

NURHAK'TAN GABAR'A BİR SERÜVEN

Nurhak Çiya Yoldaşın Güncesi

YJA Star Yayınları

Basım Yeri: Roj Matbaası

Basım Tarihi: Temmuz/2013

SUNUM

Devrimciler hep tarihe ve gelecek nesillere bir şeyler bırakmak için yaşar ve mücadele ederler. Kutsal sayılan gerçekliklere adarlar ömürlerini. Özgürlük, kutsanmış en güzel gerçekliktir. İşte onlar da bu kutsal ve büyülu sözcüğe adarlar kendilerini. Özgürlüğe giden yolu, arındıra arındıra yol alırlar. Kendilerinden bir şeyler bırakarak, yol olarak hep bizlerle olurlar. Bizler de bu yüzden geçtikleri yolları kutsal bilir, yüz süreriz geçtikleri yollara. Çünkü biliriz o yolda onların ayak izleri var.

Nurhak Çiya, özgürlük yolunun adanmışlarındandı. Bir fedai ve kahraman. Özgürlük mücadelesindeki zamanları kareli bir deftere not düşmeyi unutmayan bir gerilla. Biliyoruz hiçbir sözcük yürektekileri tam anlamıyla ifade etmeye yetmez. Kifayetsizdir sözcükler, Nurhak gibi yüreği büyük ve özgürlük aşkıyla çarpan bir devrimcinin taşıdığı duygular karşısında. Zaten o da söyler, yaşadığı duyguları ifade edemediğini. Yine de yazmayı ihmal etmez. Birkaç satırla da olsa not düşer yaşadıklarını ve bilir aslında onun gibi yüreği özgürlük aşkıyla çarpanların onu anlayabileceğini. Hiçbir kaygı taşımadan, içinden geldiği gibi sade cümleler kurarak anlatır yaşadığı tüm zamanları.

Nurhak yoldaşın günlüğünü okurken ve düzenlerken, yürek çarpışlarını duyduk. O sese kulak vererek anlatmak istediklerini herkesin anlayabileceği cümlelere döktük. Emeline ve çabasına layık olma ve onun gibi bir devrimcinin daima yaşatılması gerektiğinden yola çıkarak, onun cümlelerini Nurhak'ı tanımak isteyenlere taşımayı bir borç bildik. Tüm çabamız Nurhak ve onun gibi kendini özgürlüğe adayan yoldaşlara layık olmak için. Güncesini bu nedenle düzenlemeyi kutsal görevlerden bildik. Sizler de okurken, Nurhak'la özlemlere, umutlara ve özgürlük kenti Gabar'a yol alacaksınız. Pusulardan geçeceksiniz, intikam yeminleri içeceksiniz ve etrafınız sarılmış da olsa başarma inadından vazgeçmeyeceksiniz. Tüm kuşatmaları yaracak ve büyük buluşmalara tanık olacaksınız. Ve inanın bu özgürlük mücadelesinin başaranı olacaksınız. Zafer sloganlarını haykıracaksınız avazınız çıktığı kadar...

Devrimci Selam ve Saygılar
YJA Star Basın Merkezi
27 Ocak 2012

ÖNSÖZ

Bir öyküye dokununca insan baştan ayağa öykü olmalı. O öyküyü yaşamalı, hiçbir silginin silemeyeceği izler taa yüreğe çizilmeli. Öyküyü duyumsamak zor değil. Doğasaldır çünkü etki-leşim. Lakin öykünün kahramanı olmak zordur. Zira herkes kendi öyküsünün kahramanıdır. Bu anlatımımızın kahramanı ise Nurhak Çiya... Nurhak dağ kadar büyük anıları arkasında bırakan saf ve cesur bir arayışçı, bir Gabar sevdalısı, "biz topraktan besleniyoruz, gün gelir toprak bizden beslenir" diyen bir hakikat savaşıcısı. Yeminlerini hiçbir zaman unutmayan bir ülke aşığı... Küçük prenseslerine özgür bir ülke vaat eden bir baba... Rüyalar ve hayaller dönemecinde sözüne sadık bir devrimciden bahsediyoruz. Adı gibi dağ duruşlu, alnı yıldızlara değen bir yoldaştan, bir kardeştan bahsediyoruz. Bir öyküyü emeği ile dokuyan kahramanı anlatıyoruz. Şimdi neyi yazalım...

Sürgünü mü?

Göçü mü?

Terki dünyayı mı?

Göçebe duyguları mı?

Bir çocuğun isyankar direnişini mi?

Bir Kürdistanlının diş ile tırnak ile kazandığı yaşamını mı?

Dağ yürekli bir babanın güzel bir dünya idealini mi?

Evet, adına kahraman dediğimiz Nurhak da her çocuk gibi özgür doğar. Bir bağda açar gözlerini ve dağlarda büyütür erdemli yüreğini. Dağ ve bağ çocuğudur Nurhak. Bağdaki sarnıçla sabrın suyunu damıtır, aşk demler. Bütün ilklerinin mekanı köyüdür. Saflığın ve sadakatin zamanıdır köy. Çocukluk ağacı dediği ağacın gölgesinde yoruluncaya dek Bêrîtan ile canhıraş oynar. Sevinç verme konusunda cimri olan bu dünyada bir avuç mutluluk çalan yine odur. Vefa tanımaz şu kader denen şeyle de hep alay eder O. Toprağı tanır elleri. Neye şükredeceğini bilir. Yersiz ağlamaz ve zamanında güler. Ülkesi sömürgeci, ama kimse sömüremez yüreğini... Savaş yeridir ülkesi, yıldızlardan öte izli mermiler şavkır köynün semalarında... Çocukça merak edip durur; başka yerlerde de böyle midir diye. Başka köylerin semaları da böyle dehşetle kızışır mıydı? Sorusu büyüyünce cevaplanacaktı her çocuk gibi. Oralarda çocuklara bir şeyler anlatılmaz ama hiçbir şey de saklanmaz. Kendi hayal ve düşünde

pişer çocuk, hem de gerçeğin yanı başında. Nerelere gider babası, apansız kayboluşların sebebi neydi? Yüreği merakla çarpar. Görünen o ki cevaplara ulaşmak için ya büyümeyi bekleyecekti ya da erken büyüyecekti.

Erken büyümek zorunda kaldı. Ülkesindeki her çocuk gibi çabuk atıldı kavgaya. Çağın yüzkarası olmalı bu da... Mardin'de çocukluk yarıda kesilirdi. Ananın göbeğinden kesilir gibi kesilir çocukluk yaşamdan. Amed'de yarıda kalırdı bütün gülüşler. Bir gün çocukluk ağacı dediği o yerde oynarken doğduğu bağın içinden yaşadığı alemde farklı birileri ona doğru geldi. Bütün ilkelere yeni bir ilk daha eklenmişti. Hem de aynı yerde, doğduğu yerde. O bağda, mezarlığa yakın o ağaçta ve sarnıçta... Sanki parmaklarının ucu bir sırda dokunur gibi şaşkın ve mutlu... Bütün sorularına cevap olacak anahtar bir soruya ulaşmıştı. Kimsiniz sorusuna verilen cevap belki de hayatında en çok sevilen kelimeye açılıyordu; HE-VAL. Çok sevmişti hevaleri. Gökyüzünün kızıl şavkımlarını, babasının ansızın kayboluşlarını çözmüştü birer birer. Artık bulmacanın bir karesi olmak istiyordu O da. Kendisi küçük ama yaptığı işler büyüktü. Gördüğü hevalerin hevali olmuştu. Onların saflığı hakikate yaklaşabilirdi. Zira çocukluk cesur bir zamandır. Ülkesinin cenderesi ta yüreğinde cereyan ediyordu. Her gün kan revan içindeki insan yüzlerini görüyordu, gözleri asker potinlerine kilitli kalıyordu. Ve en son köyleri yakıldığında çok direnmışti. Bu yüzden çok dövülmüşti. Kanın rengini çoktan biliyordu, fakat kanı akıtma sebebini ilk kez yaşayarak öğreniyordu. Gözlerinin önünde bir hayat köklerinden sökülüyordu. Bir yuva yakılıyordu. Kan ve gözyaşı birbirine karışıyordu. Köy değil, hayaller yanıyordu sanki. Köy değil bir yaşam yakılıyordu. Ama her şey ne kadar da kayıtsızdı bu zulüm karşısında. Neden toprak yutmuyordu bu zalimleri. Öylece baka kalmıştı yanan yıkılan her şeye. Babası kayıplara karışmıştı, kaybetmişlerdi onu. Beşikteki küçük kardeşini beşikten alıp bir duvara fırlatmışlardı. Lal bir zamanın karesiydi. Sakat bir çocuktan tarihe tanık olan. Gerisi kocaman bir ifadesizlik. Annesi canlanıyordu gözünde. Bir keresinde tarlada çalışırken eli, ayağı çatlamış, diken dolmuş bedeniyle bir ağaca yaslanmış çocuğunu emzirirken uykuya dalmıştı. Her şeyden habersiz acı ve tatlı sütü emiyordu çocuk. Hayatın mayası belki de buydu. Hem de her şeyden habersiz emiyordu hayatın mayasını. Nurhak bu resmi

hafızasına çizmişti. O zaman kendi kendine söz vermiş “seni bu halden kurtaracağım” demişti. Bu yüzden bütün zor zamanlarda bu kare gelip karşısına dikiliyordu. Hiçbir şeyi kurtaramadığı gibi annesini de kurtaramıyordu ve kendisini çok çaresiz hissediyordu. Yeni yeminleri eski yeminlerin üstüne ekleyip boynu büyük ayrıldı köyünden. “Sana boynu bükük dönmeyeceğim” dedi ve bir tek kendisi duydu sesini. Bütün yük onun omzuna binmişti. Hem yeminlerinin yükü, hem ailenin bütün yükü omzundaydı artık. Bedeni küçük, yükü büyük ve ağırdı. Metropollerin dehşet verici hayatıyla boğuşacaktı artık. Olağanüstü bir emekle baktı aileye. Babasının yerine geçmişti. O zaman anlamıştı, emek ve yaşam bağı. Her şeye rağmen kimsenin umudunu kör bir bıçakla kesmesine izin vermedi.

Aynaları çok severdi. Belki de onların yalansız ve dolambaçsızlığındandı sevgi. Ayna karşısına geçip acıyı sevince dönüştüren türküler söylerdi. Hem büyüyor hem de emeğiyle büyütüyordu. Ama yine de her şey çocukçaydı. Bir gün geldi hayatın getirdiklerini reddetmedi. İsyanlarının yatıştığı bir zamanda yalamamıştı onu toplumun yasaları. Evlenmesini istemişti çevresi. Evlendi, ama biliyordu ki hayatın akışı sadece böyle değil. Başka şeyler vardı ufukların ardında. Görmediği, tadını bilmediği... İçindeki gömütler başkaldırdığında, her şey tuzak gibi geldi ona. İlk kızı doğduğunda da böyle hissetmişti. İsmi Sîdar yapmışlardı çocuğun. Utangaç ve küçük bir baba olmuştu. Bu doğasal doğuş yüreğini ürpertiyordu. Bir yandan da yeminlerini büyütüyordu içinde. Öyle bir şey ki, ya bu ilişkiler, bu yaşam kanunları onu boğacak, bir girdapta yok olacaktı ya da arkasını günün tuzağına dönüp geçmiş yeminlerini tarihsel bir merdivende göklere salacaktı. Gitti, arkasına hiç bakmadan. İkinci kızı Xelat doğmadan, onu görmeden gitti. Bir hasrete koşar gibi gitti. Gabar’da ismi konulmamış bir cennete yol aldı. Cudi’de Lavkê Xerîb’in hikayesini yüreğine naksetti. Yol aldıkça kendi ülkesi oluyordu. Bir parça dağ oluyordu yüreği. Haftanın’e ulaştığında “anamın kucağı bu” dedi. Bütün duyguların karmaşasında pişmanlıkları yakıyor, sevinçlerini şahlandırıyordu. Hayatının en büyük pişmanlığı ise iki günahsız çocuğun günahlar yuvası dünyaya gelişine sebep olmasıydı. Sonradan **“Küçük Kraliçelerim”** dediği Sîdar ve Xelat’a şöyle yazmıştı; “sizin böyle bir dünyaya gelmenizi istemezdim. Ama size büyük özeleştirim özgür bir gelecek olacak.” En büyük

hayali iki kızının da onun gibi gerilla olmasıydı. Eşi, annesi, iki kızı yüreğinin kadın merhametiyle tanışmasına neden olmuştu. Bu yüzden saf ve kadına yoldaştı. Bütün yemin ve acılarının adresi bir kadınla buluşuyordu. Onu takip edip gelen yine bir kadındı. Bêrîtan, en çok sevdiği kız kardeşi peşinden gelip gerilla olmuştu. Ama bir türlü görüşemiyorlardı. Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur sözü geçerliliğini yitirmişti. On dört yılı bulmuştu görüşmeyeli. Dağlar hak edenlere yol vermiyordu bu kez. Özlem çocukluk ağacına bir dilek mendili gibi aslı kalmıştı. Rüzgarda savrulup duruyordu sükunet içinde. Buluşmalar bir garip hayaldi artık. Ayrılık, kendini gerçekten büyüttükçe, rüyalarda kendini doğuruyordu buluşmalar. Bir düşe dokunmaktı her şey. Bütün rüyalarında Bêrîtan ve Önderliği beraber gördü ve bütün rüyalar çocukluk mekanında görüldü. İnsan doğduğu yerden kopamıyormuş meğer. Gerçek, düş olup insanın karşısına çıkınca insan lal oluyormuş meğer. Bu yüzden bütün rüyalarında hiç konuşmazmış, hep lal kesilirmiş. O, büyük şair yürekli Başkanını, engin bir huzur denizinde dinliyordu. "Yüce İrade" diyordu Önderliğe. İncanın ötesinde sezgisel bir akıştı yüreğini duru tutan. Anlam damlaları biriktiriyordu yüreğinde. Önderlik bir okyanus, o bir yüzücüydü. Kıyılara atmadı hiçbir zaman kendini. Zeryan'ın ortasında kulaç atmayı severdi. Bir kuşun göğün mavisine kanat çırpması gibi. Bir insanın denizin mavi sularını kulaçlarıyla dövmesi gibi Bir tutsağın bir tek özgürlüğe aşık olması gibi... Biraz daha toprak arşınladığı gibi aynı dalga, aynı esaret... Bütün ömrünü bu esaret son bulsun diye adamaya her an hazır-
dı. Bu yüzden Viyan'ın ateşine tutkun sözleri karşısında suskun-
du. Devrimciliğin imgelerini avuçlayan ve halkının acısına kulak veren bir gerilla olmayı sevdi. Uzun yıllar Haftanın'de ülkesinin güzelliklerini soludu. Anası gibi sevdi Haftanın'ı de. Hayatın alfabesini, gerillanın bütün sırlarını orada öğrenmişti. Oradan ayrılmak zor gelse de ona, Önderliğin "*Bana bağlı olanlar yüzünü Botan'a dönsün*" sözü kulağında çınlıyordu. Yüreği ta eskilerden beri Gabar için çarpıyordu. Bir eğitim görüp en çok sevdiği, "komutanım" dediği Adil arkadaşla Gabar'a geçti. "Acılar kenti" derdi Gabar'a. Her şeyin gerçek yüzüyle orada tanışmıştı. Gabar'a ulaşır ulaşmaz bir sevdaya dokunmuş gibi hemen ayrılmıştı. Düzenlemesini Cehennem Deresi'ne yapmışlardı arkadaşlar. Her gün doğumundan batımına dek Gabar'a gittiğini hayal eder, her

arkadaşı ayrı ayrı sözler biriktirirdi. Gabar'ın yanı başında özlüyordu Gabar'ı... Sonra da onlarca yoldaşını kaybetti kucağında. Çoğunun alnını öpüp ağladı defalarca. Her biri göçtüğünde yüreğinden bir parça alıp götürdü. Hiç inanmadı bu gidişlere, hep bekledi dönüşlerini. Acıları büyüdükçe büyüyordu yüreğinde. Ülkesini sığdırıyordu artık yüreğine.

Bütün masallar bir varmış bir yokmuş ile başlar. Oysa Nurhak'ın hikayesi bir sonun başlangıcı ve bütün ayrılıkların buluşmasıydı. Doğduğu bağa yakın o mezarlığa gitmişti yeniden. İlk ve sonun buluşması, başlangıç ve sonuçların birbirine dokunduğu andı belki de. Bu yüzden bu masal bir varmış bir yokmuş diye başlanıyor. O hep vardı ve var olacaktı diye yazmak gerekiyor.

Mücadele arkadaşları

***"Şehitlerimiz onurumuz ve insanlık sözümüzdür,
başarı ve zafer yürüyüşümüzdür."***

Rêber APO

Kod Adı: NURHAK ÇIYA
Adı Soyadı: HALİT DAĞ
Doğum Tarihi ve Yeri: 1980 /
MARDİN
Anne Adı: FADİME
Baba Adı: RECEP
Katılım Tarihi ve Yeri: 1998 /
MARDİN
Şahadet Tarihi ve Yeri: 14
MART 2011/GABAR

GABAR

Evîna te di dilêmin de
Buye birîna xedar
Çareseriya wê tuyî GABAR
Bese bese
Dagirkeriya te li ser welatêmin
Û axamin ya ku birçiyê azadiyê
Wê kengê xilas bibe
Dek û dolabê te?
Ma qey ne bese felek?
Ma qey ne bese GABAR?
Heta kengê li benda zayînê bim?
Zarokatiya min hîna li benda zayîneye
Bêhna zarokatiya min
Ji te tê GABAR
Tu mevanê xwenê minî
Evîna te ya dijwar
Dilê min parçe parçe kir
Bese bese
Dengê qîrîna Êgît tê
Dengê qîrîna Zîlan tê
Dengê qîrîna Berîtan tê
Dengê qîrîna Viyan nezîk dibe
Bi hewra dibejin;
Wê mirovahî bi serbikeve
Wê mirovahî bi serbikeve

Zap'tan Ayrıldım

Bugün on beş gün oldu Zap'tan ayrılalı. Haftanın alanına geldim. Bütün eski anılarım gözümün önünde canlandı; şehit yoldaşlarım, beraber geçirdiğimiz zorluklar... Xantur tepesine gittim. Güneşin doğuşunu ve yıldızları gönlümce seyre daldım. Haftanın ile ben bir anne ve oğul gibiyiz. Yedi yıldan sonra ilk kez geliyorum buraya. Gabar'a yolcuymum. Ona bir an önce ulaşmak istiyorum. Botan'a gidecek grupların hepsi bir araya toplanmışlar. Yüz yirmiye yakın arkadaş var burada ve hepsi de geçmeyi bekliyor. Bu arada ben de durmadan araziye geziyorum. Bir de arkadaşlarla kaynaşmaya çalışıyorum. Yıllar önce burada birlikte kaldığım yoldaşların çoğu şehit düştü. Onların yokluğu yüreğimi yaralıyor. Keşke zamanı geri getirebilseydim ve onlarla bir kez daha bir araya gelebilseydim. Şores Konya yoldaşın şahadet haberini aldım. Doktordu, şu an bulunduğu noktada birlikte kalmıştık bir dönem. Aynı takımda tim komutanıydık, mangalarımız yan yanaydı. Militan bir kişiliğe sahipti. Fedakar ve dürüst bir yoldaştı. Hep en önde olmayı bilenlerdendi. Örgüt içindeki duruşu netti. Şehit yoldaşıma biraz da olsa layık olmak istiyorum.

Bir an önce Gabar'a ulaşmak istiyorum, ilk merminin sıkıldığı yer ve benim çocukluk hayallerimin dağları Gabar'a gitmek ve dağlarına sarılmak istiyorum... Kuzey topraklarında tüm potansiyelimi, enerjimi açığa çıkartıp mücadele yolunda seferber edeceğim. Bunun ne kadar zorlukları olursa da olsun, zorluklar güçlendirecektir beni. Yeter ki zorlukları göğüsleyecek irade olsun, başka da bir şey istemiyorum.

23 Mayıs 2006/Haftanın

Rojbaşla birlikte hemen közlerin önüne geldim. Serhildan arkadaş Zap'tan gelmişti. Arkadaşların durumunu sordum. Durumlarının iyi olduğunu söyledi. Bêrîtan bana bir not göndermişti. Notu hemen açıp okudum. Asos'taymış. Kuzey'e gidece-

ğimi bilmiyor. Bir ayna ve mendil de göndermiş. Aynalarla aramın çok iyi olduğunu biliyor, o yüzden bana ayna göndermiş. Mavi mendili de emeğimin karşılığı olarak gönderdiğini söylüyor, terleyince hep o mendille terimi silmemi istiyor. Mektubu beni çok duygulandırmıştı. İnsanın ailesine ve sonra da halkına bir şeyler verebilmesi çok güzel bir duygu. Beni mutlu ediyor. Onun için çok mutluyum. Halkımı da mutlu edebilirsem, o zaman özgür bir insan olabilirim. Heval Bêrîtan'ı görmeyi çok istiyorum. İnan aile aklıma bile gelmiyor. Ama sen başkasın, çünkü ikimiz de aynı yolun yoldaşınız. Çocukluk hayalimin dağlarına doğru yol alıyorum. Bir daha görüşmeyebiliriz de, seni tanıyan yoldaşlar senden olumlu bahsediyor. Yüce İrade özgürlük ilkelerini kendisinde oturtmaya çalışan ve bunun mücadelesini yürüten kadın yoldaşların mücadelesine değer veriyor. Bu değere layık olabilmelisin. Özgür insanlar hem özgür yaşarlar hem de insanlığa bir şeyler bırakırlar.

23 Mayıs 2006

Yüce İrade'yle üst üste görüşmeler oluyor. Önderlik bunları dile getiriyordu. PKK'nin direnme biçimleri değişiyor. Türkler İran ile birlikte PKK'yi bitirmek istiyor. Bu konuda büyük bir yanılgı içerisinde olduklarını söyleyebilirim. Çünkü biz öyle kolay kolay bitecek bir güç değiliz. Önderlik **"Herkes iş yapsın"** diyordu. Bize yapmamız gereken her şeyi Önderlik söylüyor. Kendimizi başarıya kilitlersek kesinlikle başaracağız. O zaman Önderliğin özgürlüğü de yakınlaşacaktır. Ben sadece bir bireyim deyip geçmemek gerekiyor. Bir bireyin yapacağı şeyler bile, sürecin gidişatını değiştirebilir.

Bugün şehitliğe doğru gittim. Berbang arkadaş çalışıyordu. Çok emek harcamışlar ve emeklerine değmiş. Şehitlik gerçekten çok güzel olmuştu. Tanıdık birçok arkadaşın mezarı vardı. Hepsinin mezarına gittim tek tek ve hepsiyle konuştum. Onlarla vedalaştım ve onlara ne kadar borçlu olduğumuzu söyledim. Savaşın en sıcak olduğu alanlardan birine gidiyorum. Sizin

emeğinize sahip çıkmak ve onurlu bir yaşamı yaratmak için savaşacağım. Güzelleşeceğim, bu sözümü yeniliyorum. Kendime ya onurlu bir yaşamı ya da onurlu bir ölümü esas alacağım. Şehitlerimiz benim güç kaynağımdır. Onlar benim moral kaynağım. Onları asla unutmayacağım ve kalbimde yaşatacağım. Sizlerle vedalaşmadan gitmek istemedim. Gabar’a gideceğim. Elveda Haftanın, güzel doğa elveda. Olur da bir gün Bêrîtan uğrarsa buralara beni anlatın ona. Son olarak Berbang arkadaşla da vedalaşıp gideceğim. Berbang arkadaş “eğer şehitliği bitirsem sana fotoğrafını göndereceğim” dedi. Benim gidiş sevincimi kuşlar bile fark etmiş. Onlar da sevincime ortak olmuş gibi.

28 Mayıs 2006

Haziran ayına girdik. Yerimde durmak bile istemiyorum. Onun heyecanını, coşkusunu yaşıyorum. Sekiz yıl boyunca gitmeyi hayal ettiğim Gabar’a gideceğim. Viyan yoldaşın da en çok istediği şeydi Kuzey’e gitmek. Gidişimle onun da hasretini gidermeye çalışacağım. Çünkü o hep düşmanın beyninde eylem yapmak istiyordu. Bir savaşcısı olarak istediği şeyi gerçekleştireceğim. Viyan komutanımın planlamasını harfiyen yerine getirmeliyim. Onun için sabırla, azimle hareket edeceğim. Yoldaşım, o gülüşün ve yoldaş sıcaklığın hep gözlerimin önünde. Senin gibi güzel yoldaşlarımız hep güzel kaldılar, ruhları, bedenleri temiz, hep öyle de kalacaklar Viyan yoldaş.

1 Haziran 2006

Bu iki-üç gün içerisinde gideceğiz. Adil arkadaşın grubundayım. Adil arkadaşı 1999 yılından beri tanıyorum. Çok değer verdiğim bir yoldaştır. O da beni çok seviyor. Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi’nden geçtim. Oradan aldıklarımla Agit yoldaşın kişiliğine, komuta tarzına ulaşmak için mücadele edeceğim. Eğitimin ağırlığını taşıyorum. Kendime “ya doğru bir komutan olacağım ya da hiç olmayacağım” yönünde söz verdim. Komu-

tanlık ağalık değildir. Komutan dedin mi yapısıyla i içe olmalıdır. Doğru bir komutan ve yoldaş olabilmek için elimden gelen çabayı sergileyeceğim. Heval Bahoz sürekli “kendini koru ve gaflete girme hiçbir zaman. Yeri geldiğinde öyle bir direniş sergile ki düşman bundan rksn” diyordu. Onunla vedalaşırken de bu yönlü hiçbir kaygısının olmamasını söyledim.

7 Haziran 2006

Gabar beni öyle çekiyorsun ki, bir an bile durmak istemiyorum. Beni böylesine sabırsız kılan nedir? Zaman bir türlü geçmiyor. nderliği bir an önce o karanlık hücreden kurtarmalıyız. Beni en çok da nderliği özgürleştirme umudu sabırsızlandırıyor. Haziran ayının yarısına geldik, hala bir şey yapamadım. Hala geçmek için bekliyoruz. Ne çok sabırsız ne de çok sabırlı olmak iyidir. İş işten geçtikten sonra sabrın da bir anlamı kalmıyor. Bir an önce mekanımla, zmle buluşmalıyım.

14 Haziran 2006

Bugün Adil arkadaş “grup hazır olsun, gideceğiz” dedi. Biz zaten her gün çantalarımızı her an yola ıkacakmışız gibi hazırlıyorduk. Grubumuz, Adil, Harun, Cemil, Deniz, Serhildan (ona balyoz diyorum), şerzan, Kerim, Sedat, şiyar, Nurhak, Strk, Dünya, Rojinda, kurye Xwinrej, Andok yoldaşlardan oluşmakta. Artık yolculuğa başladık. antalarımız gerçekten çok ağır. İlk gece fena değildi, yol da güzeldi. İkinci gecemiz berbattı. Su yok, yollar berbat. Herkes susuzluktan dökülüyor. Düşmanın içinden geçiyoruz. Mermilerin patlaması an meselesi. Rojinda yoldaş zorlanıyordu, silahını aldım, Deniz arkadaş çantasını aldı ve yürüyüşe devam ettik. Dünya arkadaşın düşmesiyle kuryeler onun da silahını ve çantasını aldılar. Yürüyüşe öylece devam ettik. Arkalarından şerzan ve Cemil de düştüler, öyle bir vadide yürüyoruz ki düşmemek elde değil. Artık herkes zar zor yürüyordu, irademizi zorlaya zorlaya yürüdük. Nihayet varacağımız noktaya gelmiştik. Gündüz hareket etmek yasaktı. Nöbetçileri-

mizi çıkarıp yattık. Üçüncü gece de yola devam ettik. Gündüz su yok diye kimse yemek yemedi. Yolda da zaten çok fazla su yoktu. Bir vadiye yetiştik, o vadide hala kar vardı. Saat on ikiye geliyordu. Herkes pet şişesine kar koyuyor ve eritmeye çalışıyordu. Kara tuz ve limontuzu ekleyenler de oldu. Susuzluk hepimizi düşürmüştü. Öyle bir yamaca vurduk ki, o yamaçtan yürümek gerçekten büyük bir beceri istiyordu. Ayaklarını yere sağlam basmazsan kayıp düşebilirsin her an. Rojinda'nın ellerinden tuttum düşmemesi için, ama ben ondan beter düşmeye başladım. Rojinda aşırı zorlanmanın getirmiş olduğu gerginlikle düşmana ve bu adaletsiz dünyaya söylenmeye başladı. Ben her zorlandığımızda özgürlüğe daha fazla yakınlaştığımızı hissediyorum. Kısa bir mola verdik o berbat yamacı bitirdikten sonra. Sırtımı çantama dayayıp gökyüzünü seyre daldım, yıldızıma baktım. Bir el yanlışlıkla ayağıma değdi, Rojinda'ydı. Hala çok gergindi, yalan ve adaletsiz dünyaya söylenip duruyordu.

Aralıksız devam etti yolculuğumuz ve işte Kela Memê'deydik. En zirveye çıkınca dünyalar benim olmuştu adeta. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Bir yanı karlarla kaplı bir kış mevsimi, bir yanı rengarenk çiçeklerle bezenmiş bir bahar mevsimi. Kendimi bu güzelim doğanın içine bırakmak geldi içimden. Etrafımda arkadaşlar olduğu için bunu yapamadım. Güneş yavaş yavaş batıyordu ve biz de yavaş yavaş Kela Memê'den inip Katolara doğru gitmeye başladık. Her tarafı zozanlık; heliz ve goniler var sadece. Tek bir ağaç bile yok. Bir düştün mü gonilerin dikenleri bir harita bırakır vücudunda. Ben ile balyoz el ele tutuştuk. Sedat ve Stêrk arkadaşlar da el ele tutuştular, Andok arkadaş da Rojinda'nın ellerini tutmuştu. Katoların altına yetiştik. Yürüyemiyorduk. Gonilerin vücudumuza batan dikenleri bizi oldukça rahatsız ediyordu. Bir ara verdik. Adil arkadaş öne gelerek "şafağın sökmesine az kalmış, keşif saati olmadan Kato'nun zirvesinde olmamız gerekiyor. Aşağıda kalanı şehit sayacağız " dedi. Herkes birbirine bakıp Adil arkadaşla anlam vermeye çalışıyor. Yola devam ettik. Güneşin do-

ğuşuyla birlikte Kato'nun zirvesine ulaştık. İskender boşu boşuna yenilmemiş burada. Zaten arkadaşların noktası da oradaydı. Bir nefes aldıktan sonra arkadaşların yanına gidecektim. Tam önümde Rojinda yoldaş vardı. O kadar yorulmuş ki hareket bile edemiyor. Onu o halde görünce kendimi tutamayıp güldüm. Rojinda arkadaş arkasına bakıp "ne olmuş, yürüyemiyorum, omuzlarımla hareket kazandırıyorum ayaklarıma" dedi ve o da benimle birlikte gülmeye başladı. Hiç kimse aşağıda kalmamıştı, böylelikle kimse de şehit sayılmadı. Arkadaşlar bize tören yaptılar. Kuzey'in çayını içtik, yemeğini yedik. Kato Jirka'ya kadar devam edecekti yolculuğumuz.

24 Haziran 2006/Katolar

Rojbaşı Kato Jirka'da çektik. Hemen dürbünümü alıp keşfe gittim. Herhangi bir şey yoktu. Tam arkadaşların yanına giderken, bir ses duydum. Ona doğru gittim. Bir baktım ki Adil yoldaş, kendi kendine konuşuyor. El kol hareketleri yapıyor. Ona ne yaptığını sorduğumda, bana yoğunlaştığını söyledi. "Bir an önce Gabar'a gidelim, burayı sevmedim" dedi. Bana "Nurhak Gabar'ı çok seveceksin" dedi. O yine yoğunlaşmasına devam etti, benim de küçük bir radyom vardı, sabahları müzik dinlemeyi seviyordum. Canlılık veriyordu bana.

Haber saatine kadar hep müzik dinledim. Haberlerde yedi arkadaşı şehit düşürdüklerini söylüyorlardı. İçimden sanki bir şeyler koptu. Hemen aşağı inip arkadaşlara sordum. Arkadaşlar bizim de haberimiz var, ama ne kadar doğru bilmiyoruz dediler. Öğlene doğru büyük cihaz muhaberesine gittik ve yedi arkadaşın şehit olduğu bilgisi doğrulandı.

İçinde tanıdığım arkadaşlar vardı; Zılan Penaber yoldaşla birlikte Haftanın'de kalmıştık. Doğal özellikleri olan bir yoldaştı. Botan'a gelir gelmez onun şahadet haberini almak bana ağır geldi. Kahramanca direnip şehit düşmüşsünüz.

Levent arkadaş da Abbas arkadaşın güvenliğinde kalmıştı, oradan tanıyordum. Çok sıcak bir yoldaşlığı vardı. Onlar daima

bizim için bir yaşam kaynağı olacaklardır. Anılarını hep yaşatacağız.

1 Temmuz 2006/Kato Jirka

Kato'dan ayrılalı yedi gün oldu. Yol süreci boyunca o kadar yorulmuştuk ki dizlerimiz bizimle konuşuyordu. Gabar'ın zirvesine ulaştığımızda kendimi dünyanın en özgür ve en mutlu insanı hissettim. Bu mutluluğumu sevincimi Bêrîtan yoldaşla da paylaşmak isterdim. Kendimi bir parça cennetin içinde hissettim. Gabar'a ulaştığımızda arkadaşlar bir eylem yapmışlardı. On iki asker öldürmüşlerdi. Bir BKC ve altı tane de melez silah kaldırmışlar. Bu eylem de bize büyük bir moral verdi. Sekiz yıllık hayalim gerçeğe dönüştü. Güzel Gabar'ıma ulaştım nihayet. Artık ölsem de gam yemem, gözlerim açık gitmem.

Gabar karargahına yetiştik. Bizi oldukça sıcak karşıladılar. Tören yaptılar, Serbest Kiçi arkadaş gelip tekmil verdi. Heyecandan tabii karıştırdı. Adil arkadaş merhaba verdikten sonra biz de ardından devam ettik. Haki arkadaştan da çok olumlu bahsediyorlar. Hepimize çok sıcak davrandı, sarılıp öptü. Gabar'daki yoldaşlar diğer alanlardakilere benzemiyorlar gerçekten; hepsi çok daha sıcak ve içten. Onların o cana yakınlığı ve sıcak yoldaşlığı insanda yorgunluk diye bir şey bırakmıyor. Kimi badem getirdi, kimi armut, kimi üzüm. Kendimizi sanki hiç yürümemiş gibi hissettik.

19 Temmuz 2006/Gabar

Gabar'da on günüm doldu. Düzenlemem yapıldı. Takım komutanımız Mervan Siirt, Haki ve Adil yoldaş benimle konuştular; "Seni tim komutanı olarak Mervan yoldaşın yardımcısı olarak göndermek istiyoruz" dediler. Ben de "yapmazsam benim için daha iyi olur" dedim, fakat onlar kabul etmediler. İkisini de kırmak istemedim. Adil arkadaşını tanıyordum ve çok değer veriyordum. Haki arkadaşın adını çok duydum, değerli bir komutandır. Onun için kabul ettim, takım örgütlendi. Takımdaki yol-

daşlar Mervan, ben, Kendal, Botan, Avare, Kerem, Agir, Berxwedan, Rızgar, Dünya, Hevi, Neval kendi alanımıza gittik: Findike alanına.

Findike tepesinin önceden keşfi yapılmıştı. Arkadaşlar gidip geliyorlar ve her seferinde “olmaz” diyorlardı. Kendimi önerdim ve ben, Botan, Rızgar yoldaşlar gittik. Tepeye yetişmeden biraz aşağıda aniden ayağım mayın teline takıldı. Yani kaldırsaydım mayın patlayacaktı. Tekrardan geri çekildik ve düşmanın patikası-ndan gittik. Mayın yerleştirdik. Kendimizi karşıya verdik.

Merhaba Gabar

Nihayet tekrar Kuzey topraklarındayım. Büyük hayaller ve müthiş bir coşkuyla tekrar geldim buralara. Önderliğimizin “bana bağlı olanlar yönünü Kuzey’e döner” demesi, Kuzey alanlarına tekrardan gelişimizi daha da anlamlı kılıyor. Hem Önderliğimize hem de en yüce değerlerimiz olan şehitlerimize layık olabilmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekiyor.

Kuzey sahası zaten insana başka duygular yaşıyor, ama bir de işin içinde Gabar olunca bu daha da heyecan ve coşku verici benim için. Kendimi küllerimden yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Çünkü en büyük hayallerimden biri de tekrar Gabar topraklarına yüz sürebilmektir. Geleli bir ay oldu. Geldiğimden beri de Gabar’ın Findike alanında Mervan arkadaşın takımında kalıyorum. Yönetim benimle Cehennem Deresi’ne gitmem için konuştu. Çok fazla gitmek istemesem de, ihtiyaçlar ve örgütün uygun gördüğü bir düzenleme olduğu için bir şey diyemedim. Benim kendi talebim Gabar’da kalmak ve orada gerillacılık yapmaktır. Cehennem Deresi’ne benimle birlikte düzenlemesi olan Cuma ve Xebat Afrin arkadaşlar ile gittik. Mazlum arkadaşın orada şehit düşmüş olması, öfkemi büyüttü ve şahadetinde parmağı olanları mutlaka bulup hak ettikleri cezayı kendim verecektim. Kimse PKK’nin adaletinden kaçamaz.

Alana gittikten hemen sonra işe hızlı girip halkla ilişkilene-
meye başladık. Halkı belli bir düzeyde tanıma oldu. Yine araziyi
ve düşmanın alandaki hareket tarzını tanıma gelişti. Gidişimizle
aynı döneme denk gelen bir ateşkes yaşandı. Ateşkes tabii ki
her zamanki gibi tek taraflı bir ateşkeşti. Eylemsizlik süreci ol-
duğu için biz de altyapı ve lojistik ihtiyaçlarını karşılamak için
kendimizi örgütlemeye gittik.

Ateşkes sürecinde düşman her zamanki gibi yine operas-
yonlarına devam ediyor. Bu arada Gabar’a da yeni bir operas-
yon yaptığı bilgisini aldık. Operasyonun geri çekilmesiyle yaşı-
nan temaslar sonucu üç arkadaşımızın da şehit düştüğünü öğ-
rendik. Şehit düşen yoldaşlar, Harun Goyi, Şiyar ve Rızgar ar-
kadaşlardı. Düşman kaybı da on dördtü. Yine yaralanan arka-
daşlar da var. Cehennem Deresi’ne geldiğimizden beri hep kötü
haber üstüne haber alıyorduk. En son Mava alanında da üç ar-
kadaş şehit düşmüş. Bu şehit arkadaşlardan biri de birlikte Ku-
zey sahasına geçtiğimiz Sedat arkadaştı. Yine şehit düşen Gar-
zan arkadaşla da beş yıl birlikte kalmıştık. 2006 yılı çok değerli
yoldaşlarımızı aldı bizden.

Bulunduğumuz alana da düşman çok yoğun yöneliyor ve bi-
ze kayıp verdirtmeye çalışıyor. Örgüt ne olursa olsun kendimizi
mutlaka korumamız gerektiği yönünde bizi sürekli uyarıyor.
Çünkü biz biraz da Gabar’ı ayakta tutacak ve lojistik ihtiyacını
karşılacak tek yakın alanız. Örgüte kendimizi korumak üze-
rinden verdiğimiz sözü hem yerine getirmeye çalışıyoruz, hem
de yoğun bir tempoyla arkadaşların erzak ihtiyaçlarını temin
etmeye çalışıyoruz. Bize destek olmaları için yanımıza Mervan
ve Çekdar arkadaşları da takviye olarak gönderdiler. Fakat on-
lar da bir süre kalıp arkadaşların belli ihtiyaçlarını karşıladıktan
sonra tekrardan dönmek zorundalar.

Kış beklediğimizden çok çok erken geldi. Her taraf bembeyaz.
Yeni yıl, kurban bayramı ve Saddam Hüseyin’in idamı aynı
tarihe denk geldi. Kışın erken bastırmasıyla, aramızda şakala-
şarak Cehennem Deresi’nde üslenme yapacağımızı söylüyor-

duk. Adil arkadaş bize haber gönderip Mem ile Zîn gibi olduğumuzu ve bahara kadar birbirimizi göremeyeceğimizi söyledi.

2007 yılının Önderliğimize ve halkımıza özgürlük getirmesini diliyorum.

...

Yeni yıldan hemen sonraki gün Gabar'a gitmemiz yönünde bir not aldık. Biz de hemen toparlanıp yola koyulduk. Bir sürü eşya hazırlamıştık, fakat hazırladıklarımızın çok az bir kısmını kendimizle götürüldük. Gabar'da şimdi metrelerce kar var diye tahmin ederken, tahminimizin çok altında çıktı. Gabar'ın eteklerinde yavaş yavaş, Gabar doğasıyla hasret gidererek ilerliyoruz. Ne kadar da özlemişim! Bu coğrafyadan ayrı kalmak, içime oturuyor. İlk uğradığımız yer Azad arkadaşın takımı oldu. Hareketli bir takım. Sabit bir yeri yok. Orada birkaç gün kaldıktan sonra Adil arkadaşların kampına gitmek üzere yola çıktık. Uzun bir yolculuktan sonra ulaştık. Arkadaşları o kadar çok özlemişim ki anlatamam. Hele bizim Erzincanlı Serhat yok mu! Onu dört yıldır görmemiştik. Ona doya doya sarılıp öptüm. Onu göreceğimi hiç tahmin bile edememiştik. Bana yazdığı not hala cebimde duruyordu. Yine Tekoşin yoldaşı da dört yıldır görmüyordum. Ve Kawa yoldaş, o da eğitimden yeni gelmişti. Kuzey'e öyle erkenden tekrar döneceğini tahmin etmiyordum. Diğerleri de var tabii, onların da adını vermeden geçemeyeceğim; Serhat, Kawa, Adil, Norşin, Tekoşin, Hamza, Nazlıcan, Mahir. Onlarla bir araya gelmek insana büyük bir moral veriyor.

Ve nihayet kış yoğunlaşma sürecine gireceğiz. Bahara güçlü bir biçimde hazırlanmam gerekiyor.

Ocak 2007

Kamp düzenine girdik. Kamp yönetmeliği hazırlanmış. Her şey kurallarına göre işleyecek. Ve kamp üyelerimiz; Adil, Azad, Çiya, Serhat, Hamza, Çekdar, Kahraman, Xebat, Argeş, Amara, Dilşad, Kawa, Seyit, Îskan, Mahir, Xebat, Kerim, Mervan, Nurhak, Ronî, Stêrk, Norşin, Nazlıcan, Warbîn, Rojînda, Rozerîn,

Ronahî, Rojda, Tekoşîn, Ûlkem, Sîdar. Hepimizin kalbi aynı amaç için atıyor. Büyük bir ruh birlikteliği var. Tüm zorlukların üstesinden gelebiliriz.

Ve yine her zamanki gibi düşman da rahat durmuyor. Şehit Zana tepesini sabit tuttular ve kobralar kampımızın üzerinden sürekli gidip geliyor. Eğitimimizi sabote etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Fakat bizim de yerimiz iyidir, o yüzden hiç pozisyonumuzu bozmuyoruz. Varsın onlar diledikleri kadar gidip gelsinler, bizi aramadık yer bırakmasınlar.

Doğa kar ile beyazlar içinde bir gelin gibi. Gözalcı bir güzellik. İnsan baktıkça bakası geliyor. Bu havada üşümeyen bir tek kuşlar herhalde. Ha bire uçuşup duruyorlar. Belli ki onlar da bizim gibi sabırsızlıkla baharı bekliyorlar. Kuzey sahalarında görülen kış eğitimleri gerçekten öğretici ve sonuç alıcı oluyorlar. Çünkü pratikten çıkıyorsun, yoğun bir eğitim ihtiyacı hissediyorsun. Bu ihtiyacı gidermek için pürdikkat kesiliyorsun eğitimlere. Yine sonuç almak istiyorsun. Varsa eksikliklerin, hataların onları aşmak ve yeni bir pratik yıla öyle girmek.

Geçen pratik süreçte çok değerli yoldaşlar yitirdik. Bu sefer kendimi pratiğin içerisinde boğuntuya getirmeyeceğim. Tüm yoğunlaşmamı intikam eylemlerine vereceğim. Önderliğimiz barışa bir şans daha verdi. Eğer Türk devleti bu barış çabalarına cevap vermezse, büyük bir Türk-Kürt savaşı başlayacak demektir. Bizim de kendimizi bu savaşa hazırlamamız gerekiyor.

28 Ocak 2007

Ocak ayı bitmek üzere ve Viyan yoldaşın şahadet yıldönümü yaklaşıyor. Biz de eğitimde kadın hareketi dersine geldik. Komisyon Stêrk arkadaş ve Erzincanlı yoldaştı. Bu ders gelince nedense herkesin etekleri tutuşuyor. Kimse kendisine samimi yaklaşmak istemiyor. Söylediklerimizle sadece kendimizi kandırıyoruz. Oysa herkes kendisini açık bir biçimde ortaya koysa ve çözümlerse daha sonuç alıcı olur. En azından ölçülerde netleşir-

riz. Nedense bu ders hep kadın-erkek çelişkilerinin yoğunlaştığı ve kavgaya dönüştüğü bir ders oluyor. Suni çelişkilerle dolu geçiyor. Neyse geçiyorum bunları. Size daha güzel bir yaşam karesinden bahsedeyim. Rojında yoldaşım fotoğraf makinesi ve kamerayı alarak, karın üzerinde poz vermemizi istedi. Biz de ona içimizden geldiği gibi doğayla bütünleşerek pozlar verdik ve birlikte geçirdiğimiz anları lmszleştirmeye çalıştık. Herkes dört beş kez fotoğraf çekiyor. Belki de bir daha böyle si bir anı yakalayamayacağız. Ya da bu arkadaşların bazıları bir dahaki kiş bizimle olmayacak. Çünkü savaş diye bir gerçekliğin içindeyiz ve her an her şey olabilir. nemli olan insanın yan yanayken birbirini yüceltmesi ve bytmesidir.

30 Ocak 2007

Ve bugün Viyan yoldaşın şahadetinin birinci yıldınm. Onu ilk gördüğümde en çok dikkatimi çeken, sıcak kanlılığıydı. Onunla birlikte şeşdar bölüğüne gitmiştik. Bulunduğum grup daha sonra Zap’a gelecekti. Haftanın’dan kim gelseydi hemen koşup görmeye giderdim. Çünkü Haftanın bir anlamda benim doğuş yerim ve yaşama yeniden anlam verdiğim bir alandır. Gittiğimde Viyan yoldaş öyle sıcak davranmıştı ki, elimi sıkmış bırakmıyordu ve arkadaşların selamlarını getirmişti. Onları da söylemeyi bir görev bildi.

Birlikte voleybol oynamaya gittik. Bir toplantı için Zagros’a gidecektik. Çok güzel voleybol oynuyordu. Ona toplantı arasını da “konuşacak mısın” diye sormuştum. Viyan yoldaş da bana “Heval Nurhak ne kadar konuşursak yerine getiremiyoruz, onun için konuşmayacağım” demişti. Gerçekten dediğini yapmıştı. Toplantı boyunca ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

Toplantı sonrası tekrar Zap’a geldik. Viyan yoldaş oradan da Haftanın’e gidecekti. Onunla vedalaştık. Onu son görüşümü oldu. Ben ona “bütün arkadaşlara selam söyle yakında görüşeceğiz onlarla” dedim. Onun gittiği günün akşamı zifiri bir karanlık bastı her yanı. O gece göz gözü görmüyordu ve dışarıda lapa

lapa kar yağıyordu. Yeni bir güne nasıl gireceğimizi hiç tahmin bile etmiyorduk. Sabah olunca telefon çaldı. Telefondaki ses Kurtay arkadaşındı ve acilen telefonu Bahoz arkadaşına vermemi istedi. Anladığım tek şey bir arkadaşın kendini yaktığı sözüydü. O sözü duyar duymaz, dizlerimin bağı çözöldü. Ayakta duramadım, düşecek gibi oldum. Bahoz arkadaş telefon konuşmasını bitirdikten sonra bize kendini yakanın Viyan arkadaş olduğunu söyledi ve ardında da bir mektup bıraktığını. Önderliğe ağırlaştırılmış tecrit uygulanıyordu. Ve bu tecrit uygulamasına gerilimin bir cevap vermesi gerekiyordu. Ve en anlamlı cevabı veren Viyan yoldaş olmuştı. Bedenini ateşlerde dirhem dirhem eriterek, Önderliksiz yaşamın nasıl büyük bir acı olduğunu ve bu acının başka hiçbir acıya benzemediğini ima ederek yaptı eylemini. Sözün anlam yitimine uğradığını ve artık söylenecek sözün sadece eylem olabileceğini hepimize hatırlatarak gerçekleştirdi eylemini. Vicdanlarımızla baş başa bıraktı bizi.

Aşk gerçekten tarifi zor bir kavram. Bağlanmak mı, yoksa delicesine sevmek mi, bilmiyorum işte bir tanım bulamadım. İnsan bazen yaşadığı duyguyu bir ifadeye kavuşturamıyor. O özgür kadın kişiliğine ulaşmış bir yoldaştı. Kendisini gerçekten Anka kuşu gibi küllerinden yeniden yarattı. Onun özgürleşen kadın kişiliği karşısında kendi köle erkek yanlarımı sorguladım. Herkesin sevmeyi bilmesi gerektiğini söylerdi. Ben ve belki de benim gibi seni tanıma şansına ulaşan tüm yoldaşlar, seninle sevmeyi yeniden öğrendi. Senin kutsal eylemin ve duruşun karşısında ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ancak senin gibi kendimi yeniden yaratmayı başarırısam ve özgürlük ölçülerine ulaşan bir duruşa sahip olursam, söz söyleme hakkım olur. Ve aynı zamanda hem kendimi hem de yoldaşlarımı gerçek anlamda sevdiğimi söyleyebilirim. Ben seni kendime komutan biliyorum. Bağlılığın ve kararlılığın daima benim için örnek olacaktır. Sen eyleminle tarihin en güzel sayfalarına yerleştin. Sen bedenindeki ateşle egemen sistemin insanlık üzerine çektiği karanlığı aydınlattın. Pratiğimle sana layık olmaya çalışacağım. **Bir**

insanın tutkusu olmadı mı kesinlikle başarı elde edemez.

Senin de aşk ve tutkun seni tarihe mal etti. Gerçek aşka ve sevgiye ulaşabilmek için kendimle olan mücadelem devam edecek. Sen ve diğer tüm şehit yoldaşlarımız onur kaynağımızdır. Seni asla unutmayacağım.

2 Şubat 2007

Bizim takım komutanımız Dilşad yoldaş örnek alınacak birçok özelliğe sahip biri; dürüst, fedakar ve gerçekten tek bildiği şey çalışmak. Bütün yoldaşlar onu çok seviyor ve değer veriyor. Biraz da yaşlanmış. Ona "baba" diye takılıp duruyoruz. Seyid yoldaş da Avrupa katılımlı. Ama aslen İdil'lidir. O da bambaşka biri; acayip uyku seven biri. Biraz da ağır. Ama mütevazı, etrafından hep bir şeyler almayı hedefliyor. Yoldaşlığında dürüst ve temiz biri. Zamanla ağır olan yanını da giderip daha atik ve pratik biri olacağına inanıyorum.

Mervan yoldaş ise çok pratikçidir, inisiyatifli ve yaşamda espri yönü güçlü olan biridir. Hoşuma gitmeyen tek yanı kendinden aşırı memnun olmasıdır. Bu da belki de yaptığı işten kaynaklıdır. İskan yoldaş ise yeni bir yoldaştır; çok şiir yazar. Doğrusu yaşamı şiirle dolduruyor. Şehit arkadaşlar üzerine yazıyor genelde. Bu yönünü çok seviyorum. Anılarını ölümsüzleştirmek için onları işliyor. Onun da iyi olmayan yönü, aşırı kendisiyle sınırlı olmasıdır. Bir türlü genelleşemiyor.

Xebat Afrin yoldaş da, emekçi bir yoldaştır. Kendi halinde, önüne konan görevleri yerine getirmeye çalışan bir yoldaştır. Kawa yoldaşla da çok kalmışım. Onun da dürüst ve fedakar yönleri çok ön planda. Onun da yaşı biraz ilerlemiş. Bir de doktorumuz var; Mahir yoldaş. Onunla da Zap'ta tanıştım. Onu ilk gördüğümde kendini beğenmiş biri sanıyordum. Öyle bir izlenim edinmiştim. Fakat birlikte kalıp tanımaya başladıkça izlenimlerimin çok yersiz olduğunu anladım. Esprili ve dürüst bir yoldaş. İnsanlara hep iyiden, doğrudan yana bir şeyler vermek istiyor, mütevazı biri. O da yaşlılar kategorisinde. Bana gelince;

“insan en çok kendini tanır” diyorlar. Yoldaşlığımda her zaman dürüst olmaya çalıştım. Hiçbir politik hesabın ve çıkarın peşinde olmadım. Örgütüme karşı samimi ve dürüst oldum. Her şeyimi örgütümle paylaştım. Gerisini de yoldaşlarıma bırakıyorum. Eminim onlar beni en iyi anlatacak olanlardır. Herkesin bakış açısı farklıdır. İnsanlar rahat ilişkilenebileceği, kendi ölçülerine yakın insanlarla ilişkilendirir. Eksiği ve yetersizliği olmayan insan yoktur. Fakat önemli olan kendimizle mücadeleyi bırakmamaktır. Güzel duygulara ulaşmak, Önderlikle doğru yoldaş olmak, dürüst, samimi bir özgürlük savaşçısı olmakla gerçekleşir. Böyle yaşayıp mücadele edersek gelecek nesillere bir şeyler bırakabiliriz.

14 Şubat 2007

Bugün 15 Şubat. Tarihin en lanetli günü ve Kürtler için unutulmaz kara bir gün. Sekiz yılı geride bıraktık ve dokuzuncu yıla giriyoruz. Önderliğimin sekiz yıldır İmralı işkence adasında bulunduğu gerçeği beni deli ediyor. Sekiz yıldır insanla temas bile kuramıyor, düşünsenize dokunamıyor bile. Hep aynı duvar ve ışığın girebildiği tek ve aynı pencere. Hangimiz dayanabilir böylesi koşullara? Sizin yüce iradeniz dışında bu koşullara dayanabilecek kimse yok bu dünyada. Her şeye rağmen barış elini uzatıyorsunuz ve kutsal direnişinizi sürdürüyorsunuz. Bizler ise yoldaşlar içerisindeyiz ve kamptayız. Fakat ona rağmen bazen yaşam işkence gibi geliyor; “ne zaman bahar gelecek ve bu kış cenderesinden, işkencesinden kurtulacağız” diyoruz. Siz kendinizi davanıza ve halkınıza adanmış yüce bir kişiliksiniz. Yoldaşlarıyla en doğru yoldaşlığı yapan sizsiniz. Ama bizler, bizim yetersiz yoldaşlığımız sizi bu hale getirdi. Ben hiçbir zaman bu yüzden kendimi affedemeyeceğim.

Geçen 15 Şubat’ta Zap’taydım ve durumum çok kötüydü. Psikolojim hiç de iyi değildi. Bu sene ise kendimi daha iyi hissediyorum. Çünkü siz “bana bağlı olanlar Kuzey’e gidebilir” diyorunuz. Bu açıdan kendimi eskiye oranla vicdanen daha rahat

hissediyorum. Kinimi ve öfkemi düşmanın üzerine kusacağım bir alandayım. Bugün bütün yoldaşlar ve halkımız kendisini bir günlüğüne aç bırakacak ve yoğunlaşacak.

Güney sahasındayken, "çaresizim, elimden bir şey gelmez" diyordum. Fakat artık Kuzey sahasındayım ve mutlaka bir şeyler yapmalıyım. Kinimi düşmanın üzerine kusmalıyım. Cehen-nem Deresi'ni düşmana dar edeceğim. Tüm gücümü ve potansiyelimi ortaya koyacağım, başarmak ve düşmana darbe vurmak için. Başkanım ben de bu pratikte kendimi tanıyacağım ve sizden aldığım ruhla bunun sözünü veriyorum.

15 Şubat 2007

Önderlikle görüşme oldu. Düşman genelde bu süreçte Önderlikle görüşmelere izin veriyor. Çünkü Ortadoğu çok karışık. Onlar da Önderliğin perspektiflerine ihtiyaç duyuyor. Kamp eğitimiz hala devam ediyor. Büyük cihaz üzeri Önderliğimizin görüşme notu okundu. Görüşme notunu Abdullah arkadaş okuyordu. Sesini duyunca çok heyecanlandım. Onunla Zap'ta birlikte kalmıştım. Anakarargah komutanlığının muhaberecisidir. Şırmarmayan ve kendisini kaybetmeyen değerli bir yoldaştır. Önderlik, üzerinde büyük bir tehlikenin olduğundan söz ediyordu. Ama yine de korkmadığına vurgu yapıyordu.

Bugünkü dersimiz de katılım sorunları üzerine. Hem kendimi hem de birlikte yaşadığım arkadaşları değerlendireceğim. Çiya arkadaşın takımına sıra gelmiş. Çiya arkadaş fedakar ve dürüştür. Ama ideolojik yetersizliği var ve kendine göre arkadaş seçiyor. Bizim Erzincanlı Serhat da hala özünü koruyor. Çok oturaklı, dürüst ve fedakar bir yoldaş. Bir tek kusuru var, çok dar ve hala o yönünü aşamamış. Hamza Erkendi yeni ve gelişmeye açık bir yoldaştır. Sempatiktir, onun da dürüst ve fedakar yanları var. Roni arkadaş ise yaşamda sıcaktır, yaşama katılıyor. O da gelişmeye açık yeni bir yoldaştır. Çekdar Bismil yoldaşla uzun süre birlikte kaldık. Adına fedakar diyorlar. Hiç hesabı yok, fakat ayakları üzerinde durma ve iradesiyle hareket

etme noktasında biraz sorun yaşıyor. Güçlenmesi gerekiyor. Çekwar arkadaş ise bu alanda tanıdım. Onun da fedakar yönleri var. Kendisi çalışıyor, başkaları da onun gibi çalışmadı mı daralıyor. Daha önce hep Cudi'de kalan bir arkadaşdır. Çok fazla tanımıyorum. Avare arkadaş ise Rojhilatlıdır. Örgüt onu eğitip gelecek için hazırlamak istiyor. Teorisi var, bunu pratikle bir yapmalı, dar yönleri, kendini beğenen yanları var. O da genelle bir olmuyor. Onun da pratikte pişeceğine inanıyorum. Argeş arkadaş da yeni bir arkadaşdır. Girişkendir, ara sıra istikrarsızlığı ön plana çıkıyor. Dar yönleri var. Pratikte çok hızlı gelişebilecek bir arkadaşdır. Kahraman arkadaş ise kampın en belirgin renklerindenidir. O da konuşmaz, ama konuştuğu zaman da istikrarsız ve o da kendine göre şiirler yazıyor.

Kendimi ilk kez örgüt içerisinde bu kadar rahat, mutlu ve huzurlu hissediyorum. Birlikte yaşadığım tüm yoldaşlarımı seviyorum.

17 Şubat 2007

Bugün rojbaşla birlikte mangalarımızın üzerine kar attık. İyice açılmıştı ve düşmana görüntü verebilirdik. Subay dışarı çıkmanın yasak olduğunu herkese duyurdu. Katılım dersimiz devam ediyor. Adil arkadaş oturumu yönetiyor. R. arkadaş müsaade isteyerek, neyden etkilenip katıldığını ortaya koydu. Kendisini açtımladıkça açtımladı, iyi niyetli olduğunu ve bu iyi niyetinin suiistimal edildiğini söyleyince arkadaşlar üzerine gitti. Biraz eleştiri alınca da duygusallaşıp ağlamaya başladı. Aslında güzel yanları var, arayışları var, çocuksu yanlarını da koruyor. Mardin kişiliği dürüştür, fedakardır ama düşüncede kendini geliştirmiyor. Ağlayınca ben de çok etkilendim.

Daha sonra sıra Rozerin yoldaşa geldi. O da eski bir arkadaş, Önderlik sahasında da kalmış. Örgüt yoğun bir emek harcamış gelişimi için. Kendisini örgütün ona vermiş olduğu değer karşısında hep ezik hissediyor. Belli sorunlar yaşadığı Kuzey sahasında. Bunların zorlanmasını atamadı üzerinden. O da ağla-

maya başladı. Kendine gerçekten çok dürüst yaklaştı. Anı anına düşünmek lazım, yoksa verilen sözlere layık olunmaz. Duyguların esiri olmamak gerekiyor.

Nazlıcan yoldaş 2002’de katılmış. Akademide birlikteydik. İyi özelliklere sahip bir yoldaş. Ölçüleri nettir ve yaşamda bazen coşkulu, bazen moralsizdir. Onu bir çiçeğe benzetiyorum. Nasıl ki bir çiçek güneş vurduğu zaman açılıyor, vurmadiğinde ise soluyorsa o da öyledir. Önüne koymuş olduğu hedefler var. Bu hedeflere belirlediği zamanda ulaşamaması onun moralini etkiliyor. Ama her şeye rağmen birey olarak güveniyorum. Açılım yapacağına inanıyorum. Etrafını etkilediğin anda varsın, yoksa kabuğuna çekilmekle kendini bitiriyorsun. Tekoşin yoldaşla da uzun süre birlikte kaldık. Fedakar, dürüst ve ölçüleri nettir. Öbür yönden kendini geliştirmiyor, özünü koruyor.

20 Şubat 2007

Bu kampta her arkadaş üzerine değerlendirme ve yorum yapıldı. Bu derste hem kendimizin eksik ve yetersiz yanlarını hem de yoldaşların eksik ve yetersiz yanlarını yargıladık. Kimimiz kendi kişiliği ile uzlaşıp kaçıyordu. Kaybeden onlardır, çünkü kendi kişiliğini ortaya koyan dönüşüme açık olандır. Bu arada HPG konferansı olmuş. Sonuç bildirgesini basına vermişler, oradan takip edebildik. 15 Şubat’ta yapılmış, yüz altmış beş delege katılmış. 1 Haziran 2004 hamlesi değerlendirilmiş, genel pratiğe yönelik olarak olumlu değerlendirmeler yapılmış. 1 Haziran 2004 hamlesinin tasfiyeciliğin tasfiye edilmesinde önemli bir adım ve karar olduğuna vurgu yapılmış. Askeri konseye on altı kadın arkadaş, yirmi üç erkek arkadaş seçilmiş. Heval Viyan’ın mücadele çizgisine ve duruşuna vurgu yapılmış. Viyan yoldaşın bıraktığı mektup manifesto olarak ele alınmış, Konferans Viyanlaşma konferansı olmuştur.

Önderliğin özgürlüğü için her arkadaşın sorumluluklarını yerine getirmesi lazım. Konferansın yapılmış olması bize moral verdi. Yerinde ve zamanında yapılmış bir konferans.

Gabar da Agitlerin meskenidir. Burada ikiyüzlülüğe, sahtekarlığa yer yoktur. Burada sonuna kadar bağlılık ve dava insanı olma yönündeki kararlılık vardır. Agit komuta çizgisini kendimize esas almamız gerekiyor.

21 Şubat 2007

Bugünkü dersimiz komutanlaşma ve militanlaşma. Bazı arkadaşlar komutanlaşmayı reddediyor, bazıları "iş yapmak için komutan olmak lazım" diyor. Bana göre bir komutan her şeyden önce mütevazı ve iddialı olmalı. Denetiminde olan arkadaşların görüşünü almalı, ölçülü olmalıdır. İster komutan ol, ister savaşıcı işini iyi yaptığın an komutansın. Bizde bunlar kötüye kullanıldı. Komutanlık ağılık gibi algılandı. Komutanlığı böyle algılayanlar da er ya da geç kötü düşüyorlar. Zilan bir komutan değildi, ama onun mücadele kararlılığı, Önderlik ve süreç karşısındaki duyarlılığı, taktik ustalığı onu komutan yaptı. Hepimizin komutanıdır. Yani komutanlığı ne kutsallaştıracamız ne de reddedeceğiz. Kim iş yapar ve görev üstlenirse önü açıktır. Düşman Kürt insanıyla çok kötü oynamış. Önderliğin yaşam felsefi doğrultusunda kendisini yeniden yaratması, büyük bir azim, çaba ve emek gerektiriyor. Kendisini her şeyden önce değişime ikna etmesi gerekiyor. Bu kararlılığa ulaşırsa kesinlikle başarır.

22 Şubat 2007

Şubat ayı da bitiyor. Baharın habercisi kuşlar şimdiden şakımaya başladı. Karlar yavaş yavaş eriyor, doğa renk değiştirmeye başladı bile. Ağaçlar tomurcuklanmaya başladı. Doğa tamamen bahara girdiğinde biz de onunla birlikte bahara gireceğiz. Biz de doğayla hareket etmek zorundayız. Kuşlar için bahar nasıl ki bir özgürlükse gerilla için de aynen böyledir. Her yoldaşın kendine göre hedefi ve planlaması var.

Geçen yıl bu tarihte Cehennem Deresi'nde yedi arkadaş şehit düştü. İçlerinden Zagros arkadaşı tanıyordum. Haftanın'de

birlikte kalmıştık bir süre. Bir anısını anlatmak istiyorum. Yüksek bir ağaçtan atlamıştı. Ayağı burkulmuş, parmakları yan yana gelmişti, ama ona rağmen "benim bir şeyim yok" diyordu. Güçlü bir iradeye sahip fedakar biriydi. Gabar'a geldiğimde onu görmeyi çok istiyordum. Fakat şehit düştü ve ben onu göremedim. Görmek isteyip de görmeye yetişemediğim birçok değerli yoldaşımı yitirdim. Onların gidişine elbette alışmıyoruz, ama onların arkasından da bunalıma girmek ve içine çekilmek anılarına yakışır bir davranış değildir. Elbette onlardan sonra daha iddialı ve kararlı bir biçimde mücadeleye devam edeceğiz. Onların intikamını almamız ve hayalini kurdukları özgür yarınları yaratmamız gerekiyor. Hiçbirimiz bu mücadelede sadece şahsımız için bir şeyler yapma amaçlı bulunmuyoruz, bir halkın geleceğini özgürlüğe evriltmek için buradayız. Gelecek nesiller özgürce yaşayabilsin, savaşlar görmesin diye bu mücadele sürüyor.

24 Şubat 2007

Bugün bizim kampımıza Azad ve Serhat arkadaşlar geldiler. Bütün yoldaşlar onların etrafında toplandılar, oradaki arkadaşlar eylem yapmışlardı. Arkadaşların eksikliğinden kaynaklı Rençber arkadaş yaralanmıştı, iki asker de öldürülmüştü. Genel yoldaşların durumu iyiydi. Düşman Kela Axîn ve Kanat tepesini tutmuş. Buraları tutmuş olması çalışmalarımızı etkileyecektir. Fakat gerilla tarzını esas alırsak, hareket tarzımız ve çalışmalarımız üzerinde çok etkili olmaz. Eğitimden sonra ben, Kawa, Erzincanlı Serhat beraber ot toplamaya gittik. Ot toplamayı çok seviyorum, ot toplarken doğayla birleştiğimi hissediyorum. Eli mi bir ota atarken, altında bir çiçek olduğunu gördüm. Henüz yapraklarını tam açmamış. Bir-iki dakika ona baktım, ona içimden "sen tertemiz ve kirlenmemişsin, keşke ben de senin gibi olsaydım" dedim ve koparacağım otu koparmaktan vazgeçip o otun yapraklarıyla tekrardan çiçeğin üstünü örttüm. Çiçekten ayrılırken onu tekrar görmeye geleceğimi söyledim. Erzincanlıy-

la birlikte topladığımız otları alıp kampın yolunu tuttuk. Kampa vardığımızda Rozerin arkadaş manganın önünde duruyordu. Bizi görür görmez, "komisyonumu istiyorum" dedi. Biz de çıkarp otlarımızdan biraz ikram ettik. Kendisi daha sonra şaka yaptığını söyleyip almadı. Getirdiğimiz otlardan Kawa yoldaş bir güzel salata yaptı, salata da güzelim Gabar ekmeğiyle iyi gitti. "Kuru ekmek, neresi güzel" denilebilir. Ama inanın Gabar'ın her şeyi insana başka bir tat veriyor, güzellik sunuyor.

25 Şubat 2007

Ve sonunda kamptaki erzak stokunu bitirdik. Serhat arkadaşın bildiği bir depo vardı. On altı arkadaş o depodan erzak getirmek için göreve gittik. Her arkadaş yirmi beş kilo kaldırdı. Yükümüz anlayacağınız epey ağırdı, fakat iyi hava aldık, iyi bir gezinti oldu bizim için. Yirmi dört saat boyunca yürüdük. Noktaya ulaştığımızda arkadaşlar güzel bir ateş yakmışlar ve reşoyu (kara çaydan) üzerine koymuşlar. Güzel bir Mardin çayı tadında bir çay içtikten sonra yolun yorgunluğunu tümünden attık. Gerillanın yorgunluğuna çay ilaç gibi geliyor. Bir de tabii yoldaşların ilgisi ve hizmeti, insanı utandırıyor. Bir de tulumda güzel bir uyku çektim, hem de deliksizinden. Kawa'nın sesiyle uyandım. Kamptan ayrılmamız gerekiyordu. Çünkü etraf açılmış ve karlar büyük oranda erimişti. Sadece kampımızın bulunduğu yerde kar var. Keşiften sonra herkes çantalarını topladı ve kampı terk ettik. Gittiğimiz yeni yerde uykuya kaldığım yerden devam ettim. Öğlen olunca arkadaşlar öğle yemeği yemem için uyandırdılar beni. Elime kaşığı alıp tam yemeye başlayacaktım ki İskan ve Serhat arkadaşlar gelip Gevaş'ta Mahir Sason ve onunla birlikte olan bir arkadaşın düşmanla çatışmaya girdiğini, daha sonra da kendilerini araziye vurduklarını ve karada donarak şehit düştüklerini söylediler. Üstüme adeta kaynar sular döküldü. Böyle bir haberi almaya hazır değildim. Mahir yoldaşı böyle erken uğurlayamazdım, kendimi buna hiç hazır hissetmiyordum, kabullenmekte zorlanıyordum. Ona bahar

başlarıyla birlikte uzun bir mektup yazmayı düşünüyordum. Ona her mektup yazdığım da mutlaka karşılığını veriyordu ve beni cevapsız bırakmıyordu. Onun yaşamdaki duruşu ve örgütsel tavrı beni hep etkilerdi. O yüzden hep onun gibi olmak isterdim. Mahir yoldaşla birlikte Mahsum Korkmaz Akademisi'nde ydik. Bizim kurulumuzdu. Ona bir gün bizimle hiç ilgilenmediğini söyledim. O da bana "bugün benden, yarından başkasından ilgilenme beklersin. Bu iyi bir durum değil, kendi kendine yetmeyi bileceksin" dedi. Haklıydı, her insan kendisine yetmeyi bilmelidir. Savaş sahalarında çok fazla kalmamıştı ve çok da savaş deneyimi yoktu. Ama örgütçüydü, önemli bir ideolojik birikime sahipti. Kuzey'e de askeri yönlerini güçlendirmek için gelmişti. İyi bir askeri komutan da olabilirdi. Soğuşa pek dayanmıyordu ve maalesef soğuktan, donarak şehit düştü. Onun gibi yoldaşların yaşaması gerekiyordu. O en verimli dönemine, yaşına gelmişti. Gidişi erken oldu... Seni asla unutmayacağım ve anına bağlı kalacağım yoldaşım...

28 Şubat 2007

Baharın İlk Eylemi

Bugün ben, Adil, Stêrk, Rojinda ve Xebat Afrin arkadaş Özel Kuvvet kampına gittik. Karlar erimişti ve iz çıkar korkusu taşı-mıyorduk. Ama uzun süre kampta kalmaktan kaynaklı olarak hemen birden yürüyünce yürümekte zorlandım. Adil arkadaş kampa ulaşmamıza daha çok var deyince, biz de ot toplaya toplaya gittik. Birkaç metre daha ilerledikten sonra bir baktık kampın içindeyiz. Yoldaşlar bizi görür görmez, yüzlerinden mutluluk aktı. Biz de onlar kadar mutluyduk. Heval Harun, Gelhat, Deniz, Stêrk, Toprak, Demhat hepsi de değerli yoldaşlardı. Bize gösterdikleri saygıdan utandık. Hemen Gelhat ark. onlar bizim için ava gittiler. İki gün orada kaldık. Stêrk arkadaş bizim kampın anti propagandasını yapmıştı. Gerçekten mangaları güzel

olmuştı, ne kobralar vurmıştı ne de havanlar. Kamuflaj sorunları da yoktu. Stêrk arkadaş kış boyu kürek mahkumları gibi çalıştı. Kış boyu elinde kürek mangaların üzerine kar atıyordu. Stêrk ve Rojinda arkadaş onlar kampa gitti. Ben Adil ve Xebat arkadaş da Meydin köyüne gittik. Öyle güzel bir köy ki, cennetten bir parça gibi. Harika bir suyu var. Ayrıca av da yaptık. Adil arkadaş onlar hemen köz yaptı, bistikler (şişler) hazırlandı. Tüzik, sirik, tirşok yanında yiyeceğimiz otlar. O harika sudan bir de güzel çay yaptık. Bol bol fotoğraf çektik. Noktaya kadar kaç kez ara vermişsek, mutlaka çay kaynatıp içip öyle yola devam ettik. Doğanın tadına varmaya çalışıyorduk. Bir dahaki güzergahımız Simko arkadaşın kampıydı. Simko arkadaşın kampında birkaç gün kaldık. Adil, Azad, Stêrk, Tekoşin, Xebat, Mervan arkadaşlar olarak biz ilk kez bu kampa geliyoruz. Bazi Tepesi tutulmuştu, arkadaşlar da keşif yapmışlardı. Eylem yapmak için hazır bir hedefti.

Hemen eylem grubu çıktı. Tim komutanı Kervan, Çekdar, Rizgar, Kahraman Rojhilat arkadaşlar eylem yapmak için seçildiler. Adil arkadaş onlarla eylemin anlam ve önemi üzerine konuştu. Adil arkadaşın yapmış olduğu toplantıdan sonra yola çıktılar. Fakat aradan iki gün geçtiği halde eylem grubundan herhangi bir ses çıkmadı. Üçüncü günde gece saat on ikide bir baktık ki grup geri geldi. Niye geldiklerini sordüğümüzda, tim komutanı Kervan'ın tereddüt yaşadığını ve hedefin üzerine gidemediklerini söylediler. Keşif net olduğu için eyleme hemen kendimi önerdim. Bir de Robin, Mervan ve Jîr arkadaşlar da kendilerini önerdiler. Yönetimin tümü katıldı. Önderliğin içinde bulunduğu koşullar zorlayıcıydı ve yapacağımız eylemle Önderliğin içinde bulunduğu duruma cevap olmamız gerekiyordu. Yine bu eylem aynı zamanda Gabar'ın ilkbahar eylemi olacaktı. Bu anlamda önemli bir eylemdi de. Arkadaş yapısını oldukça etkileyecekti. Kendim için net ve kararlıydım, hiçbir tereddüt yaşamıyordum. Çünkü Yüce İrade'nin durumu ortadaydı ve Mahir yoldaşın anısına böylesi bir eylemi mutlaka yapmam ge-

rekiyordu. Eylemimiz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne denk gelecek. Saat akşam beşe geliyor. Şimdilik son veriyorum. Eylemden sonra mutlaka devam edeceğim.

Eylem Günü

Eyleme gitmek için gece saat ikide yola koyulduk. Kol komutanımız Mervan arkadaştı. Son konuşmasını yaptı. Kopma ve yaralanma durumunda bir nokta belirlendi. Eylemden sonra oraya gidilecektik. Daha fazla beklemeden yola koyulduk. Zaten herkes kuralları da biliyordu. Grubumuz oldukça iddialı bir gruptu. Kendimize güveniyorduk. Başarılı bir eylem gerçekleştirecektik. Düşman mevzilerine önceden yerleşip pusuda bekledik. Mervan ve ben yan yanaydık, Robin ve Jîr de yan yanaydı. Güneş tüm güzelliği ile merhaba diyordu. Kuşlar da bizim gibi heyecanla oradan oraya uçuşup, ötüşüp duruyorlardı. Kafamı kamufle etmiştim. Alnıma bir lastik bağlamıştım. Aynayı çıkarıp kendime baktım. Mervan arkadaşına "heval Mervan yüzümde korku ifadesi var mı, ya da yüzüm sararmış mı?" diye sordum. Mervan yoldaş da "yok, gayet iyi görünüyorsun. Şu aynayı ver de ben de son kez kendime bir bakayım ve bir Yılmaz Güney bakışı atayım" dedi. Aynayı verdim, o da kendine baktı ve bana "Nurhak söz ver, eylemi başarırız ve silah kaldırırız bana iki karton sigara alacaksın" dedi. Ben de ona "ya sen bana ne alacaksın?" dedim. O da bana bir zincir kolye vereceğini ve bayan arkadaşların da bize tatlı bir mirtoxê (un helvası) yapacağını söyledi. Cebinden ekmek çıkarttı, bir parça bana verdi; bir parça da kendisine aldı. Birden düşmanın sesi geldi. İsmail diye birini çağırıyorlardı. Hızla pozisyon aldık. Ben Mervan arkadaşına, vurduklarımın üzerine gideceğimi söyledim. O da "yok, ben gideceğim" diye tutturdu. Bir süre tartıştık, sonra Mervan arkadaşını ikna ettim, hedefin üzerine ilk ben gittim. Askerler yaklaştı, biri uzun boylu geniş yüzlüydü, öbürü kısa boylu esmer bi-

riydi, üçüncüsünü ise görmedim. Robin ve Jîr arkadaşlar bizden önce vurdular. Bir asker onların üzerine gitti. İki asker de ben ve Mervan arkadaşın bulunduğu mevziye doğru geldi. İkimiz aynı anda onları taradık ve bomba attık. Hemen silah kaldırmak için onların geldiği yere indim. Mervan arkadaş benim savunmamı yapmak için bir kayaya çıktı. Tepeden görüntüsünü görüyorlar ve tek mermi ile suikast ediyorlardı. Birden ses geldi. Hemen Mervan yoldaşa doğru gittim, alnından vurulmuştu. Düşman tepeden pusu attığımız yere müdahale etti. Mervan arkadaşın olduğu mevziye yağmur gibi mermi yağıdırıyorlardı. Robin arkadaşına Mervan arkadaşın şehit düştüğünü söyledim. Zar zor silahını alıp oradan çıkabildik. Onu orada bırakmak içime oturdu, adeta bir parçamı onunla bıraktım. Mervan yoldaşın yaşamı bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Üç asker öldürmüş olsak da benim için bu eylem başarısız bir eylemdi. Çünkü Mervan arkadaşını kaybettik. Hiçbir şey bana yoldaşını düşmanın içinde bırakmak kadar acı gelmiyor. Biz onu çaresiz bir biçimde bırakmak zorunda kaldık. Gözyaşlarıma bir türlü hakim olamıyorum. Sesi kulağımdan hiç gitmiyor, son aynaya bakış anı vs...

Noktaya geldiğimizde herkes moralsizdi. Hiç kimseyle konuşmadan Mervan yoldaşın şehit düştüğü tepeye doğru baktım. İntikamını almayana kadar kendimi cezalandırıyorum ve bireysel temizlik yapmayacağım. Adil arkadaşın morali bozulmuştu. Bana "Nurhak hazırlan, karargaha gidiyoruz" dedi. Adil arkadaş, Tekoşin arkadaş, bir de ben karargaha doğru yola çıktık. Mervan arkadaş şehit düşmeseydi, o da bizimle olacaktı. Karargahtaki arkadaşlar da duymuşlardı. Onlarda da moral diye bir şey kalmamıştı. Dört gün boyunca ağızıma bir lokma koymadım. İntikamını mutlaka almam gerekiyor. Hemen Deniz arkadaşın vermiş olduğu mayın eğitimine katıldım.

Mervan İçin İntikam Yemini

Mervan yoldaş Őehit dűŐeli bir ay oldu. Mervan arkadaşın Őahadetinden sonra dűřman operasyon başlattı. Biz Simko arkadaşın takımıundayken uçaklar vurdu. Adil arkadaş hemen toparlanmamızı ve dűřmanın operasyona çıkacağını sűyledi. Ben Adil, ekdar, Kawa ve Kerim arkadaşlardık. Kořarak suya gittik. Uçaklar gittikten sonra, havan atışları devreye girdi. Dűřman Bayrak Tepesine doğru ilerliyordu. Ben, Adil ve ekdar arkadaş koşarak gittik, dűřmandan önce tepeye varmamız gerekiyordu. Bizle dűřman aynı anda tepeye ulaştık. Biz hemen vurup dört asker öldürdük. 1'i de yaralandı, diğerlerine ise bir Őey olmadı. Hemen geri çekildik. Bu eylem, Mervan arkadaşın intikamı içindi. Adil ve ekdar arkadaşların cesaretine ise sűylenecek söz yok. İki yerde mayın patladı. Dűřmanın Fındık  takımı vuruldu. Cafer arkadaşın takımıydı, iki asker öldürmüşlerdi. Gabar'a operasyon yaptđđı için onu resmen cezalandırdık. Aldđđı darbelerden sonra sadece stratejik tepeleri tuttu, araziye girmeye bile cesaret edemedi. Ertesi gün bir kolu kendisini tepeden bırakmak istedi. Hemen bir tim hazırlandık. Ben, ekvar, ekdar ve Kerim arkadaşlar askerlerin önlerine pusu attık, bu da Mervan yoldaşın intikamı için olacaktı. Dűřman yaklaştı, komutanları cihaz elinde geliyordu. Ben de nişan aldım ve taramaya başladım. Benimle birlikte diğer arkadaşlar da vurmaya başladılar. Orada da üç asker öldürdük. Cenazelerin  zerine toplanan askerleri de Hamza ve Norřin arkadaş vurdu. Mecbur oldukları tepeye tekrar çıkmak zorunda kaldılar. Skorsky gelip cenazeleri aldı. Yapmış olduğumuz eylemlerle moraller yerine geldi. Ertesi gün yine kendilerini bırakmaya çalıştılar. Yine kendimi  nerdim. Ben, şılan, Çekwar ve Argeř yoldaşlar gittik. Ben ve Çekwar arkadaş yan yanaydık. şılan ve Argeř arkadaşlar da yan yanaydı. Bombalarımızı elimize alıp bekledik. S dar ve Xebat arkadaş da Nemrut tepesinde pusu atmışlardı.  nce onlar vurdular, bir asker, bir korucu öldürdüler. Bizim tepeye ge-

len askerler paniğe girdiler. Tam o sırada Şılan arkadaş "Nurhak" diye bana seslendi, bir asker onun sesini duymuş. Komutanına ses duyduğunu söylüyor ve komutanları "duyarlı olun" diyor. Askerler önce Şılan ve Argeş arkadaşların olduğu yöne gidiyor. Onlar vurunca askerler kendilerini bizim tarafa attı ve biz de hemen vurduk. Bombayı içlerine attıktan sonra hemen oradan geri çekildik, gözle görüldüğü kadarıyla üç asker ölmüştü. Bir yerde de Adil arkadaş pusu atıyor, orada da vuruyorlar. Adil arkadaş benimle bağlantı kurarak "birbirimizden koptuğumuz yere gelin" dedi. Ben de nokta sanarak noktaya gittim. Daha sonra Adil arkadaş Harun arkadaş ile bağlantı kurarak "Nurhak iki şaşal su alıp gelsin" diyor. Ben ve Çekwar arkadaş gittik. Deniz ve Ronahi arkadaşlar da tam düşman karşısında duruyorlar. Biz de bir vadi içinden geçiyoruz, düşmanı gözle görüyoruz. Ben ve Çekwar arkadaş buradan geçerse görünümleri veririz dedik. Ama gitmek zorundaydık da, kesin Adil arkadaş onlara bir şeyler olmuştur diye düşündük. Ölsek de gitmeliydik dedik ve devam ettik. Eğilerek gittiğimiz halde düşman bizi fark etti. Yağmur gibi mermiler yağmaya başladı. Havanlar, B7, bombalar, ellerinde ne silah varsa hepsini bize doğru yöneltip çalıştırdılar. Kendimi kayaların önüne attım. Çekwar arkadaş da koşarak kendini kayalara ulaştırdı. Onun da kendisini kurtarmış olmasına sevindim. Sürünerek kendimi vadiye bıraktım, düşmanın bulunduğu yerini alt tarafına girdim, mermiler isabet etmiyordu. Adil arkadaş deli olmuştu, "Nurhak Allah aşkına insan oradan gider mi? Üç-dört seferdir düşman vuruluyor, siz de kalkıp kendinizi düşmanın karşısından bırakıyorsunuz" diyerek bize kızdı. Ben hemen noktaya gittim, Aryen arkadaş gör-düm ve heval Çekwar'ı sordum, daha gelmediğini söyledi. Normalde benden önce gelmesi gerekirdi. Heval Adil kış kampının yanındaydı, onun yanına gittim. Tekoşin, Kawa, Kerim ve Adil arkadaşlar çok kızdılar ve haklıydılar, "savaş kurallarına göre tam bir durumu anlamadan niye hareket ediyorsun?" dediler. Hemen Adil, Tekoşin arkadaş "Çekwar arkadaşın olduğu

yerin üstüne gidiyoruz” dediler. Düşman tek tek mermi atıyordu. Adil arkadaş düşmanın bu mermileri Çekwar arkadaşına attığını ve kurtulmasının çok zor olduğunu söyledi. İlk kez “Allahım eğer gerçekten varsan, Çekwar’a bir şey olmasın” diye dua ettim. Akşama doğru düşman geri çekildi. Ben ve Argeş arkadaş, Çekwar arkadaşın benden koptuğu noktaya gittik. “Heval Çekwar, heval Çekwar” diye bağıyorum ama ses yok. Ben de “heval Nurhak buradayım” demesini bekliyorum. Birden silahını gördüm, hemen koştum, gittiğimde çoktan şehit düşmüştü. Gözleri açıldı, onu öptüm, gözlerini kapattım. “Söz veriyorum şehirde ilk yapacağım eylem senin adına olacak ve senin intikamını mutlaka alacağım” dedim. Operasyonlarda o kadar beraber eylemlere gittik, ona bir şey olmadı ama benim bir yanlış anlamamdan kaynaklı şehit düştü. Bu yüzden hem vicdani, ahlaki, hem de yoldaşlık adına bu kayıp beni zorladı. Bana şehirde fedai eylem yapacağını söylemişti. Tüm bunlar gözümün önüne geliyordu. Kim bilir, belki de fedai eylem yapamadığı için gözü açık gitmiştir. Başını dizlerimin üzerine koydum. Niye benden ayrıldın, bilseydim yanından hiç ayrılmazdım. İkimiz birlikte gidecektik, senin kurtulduğunu düşünmüştüm. Oysa hiç terk etmemeliydim seni. Argeş arkadaş gidip arkadaşlara haber vermişti. Çiçek arkadaş geldi, “Heval Nurhak git artık” dedi. Ben ise; “yok heval, gitmeyeceğim, onu yalnız bıraktım. Benim yüzümden şehit düştü, son yolculuğuna onu ben uğurlayacağım” dedim. Dilşad, Nemrut, Deniz ve Seyit yoldaşlar da geldi. Yüzünü yıkadım, temizledim ve elini şütükle sardım, elbisesi olduğu gibi kaldı ve onu çadıra sardık. Bazen tuluksuz kalırdım, Onunla birbirimize sarılır öyle yatardık bir tulum içinde. Bugün de aynı şekilde yatacaktık ama sen yoksun. Ben kime sarılıp yatacağım güzel yoldaşım! Sen de birçok yoldaş gibi Yüce İrade’yi görme hasretiyle gittin. Tarih, insanlık ve yeni nesil için kendini feda ettin. Ardından ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sizin anılarınıza ve değerlerinize sahip çıkacağım ve

şehir eylemini senin için yapacağım. Çünkü bütün yoğunlaşman onun içindi.

Gabar kutsal topraklarına bir şehit daha alıyordu. Bir gün bu topraklar özgürlüğüne kavuşacak, diliyle, kültürüyle yeniden yaşam bulacak. O da bu yoldaşlar sayesinde olacak. Çekwar yoldaş da bu kutsal toprağın bir parçası oldu. O da kutsal insanların yanına gitti. Şehirde eylem yapmadıkça vicdanım rahat olmayacak.

Onu yalnız bıraktık, noktaya döndük. Yoldaşlar közlerin başında oturmuşlardı, moralleri düşmüştü. Bana hissettirmemek için kalktılar ve bize yer açtılar. Hem Adil arkadaşın, hem Çekwar arkadaşın hareket ettiği yerde ben oturdum. Xebat ve Balyoz beni çağırdılar, bana çay verdiler. Adil arkadaş hiç o mangaya gelmedi. O akşam gözüme uyku girmedi, sabah olmuyordu, bir türlü gözlerimden yaş dinmedi. Ağlaya ağlaya uykuya dalmışım...

22 Nisan 2007

Cehennem Deresi'ne Yolculuk

Mayıs başı ben, Xebat ve Seyit yoldaş Cehennem'e doğru yola koyulacaktık. Çekwar'ı bir türlü unutamıyorum. Kendimi affedemiyorum. Arkadaşlar moralsiz olduğumu fark etmişlerdi. O yüzden bana moral vermek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kendimi daha fazla suçlamamam için yapmadıkları şey kalmamıştı. Onun intikamını almadan kendime gülmeyi yasaklamıştım. Arkadaşlarla son kez bir araya geldik, birlikte fotoğraf çektik, bazıları gelip bana özeleştiri verdiler. Herkes benim için biraz da kaygılanıyordu. Yola koyulmak için herkesle tek tek vedalaştık. Adil arkadaş bana sıkı sıkı sarılarak "kendine iyi bak, sen bir komutansın, kendine her zaman başarıyı esas al" dedi.

Cehennem Deresi'nin yolunu tuttuk.

Gabar'dan ayrılmak çok zor geliyordu ama öbür yandan burada yapacağımız eylemin düşmanı nasıl etkileyeceğini düşünene düşünene yol alıyordum. Bu düşmana ne yapılırsa azdır, eski ilişkiler ile görüştük.

Cehennem Deresi'nin manzarası çok başkadır. Bir yanı Dicle suyu diğer yanı Cehennem Deresi'nin suyu ve içinde balıklar. Buranın doğası çok güzel, burada Hristiyanlar yaşamış. Öyle mağaralar yapmışlar ki, her biri bir tarihi eser değerinde. Bu topraklardan kimler gelip geçmedi ki! Keşke coğrafyanın dili olsa da anlatsa! Biz de Mezopotamya'nın kutsal tarihinde hak ettiğimiz yeri alırız bir gün. Burası ilk Hristiyanların yeri; şimdi ise yoklar. Kürtler de burada yaşamışlar, bütün halklar burada kardeşlik içinde yaşamışlar, bizde bunu yeniden yaşatmak için mücadele edeceğiz.

1 Mayıs 2007

Bugün acı bir haber aldık. Türk basını Gabar'da yedi arkadaşın şehit düştüğünü söylüyordu. Bu haber beni derinden sarstı. İnanmak istemiyordum. Sabırsızlanmaya başladım ve arkadaşlarla bağlantı kurmam gerekirdi.

Hemen Şırnak'tan çıktım, telefon açmaya gittim, herhangi bir mesaj yoktu. Ben mesaj gönderdim, cevap geldi, haber doğrudu. Çırav'da olmuştu. Arkadaşlar Êval köyüne giderken düşman görüyor ve çembere alıyor. Şehit düşen yoldaşlar, Zekiye, Neval, Dünya, Şoreş, Hevî, Kawa, Zîrek yoldaşlardı. Onlardan önce Akif yoldaş şehit düşüyor. Dijwar arkadaş da biz Gabar'dayken şehit düşüyor ve toplam 11 şehit oluyor. Yerimde duramıyorum, mutlaka intikamlarını almalıyım. Gabar bizden önce davrandı ve intikamlarını aldı. on asker, bir yarbay, bir binbaşı öldürdüler. Bütün gündemi işgal etti, intikam acı olmuştu. Bireysel arayışa girmiştik, mutlaka eylem yapmalıydık. Birkaç girişim oldu ama sonuç alınamadı. O arkadaşların her biri gözlerimizin önünden geçiyor. Dün onlarla beraber Kuzey'e

gelmiştik. Babalar gününde Adil arkadaş, Rojinda, Stêrk, Balyoz, Şehit Sedat ve Dünya arkadaşlar bize şarkı söyledi. Sesi çok güzeldi, Dino'nun "Çu" şarkısını söyledi. Her gördüğümde bana o şarkıyı söylemesini istiyordum. Dünya on sekiz yaşında gencecik bir kızdı. Nasıl kıydılar onun güzelliğine ve gençliğine? Söz veriyorum sana ve diğer tüm yoldaşlara, nefes alıp verdiğim sürece sizin özgürlük hayallerinizi yerine getirmek için mücadelede edeceğim.

...

Toplantı için Gabar'a gittik. Uzun bir süredir günlük yazmıyorum, ben de kendime hayret ediyorum. Güney'deyken hep günlük yazıyordum, ama burada hiç içimden gelmiyor. Çok değerli yoldaşlar şehit düştü. Bunlardan bir tanesi Doktor Mahir'di. Güney'e geçerken operasyona takılıyorlar ve 7 arkadaş orada şehit düşüyor. Kendal arkadaşla aynı takımda tim komutanıydık, Ş. Mervan da takım komutanıydı. Ruken Hespisti ve Rêber Katoli arkadaşlarla Haftanın'de çok kalmıştık. Çok değerli bir arkadaştı, esprili, doğal özellikleri vardı. Xelat arkadaş da içlerindeydi. Ben Gabar'dan ayrılırken bu arkadaşların hepsi vardı, şimdi döndüğümde birçoğu yok. Heval Balyoz da gitmişti. İlkez Gabar'a isteksiz gitmiştim, eylemimiz sonuçsuzdu, yani arkadaşlara layık olamamıştık. Çiyayê Bizîna'ya vardığımızda Heval Rojinda'nın şehit düştüğünü öğrendim. O da mayın döşerken kaza yapıyor ve şehit düşüyor. Rojinda arkadaş genç yaşta örgüte katılıyor, Önderlik sahasında kalıyor. Birikimli, bilinçli bir yoldaştı. Çok sevecen ve çocuksu yönleri vardı. İçindeki çocuğu hiç büyütmemişti. Kuzey'e geldiğimizde yol yürüyüşlerinde çok zorlanıyordu, bu moralini etkiliyordu, aradan bir dakika bile geçmeden tekrar gülerek karşılıyordu bizi. İnanın dünyada en zor şey şehit arkadaşları dile getirmek. Rojinda arkadaş günlüğünde şehit arkadaşlara ilişkin olarak şöyle bir not düşmüş; *"Ne yazarsan yaz, onların hayallerini yazamazsın."* Hayalinde, Kürdistan kurulduktan sonra bütün kadınlar ve çocuklarla bir yerde toplanacak, Önderlik de dersler verecekti ve

ancak böyle insanlık kirlerinden arınabilecek, yeni bir toplum yaratılabilecekti. Bu yalnızca onun hayaliydi ama diğerlerinin ayrı ayrıydı. Ortak bir şey vardı o da; Önderliğin özgürlüğüydü. İşte yoldaşlar bir tek canınız vardı, onu da verdiniz, gözünüzü kırpmadan. Size layık olmak, Önderliğin özgürlüğünü yakalamak için elimizden ne gelirse yapacağız. Ancak böyle layık olabiliriz. Moral bozukluğu, ağlayışlar düşmana cesaret verir. İşte Gabar her şeye rağmen bana cesaret ve huzur veriyorsun. Seni öyle seviyorum ki sana doyamadan senden ayrılmak zorundayım.

Bunun yanında düşmana korku salan Gabar'ın her bir taşı düşmanın gözünde gerilla oluyor, her bir vadisi düşmana toplu katliam korkusu veriyor. Düşman girdiği zaman dizleri titriyor, saçları diken diken oluyor, işte Gabar bu özelliklere tarihten beri sahiptir.

2007

Cehennem Deresi gücü iki tim şeklinde örgütlendirildi. Üç arkadaş erzak hazırlığı yapacak ve Gabar'ın ihtiyaçlarını karşılayacak, ben ve Seyit arkadaş ise eylem birimiydik. Onunla gidip içeriye gidecektik. Cizre ve Hezax'ta eylem yapacaktık, örgütleme yapılacaktı. Ağustos bitmiş, biz yeni yeni harekete geçiyoruz. Xebat Afrin ve Cuma arkadaş erzak üzerinde duracaktılar. Arkadaşlarla vedalaştık, ova yolunu tuttuk, Seyit arkadaşın köyüne vardık. Oraya iki gün, iki gece yürüdük, inanın ova öyle ki hiç önünü görmüyorsun, hep küçük taşlar, bir düşüp, bir kalkıyorsun. Açlık, susuzluk, yorgunluk hepsi birbirini tamamlıyor. Seyit ise, ikide bir "ben burada çobanlık yaptım, çocukluğum burada geçti" deyip duruyordu. Ben de ona "artık ölsen de gözün açık gitmez, bak gerillasın gelip köyünü görüyorsun, yeter artık bir yerde duralım, sen sevinçten her şeyi unuttun. Yok, bilmem sen çocukken büyük kayalar varmış artık yokmuş, bırak artık çocukluğu, bırak bir yerde dur artık" dedim. Sonra beş dakika durduk. Köye yakın bir yer varmış, çok

güzel bir yermiş. Oraya gitmek istesem bile gidebilecek miyim bilemiyorum. Çünkü ayağım kan revan içinde. Gerçekten bahsettiği gibi yerler var mıdır diye kendi kendime mırıldanıyordum. Sonra bir yer gösterdi, iki metrelik bir kaya altı. Ona "Seyit bahsettiğin yer burası mı ?" dedim. Seyit "evet, biz çocukken bu kuyular çok büyüktü, biz de hep buraya geliyorduk" dedi.

Sabah olunca Seyit bana seslenerek birinin bize doğru geldiğini söyledi. Yerimden doğrulup geleni seçmeye çalıştım. Bize doğru gelen Sixur diye bir hayvan. Meğerse Sixur'un deliğinde uyumuşuz. Seyit onların deliklerinin büyük olduğunu söylüyordu. Adeta coşmuştu, ha bire konuşup duruyordu. Herhalde köyünü görmüş olmanın verdiği heyecandan olsa gerek. Ben ise sadece onu dinliyorum ya da daha doğrusu dinlenmeye çalışıyorum. Ha bire bana dün akşam kendimi yere attığımı söylüyor. Ben de ona "sen de beni deli ettin. Ha bire konuşup durdun, sayende köyünün bilmediğim yeri kalmadı" dedim.

Bir an önce harekete geçmemiz ve konumlanmamız gerekiyordu. Yine bize gerekli olan bazı ihtiyaçları karşılamamız lazımdı. Önce Seyit arkadaşın amcasının evine gittik. Onlar da zamanında çok emek vermişler, onlardan bazı şeyler istedik ama bize yardım edemeyeceklerini söylediler. Deşifre olduklarını, denetimde olduklarını söylediler. Orada iki gün kaldıktan sonra orayı terk ettik. Benim tanıdığım köye geçtik. Orası için umutluyduk, olmayınca bir moralsizlik yarattı. Çünkü eylem yapacaktık, ama olmadı. Başka köye geçtik, neyse sonra onu da yazmaya çalışırım.

Ağustos 2007

Bu köye gittiğimizde, daha önceden yaptığım bir sığınak vardı, onu aramaya başladım. Çok aradım ama bulamadım, keşif yapılmadan kendimizi sağlam bir yere vermemiz gerekiyordu. Çünkü etrafımız kuruydu ve bizi görebilirlerdi. Eğer görürlerse ve şikayet edilirse kurtulmamız imkansız olurdu. Bu

dümdüz ovada kendimizi nasıl koruyacaktık? Biraz ilerde dört büyük ağaç gördük, oraya doğru ilerlerken bir bahçe vardı. Kendimize bol bol kavun alarak ağaçların üzerine çıktık. Güneşin doğuşuyla insanlar, kuzular, inekler ovayı doldurmaya başladılar. Çocuklar hemen üzerinde durduğumuz ağacın altına geldiler, bizi görecekler diye çok endişelendik. Kendi halimize kıs kıs gülüyorduk. Öğlen olunca yine herkes geldiği yere gitti. Biz de bol bol kavun yedik, akşama kadar o şekilde kaldık. Gündüz gözüyle sığınağımızı bulduk ve köye indik. Köylüler bize çok değer verdiler, bir süre kaldıktan sonra ekmek, su ve peynir aldık, sığınağımıza döndük. Kavun ve peynir sanki birbiri için yaratılmıştı.

Gündüzleri hep saklanmakla geçiyordu. Köylüler bizi görmesin, bizim orada olduğumuzu anlamasın diye elimizden geleni yapıyorduk. Görüntü veren bir su şişesini açıkta unutmuştuk, onu alıp saklamaya çalıştım. O esnada köylüler ses duyduklarını söyleyip, "sesin geldiği yöne doğru gidelim" dediler birbirlerine. Benim kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki, bunlar sese doğru gelirlerse bizi bulurlar, sığınağımız deşifre olur kaygısına girdim. Neyse ki başka bir yöne doğru gittiler. Onların gittiğini gördükten sonra rahatladım. Meğer tavşan avlamaya gelmişler. Biri diğerine "Haki bu hayvanı bulacağım, onun kökünü kazıyacağım" deyince ben ve Seyit birbirimize baktık, gülmek istiyoruz ama gülemiyoruz. Adamlar yanlış yeri aradıkları için sığınağı göremeden gittiler. Son iki günümüz hem çok komik hem de yorucuydu. Ovanın her yerini aradık ama düşman hareketliliğini göremedik. Öyle kızmıştım ki caddenin ortasına oturup düşmanın gelmesini bekleyecektim. Seyit beni sakinleştirdi, "buraya kadar gelmişiz, mutlak bir hedef bulur eylem yaparız" diyordu.

Biz ovadayken, Uludere'de on bir arkadaşın şehit düştüğü haberini duyduk. Andok Amed, Xwinrej Guyi ve Delila arkadaşların da içinde bulunduğu on bir arkadaş kimyasalla şehit düşürülmüşlerdi. Andok ve Xwinrej arkadaşlarla Haftanın'de birlikte

kalmıştık, biz gelirken onlar bizim kuryemizdi. Heval Andok genç, yakışıklı çok değerli bir arkadaşı. Xwinrej arkadaş da aynen öyleydi. Onların intikamını almalıydık, ama bir türlü he-def bulamıyorduk. İnanın ilk defa örgüt içerisinde ne girişimde bulunuyorsam olmuyor, işte bu da beni kahrediyor.

Ağustos 2007

Bugün arkadaşlar Gabar'da düşmanın bir kolunu vuruyorlar, on üç asker öldürüyorlar, silahlarını kaldırıyorlar. Adıl, Deniz Bingöl, Gelhat Serdem ve diğer arkadaşlar eylem yapıyorlar. Bir BKC, beş melez kaldırıyorlar.

Heval Adıl!

İşte Gabar budur, onlar bu eylemin sevincini yaşıyorlar.

Ardından uçaklar vuruyor, kobralar vuruyor. İşte o sırada Deniz arkadaş vuruluyor. Doktorlar müdahale ediyor, tüm müdahalelere rağmen arkadaş kurtulamıyor ve şehit düşüyor. O da burada bizimleydi; onu çok seviyordum en son ona silahımı vermiştim, o da kendi silahını vermişti. Özel Kuvvetler'de yer alıyordu, onun gibisini görmedim. Birikimli, mütevazı, yoldaşlıkta dürüsttü, pratik sorunu yoktu. Bana mayın eğitimi vermişti. Onu çok seviyordum. Deniz yoldaş keşke seni geri getirebilsem! Seni son gördüğümde Rojinda arkadaşın şahadetinden çok etkilenmiştin, şimdi sen de onu yanına gidiyorsun.

Onurlu bir yaşam için Gabar dağlarında şehit düşmek herkese nasip olmaz, bu sana ve diğer arkadaşlara nasip oldu. Burada Agitler ve birçok değerli yoldaş gözlerini kırpmadan şehit oldu. Bu halk için, onurlu bir yaşam için ve sen de bu değerli yoldaşlardan birisisin, o yüzden mutluyum. Çünkü sen de Gabar'ın şehidi olmak istiyordun. Seni ve tüm devrim şehitlerini anıyor ve size layık olacağımın sözünü yeniden veriyorum. Özgür yaşayana kadar...

Ağustos 2007

Bugün bir mermi sesi ile uyandım. Kalktığımda saat yediye geliyordu, keşif yaptım, askerlerin sesi geliyordu. Hemen Seyit arkadaşı uyardım; "düşman var, operasyondur herhalde" dedim. Aradan biraz zaman geçti, yine bir mermi sesi geldi. Daha sonra kobra geldi. Terzi diye bir sığınağımız vardı, onu vuruyorlardı. İçinde kimse koydu. Daha sonra iki kobra daha gelip vurunca şüphelenmeye başladık. Neden bu kadar yoğun üst üste vuruyorlar? Akşam olunca düşman geri çekildi. Daha sonra o sığınaktan iki cenazenin çıkartıldığını öğrendik. Bu aralar Bagok'tan birilerinin gelmesi mümkün değildi. Büyük ihtimalle Kerboran'dan gelmişlerdi. Kim olduklarını da bilmiyorduk. Morg fotoğraflarını istedik. Fotoğraflar gelince şehit düşenlerin Çekdar ve Boran arkadaşlar olduğunu öğrendik. Onlar sığınağa girerken ışık yakıyorlar, yemek yaparken görüntü veriyorlar ve sabah da bulundukları yere operasyon yapılıyor. Onların gelişlerinden haberimiz yoktu. Olmuş olsaydı, onları sağlama alırdık. Bu olaydan sonra çok şansız biri olduğuma inandım. Ben eylem yapmaya çalışırken, iki yoldaşım yanı başımda hiç haberim olmadan düşman tarafından şehit düşürülüyorlar. Çok direnmişler, kahramanca şehit düşmüşler. Çekdar yoldaşla aynı akademideydik. Çok değerli bir yoldaştı, güvenlikten taviz vermezdi. Nasıl ışık yakıyorlar? Gerilla kurallarına çok dikkat eden biriydi. Onu Boran arkadaş zorlamış. Her ne kadar pratiğim olumlu değerlendirilse de, ben bir türlü başarılı olduğuma ikna edemiyorum kendimi. Çünkü hala bir eylem bile yapamadım, yoldaşlarımın intikamını alamadım.

Ağustos 2007

Bir daha yazmayacağım diyordum. Ama kendimi tutamadım. Yazmak insanı güçlendiriyor. Yalnızlığına arkadaş oluyor. 2007 yılı bizim için zafer yılı olmadı ama düşman için de başarı yılı olmadı. Düşmana büyük darbeler vuruldu. Düşman Gabar'da şehit düşen kahraman yoldaşlar sayesinde yenildi. Gabar öncüsünü, ikinci Agit'ini kaybetti. Bu kahramanlar, Mervan,

Akif, Çekwar, Kervan, Dünya, Hevi, Neval, Zekiye, Zirek, Şoreş, Kawa, Rojinda, Osman, Gabar, Harun Tori, Serdem, Bêrîtan, Xwînda, Gülbahar, Rozerîn, Tekoşîn, Baz, Agît, Deniz Bingöl yoldaşlardır.

Cehennem Deresi Şehitleri; Çekdar Kerboran, Boran

Mava Şehitleri; Rüstem, Tolhildan, Süleyman, adını bilmediğimiz bir arkadaş daha orada şehit düştü.

Bagok Şehitleri; Çiya, Resul, Zafer, Şerzan, Mazlum(genel Mardin)

Eyaletimizde bu yıl otuz sekiz arkadaş kahramanca şehit düştüler. Onun için insan yazmak istemiyor. Çünkü her birisi kendi başına bir tarihtir, onları nasıl yazabilir insan? Bu da hep içimde kalacak. Bastığım her yerde hala onların izleri duruyor. Gülüşleri gözlerimin önünden gitmiyor, sesleri hala kulağımda. Attığım her adım özgürlüğü getirmeli, onların görevlerini eksiksiz yerine getirmeliyim. Özgürlük bayrağını yükseltme görevi bizlere verildi. Bizim bu görevi eksiksiz yerine getirmemiz gerekmektedir. Evet yoldaşlar vardığım sonuç budur. Ne kadar fiziki olarak bizden ayrılmış olsanız da, kalbimizden hiç ayrılmadınız ve kalbimizin derinliklerinde hep yaşıyorsunuz. Eğer ileride vaktim olursa sizleri tek tek dile getirmeye çalışacağım.

Aralık 2007

2007 yılını acısıyla, sancısıyla, sevinciyle geride bıraktık. 2008 yılına girer girmez düşman uluslararası güçleri de yanına alarak Özgürlük hareketimize saldırmak istiyor. Bunun öncüleri ise ABD, İsrail, İran, Suriye ve Irak'tır. Yaşanan son tehlike ise havadan Güney sahasını bombalıyorlar. Arkadaşlar tecrübeli oldukları için çok kayıp vermiyorlar. Bahar ile birlikte karadan girmek isteyecektir, kesin girecektir de. Onun için gerillanın hazırlanması ve düşmana büyük darbeler vurması gerekiyor. Önderliğimizin özgürlüğü yakındır, yani 2008 ve 2009 yılları kaderimizin belirleneceği yıllar olacaktır.

Bazen öyle dönüm noktaları oluyor ki, zamanında değerkendirmezsens artık çok geç kalıyorsun. Bu yüzden her arkadaş görevini layıkıyla yerine getirmelidir. Kim kendini geri çekerse, kim sorun çıkarırsa, o ihanet etmiş olacak, bunun başka bir adı olamaz. Yaklaşık dokuz arkadaşla hiç kimsenin tahmin edemeyeceğı bir yerde üslenme yapmışız. Nurhak, Çekdar, Bismil, Kawa, Seyit, Mazlum, Ferhat, Veysi, Tirej, Cuma yoldaşlardık. Bu kış bol bol yazı yazdım. Bêrîtan yoldaş bana defter göndermişti. Yarisına kadar kendi duygularını ve düşüncelerini benimle paylaşmıştı. Benden de defteri tamamlamamı istemişti. Ben de Çekdar arkadaşın desteğı ile yavaş yavaş yazıyorum. Öbür taraftan Önderlikle altı haftadır görüşme yapılmıyor. Bir yandan da Güney'e yapılan hava saldırıları yoğunlaşmayı dağıtıyor. Bingöl'de de on arkadaşın şahadetini duyduk, düşmanın bunu kutlaması bizi epey sinirlendiriyor. İnsan yerinde durmak istemiyor. Yine de Bêrîtan yoldaşın merakını gidermek için yazmak zorundayım. Bu biraz da beni sakinleştiriyor, düşmana olan kinimi paylaşıyorum.

Gabar'ın güzelliğini paylaşıyorum, mutluluğumu paylaşıyorum.

Şubat 2008

Mavilim

Aydınlığa doğru yol alırken
Anılardan arta kalan
Yalnızlığımı arıyorum,
Oysa şimdi ne bir hayra
Yorabiliyorum bunları
Ne de geleceğe yazabiliyorum
KAHRETSİN...
Alıkoymak istiyorum kendimi
Bütün onlardan öte yanlarımla
Gülümseyerek koşarken
Acıları öğreniyorum
İSTEKLİCE....!
Anlamli ayrılıklar
Güzel buluşmalar içindir.
Bunu unutma
MAVİLİM

Bêrîtan Çiya

Eğer bir gün sol elimde
Bayrağımla dönersem
Bil ki yanımda özgürlük de var
Eğer hiçbir zaman dönemezsem
Bil ki özlediğime kavuştum
İşte o zaman bayrağı sen devralacaksın
ÖZGÜRLÜĞÜN PEŞİNDEYİM...

Bugün 21 Şubat. Türklerin Güney'e girdiği gündür. Yoldaşlar büyük bir direniş ile cevap verdi, onlar da geldiklerine pişman oldular. Güney'e girmek Türklere pahalıya mal olacak. Girdiklerine pişman olacaklar. Arkadaşlar Zap'ta kobra düşürmüşler. Düşmanın seksen bir kaybı var. Beş değerli yoldaş da şehit düşmüş. Tabii yine KDP ve YNK Türklere yardım etmişler. Türkler bir kere içine girdiler, yenilseler de söylemezler, kabul etmezler, çünkü Osmanlı torunları onlar! Yani bütün gündem PKK ve Kürtler olmuş. Kuzey'de kaç sene böyle savaşıyorduk bu kadar gündem olmazdı. Beş gün içerisinde düşmanın kaybı o kadar çoğaldı ki, bir çıkışta Bülent Ersoy'dan geldi; "ben ana olsaydım çocuğumu askere yollamazdım. Olamam da ama onların acısını çekiyorum" demiş. Şuan hem askeri, hem siyasi üstünlük bizimdir.

26 Şubat 2008

Kamptan çıktık. Mart ayının 6'sında Gabar'a doğru yol aldık; Ben, Kawa, Cuma, Ferhat, Mazlum arkadaşlardık. Yol boyu hep arkadaşlarla karşılaşacağımız anı hayal ettik. Sığınaktan çıkmış olmak, bize büyük bir mutluluk vermiş olsa da bu mutluluğu zirveye çıkaracak olan da arkadaşları görmek ve onlarla kucaklaşmak olacaktı. Eski kamp yerlerine baktık, kimse yoktu. Öğlene kadar Çiyayê Bizîna'da kaldık, daha sonra kendimizi aşağılara bıraktık. Arazide düşman olabilir diye oldukça dikkatliydik. Aşağı inince Agirî, Argeş, Latif, Cîger ve Didar yoldaşları gördük. Onları görme sevinciyle hemen boyunlarına atladık ve tokalaştık. Onlar da gelişimize şaşırmışlardı. Bize "Seyitxan arkadaş size mesaj bırakmak için buraya gelecek, sizin gelişiniz çok iyi oldu" dediler. Hemen araya girip düşmanın söylediği kayıpların doğru olup olmadığını sordum. Gözlerime bakmadan onayladılar ve isimlerini söylediler. Zozan, Zilan, Doktor Deniz, Haydar, Zana, Ülkem, Adar, Fırat Mardin, Gabar, Timav arkadaşlar şehit düşmüşlerdi. Serdar ve Cotkar arkadaşlar da esir düşmüşlerdi. Kendimizi zor tutuyorduk, yine de onların moralini

bozmak istemiyorduk ve acımızı içimize atarak, yolumuza devam ettik. Arkadaşların yeri de yakındı zaten. Gittiğimizde Roni, Bedran Koçer, Aryen, Seyitxan, Diyar yoldaşlar noktadaydılar. Onlar da diğer arkadaşlar gibi şaşırdılar bizi gördüklerinde. Ama bir o kadar da sevindiler.

İsimlerini yazdığım yoldaşlar 2007 sonbaharda şehit düşen arkadaşlardı.

10 Mart 2008

Gabar karargahına gittik. Gittiğimizde gözüm bazı yoldaşları arıyordu. Çünkü her karargaha gelişimde beni karşılayan Adil arkadaş oluyordu. Bu sefer yoktu, bir yerden çıkar diye gözlerim hep onu arıyordu. Ama o bir daha olmayacaktı, beni karşılamayacaktı. Karargahtaki arkadaşlarla merhabalaşıyoruz. Delil Şırnak, Dilşad, Siyabend, Diyar Amed, Refik, Nazlıcan, Sîdar, Axin, Tanya, Bedran Afrin Güney'den yeni gelmişlerdi. Nokta değişimi yapıldığı için, bizde hemen devreye girdik. Hava saldırısı için sığınak yaptık. Bu arada arkadaşlar av da yapmışlardı. Bol bol et yedik. Casus keşif uçağı üzerimizde dolaştığı için hemen noktayı terk ettik, başka bir yere gittik. Güney'den bazı arkadaşlar gelmişti. Ali Piling, Bedran Afrin, Rızgar ve Latif arkadaşlardı. Biz de doğal olarak Ali arkadaşı bekledik. Akşam yanımıza geldiler. Gerçekten de onu tanıımıyordum, onunla pratikte kalmamıştım. "Hemen Cehennem Deresi'nin örgütlenmesini yapalım, gidin" dedi. Cuma yerine Zinar geldi. Ferhat da bir işi bitirip geri dönecekti. Artık her şey bitmişti. Tanya arkadaş bizim için sütlaç yaptı. Onu fazla tanıımıyordum. Ayağı burkulmuştu. Aynı ayaktan parça almıştı. Ona rağmen yine de yerinde durmuyordu. Ha bire koşturup duruyordu. O koşuşturmaca hali insanların hemen dikkatini çekiyordu. Bir de sıcak bir yoldaştı. Bir sıcak tebessüm, sıcak bir ilişki karşıdaki insanları ister istemez etkiler. Hele Gabar gibi imkansızlıklar ortamında bize sütlaç yapmış olması bizleri daha fazla etkiledi. Sütlacımızı yedikten sonra arkadaşlarla vedalaştık. Çiyayê Bizîna'ya ulaştık.

Orda da Argeş arkadaş bize kezvan kahvesi yaptı. Tadı o kadar güzeldi ki, içmeyen bilmez. Onlardan ayrılmak bize zor geldi. Onlarla vedalaştıktan sonra Cehennem Deresi'nin yolunu tuttuk. Fındıkê takımını hiç görmedim. Hamza Erkendi'ye not gönderdim. Ronahi Reşo'ya not gönderdim.

Sana doyamadan ayrılıyorum Gabar. Sana bu kadar bağlanmanın nedenini ben de bilmiyorum. Sana doymadan ölürsem gözüm açık gidecek. Her taşın, her karış toprağının üzerinde onlarca yoldaşın kanı var ve hala da canlarını veriyorlar. Dicle'ye indik. Dicle'nin de sana verdiği başka bir huzur var. Amed'in içinden gelmesi başka bir anlam katıyor Dicle'ye. Amed'in kokusunu hep içime çekiyorum. Fedakar halkımız ve Amed'i gördüğümde onlara aşık oldum. Güzel Amed'imi bir daha görebilecek miyim? Surlarına çıkabilecek miyim? Onu göreceğime dair umudumu hep koruyorum.

Ve sonunda sığınağımıza ulaştık. Gabar'dan aldığımız coşkuyla yine günlüğümü yazıyorum. Cehennem'de bir türlü işlerim yolunda gitmiyor. Ama ya başaracağım ya da cehennemin dibini göreceğim...

22 Mart 2008

Bugün kötü bir gün yaşadım. Ve kötü haberler aldım. Canımdan çok sevdiğim Hamza Erkendi yoldaşımın şehit düştüğünün haberini aldım. Rüyamda şehit düştüğünü görüyordum. Bunun üzerine ona not gönderip rüyamda şehit düştüğünü gördüğümü söyledim ona. "Kendine iyi bak ve benim yerime adsız kahraman Adil arkadaşın mezarına git ve benim yerime sarı ve mavi çiçeklerden bir demet yapıp mezarına koy" dedim. Çünkü o çiçekler benim için çok değerli çiçeklerdir. Hamza notumu alıp okuduğunda ağlamış ve notumdan kısa bir süre sonra şehit düşmüş. Uzun süre hep beraber kalmıştık. Benim canımdan bir parça olmuştu. O da beni yalnızlığa bırakıp gitti. Notumu bile karşılıksız bıraktı. Beni kaldıramayacağım acılarla baş başa bıraktı.

Hamza gencecikti. Çok parlak ve yakışıklı bir gençti. Çok ilkeliydi. Geri geleneksel tutumlara girmezdi, kendisini klasik kadından korurdu. Genç olmasına rağmen olgun bir duruşu vardı. Gabar'dan ayrıldıktan sonra, Adil, Bêrîtan, Hamza ve Tekoşin hepiniz beni yalnız bıraktınız. Ve şu an her şeyini kaybetmiş bir insanım adeta. Kendimi toparlamak zorundayım ve size layık olmak zorundayım. Sanki bir türlü şansım dönmeyecek, işlerim rast gitmiyor. Adil arkadaşın varlığına çok ihtiyaç duyuyorum. Beni Cehennem Deresi'ne gönderen sendin ve şimdi de beni buralarda bir başıma bıraktın. Güzel Gabar'ıma ve yoldaşlarıma doymadan ayrıldım. Şu an kendimi serseri bir mayın gibi hissediyorum. Kendimi bu kadar kötü hissetsem de, sizlerle dertleşmeye çalışıyorum, kendimi öyle rahatlatıyorum. Bir daha eski günlere dönebilecek miyiz?

6 Mayıs 2008

Bugün benim için Gabar'dan bir not geldi. Ve bazı notlar arkadaşlar için yazılmış. Tanya arkadaş Gabar'dan ayağı için Cehennem'e gelmişti. Ayağı nokta baskınında hem parça almış, hem de burkulmuştu. Ayağının iyileşebilmesi için onun da tek umudu Cehennem'di. Elimden ne geliyorsa yapacağım. Çünkü bunu hak eden bir yoldaştır. Herkes Cehennem'e rahat bir yer gibi bakıyor. Ama gerçekte öyle değildir. Tanya yoldaşla burada tanıştık. Oysa sanki uzun yıllardır birlikteymişiz gibi çok samimi yaklaşıyor Tanya arkadaş. İnsanlarla çok sıcak ve doğal ilişkilendiriyor. Kadın özgürlük mücadelesinin özgürleşen kadınlarından olabilir. Bu yönünü hep korumalı ve kendisini daha fazla güçlendirmesi gerekiyor. Çekdar Amed, Zinar, Ferhat yoldaşlarla bir türlü işler rayında gitmiyor. İşler rayına girmeyince de bu da doğal olarak moral bozukluğuna yol açıyor. Cehennem'de bir türlü işler yolunda gitmiyor. Onun için güzel Gabar'ıma gitmek için can atıyorum. Ve orada belki şansım olur ve buradan temelli kurtulurum. Tabii Tanya yoldaş; "ayağımı yaparsan beraber gideriz ve sigarayı da bırakırım" diyor. İşimiz yoluna girerse

ilk işimiz onun ayağını iyileştirmek olacak. Şehit Bêrîtan da bu-
raya gelmek istiyordu. O da içten, doğal özelliklere sahip bir
yoldaştı. Hala bana göndermiş olduğu notu yanımda taşıyorum.
Ölünceye kadar da üzerimde taşıyacağım. Kalbimde taşıyaca-
ğım. Onun da bana söylediği sözler hala kulağımda. "Eğer Ga-
bar'a gelersen aynı timde ve takımda olalım. Çünkü ne zaman
bizim takıma geldiysen düşman çıkıyor." derdi. Bu sefer de He-
val Tanya öyle deyince onun söyledikleri bir bir aklıma geldi.
Bêrîtan yoldaş bambaşka, farklı bir yoldaştı. Onun bendeki ye-
rini kimse dolduramaz. O herkese çok sıcak ve içten davranırdı.
O yüzden yoldaşlarının yüreğinde önemli bir yeri var. Asla unu-
tulmayacak...

...

Bugün benim için unutulmayacak bir gün. İhanet yine gelip
bizi arkadan vurdu. Çeknas yaralı bir yoldaştı. Onu doktora
götürecek ve iyileştirecektik. Bunun için en güvenilir ilişkimizi
devreye koymuştuk. Fakat güvendiğimiz o ilişki bizi sattı ve
arkadan hançerledi. O yoldaşımızı düşmana teslim etti. Arka-
daşlar O Gabar'dayken ona o kadar emek harcadılar; burada iki
ay yanımda kaldı, fakat biz onu koruyamadık. Sonunda da
sağlam olmayan bir ilişki yüzünden örgütle karşı karşıya gele-
cek duruma geldim. Bunu kendi açımdan büyük bir başarısızlık
ve yenilgi olarak görüyorum. Sonuç itibariyle daha pratik ba-
şındayken öyle bir şeyle karşılaşmış olmamız, pratiğin geri ka-
lanını da etkileyebilir. 2008 yılı Cehennem pratiğimin de sonu
olacak. Kahretsin, elimi neye atsam olumsuz sonuçlar alıyo-
rum. Siz hiç düştünüz mü, ya da yenildiniz mi? Ya da iyi bir şey
yapayım derken tersi sonuçlarla karşılaştınız mı? Bunlarla kar-
şılaşanlar ancak beni anlayabilirler. Şu an yürümeyi yeni öğ-
renmiş bir bebek gibi yürümeye çalışıyorum. Tabi hop düşüyor
hop kalkıyorum. Yoldaşların desteğiyle yürümeyi öğreneceğim.
Yaşananlar karşısında güçlü olmalıyım. Bu yönlü kendimi hazır-
lıyorum ben de. Bu zorlanmalarımı aşabileceğim ve bütün yara-
larıma ilaç gibi gelecek olan yer Gabar'dır. Adil yoldaş çok arı-

yorum. Gerçekten zorlandığım böylesi zamanlarda ona çok ihtiyaç duyuyorum. Onun bir savaşçısı olarak şu an başarısız bir durumdayım ve bunu kabul etmiyorum. Çünkü o da başarısızlığı kabul etmiyordu. Çekvar yoldaş şehit düşmeden önce bana "her zaman güçlü ol, her zaman başarı diye bir şey yok. Bazen başarısız da olacaksın. Ama önemli olan altından kalkabilmek" demişti.

Üzüldüğüm tek şey yoldaşlara erzak temin ettiğimiz hat deşifre oldu. Böylesi bir durumda ağzı olan konuşur. Benim zoruma en çok giden de bu durumdur. Örgütün böylesi bir durumda alacağı her kararın uygulayıcısı olacağım. Ne tür bir yaptırım öngörürse ona da hazırım. Şu an gerçekten kötü bir durumdayım. Yine seninle paylaşıyorum derdimi. Çünkü beni ancak sen anlayabiliyorsun. İnan bana yardımcı olabilecek güzel yoldaşlarıma ihtiyacım var. Cehennem'in dibi olan bu yeri asla unutmuyacağım. Çünkü burada hep kaybettim. Buradan nefret ediyorum. Hiç istemediğim halde buraya geldim. Adı üzerinde Cehennem... Bu sefer Cehennem'den kurtulursam bir daha asla uğramayacağım. Güzel Gabar'ım çok yakın bir zamanda senin kutsal topraklarına ayak basacağım. Başarmak için sana geleceğim. Canımdan çok sevdiğim yoldaşlarım kanlarıyla suladılar seni, sana bereket verdiler. Böylesi bir şansım olursa dünyadaki en mutlu ölülerden biri de ben olurum.

27 Mayıs 2008

Tirej yoldaş da mayın döşerken Bazi tepesinde kaza yapıyor. Mervan yoldaşın şehit düştüğü yerde oluyor. Beraber çalışma yürüttük. Bana çok destek sunmuştu. Belki yanımda olsaydı başıma bunlar gelmezdi. Cuma arkadaş da olsaydı böyle bir şey olmazdı. Düşünce de uyuşmadığımız birçok yön olmasına rağmen, beni hep destekleyen konumdaydı.

Tirej yoldaş, hani Gabar'da beraber olacaktık? Aynı timde olacaktık? Hani bana sürekli neler olup bittiğine dair not yazıp gönderecektin? Sen de beni yalnız bırakıp gittin. Şimdi sensi-

zim, birlikte yürüdüğümüz patikalarda sensiz yürüyorum. Yine ay ışığı var. Ama sen yoksun. Çünkü ay ışığında yürümeyi çok severdin. Gerilla için ay ışığı ne kadar kötü olursa olsun, karanlıktan daha iyi olduğunu düşünüyorum diyordun. Kendimi çok yalnız hissediyorum. İnan burası beni boğuyor. Heyecan vermiyor. Ahhh! Gabar tüm sevdiklerimi aldın benden. Ben de yemin ediyorum, senden nefret etmeyeceğim. Tam tersine ben de sevdiklerime kavuşmadan seni terk etmeyeceğim. Ya özgürlüğü elde edeceğim ya da seni terk etmeyeceğim. Özgürlük bayrağı üzerine dikilmedikçe bu kanlar elbette dökülecek. Geleceğim, düzenlemem oldu. Refik arkadaş geldi. Ben de kısa zamanda yanına geleceğim. Güzel Gabar'ıma kavuşacağım. İntikam almak için geleceğim. Büyük bir iddiayla katılacağım. Kendimi hiç geride tutmayacağım ve büyük bir çaba sahibi olacağım. Cehennem seni hiç özlemeyeceğim. Ve çok değer verdiğim insanlar var. Bana büyük moral de oldu. Yani beni destekleyecek yoldaşlarım çok.

14 Haziran 2008

Cehennem'den kurtuluyorum. Ama Refik arkadaşı kendi yerime koyuyorum. Beraber aynı devredeydik. Temiz ve güzel bir yoldaştır. Bazı ilişkileri ona devrettim. Sonra beraber Tanya arkadaşın sığınağına geldik. Tanya arkadaş hemen perdeleri kapattı ve Refik arkadaşla kaynamamış berbat bir çay verdi. Biz biraz havadan sudan konuştuk. Ondan sonra Refik arkadaş başını koyduğu gibi yattı. Ben de uzandım. Fakat gözlerime bir türlü uyku girmedi. Tanya arkadaşın da benim gibi uykusu gelmiyordu. Daha sonra yatmıştı. Refik arkadaşın horlamaları, Tanya arkadaşın inlemeleri bana ninni gibi geldi desem de inanmayın. Tartışmak istediğim çok şey var. Ama kimsenin beni anlayabileceğini sanmıyorum. Beni ancak Gabar anlayabilir. Tüm güzellikler orada saklı. Taşlarının, ağaçlarının bile dili var. Onlarla dertleşiyorum, içimi onlara döküyorum. Gabar da kendisini güzel anlatıyor tabii doğasıyla. Gabar'ıma bir an önce

ulaşmak için can atıyorum. Zamanı elimde tutup çeksem ve ona ulaşabileceğim zaman dilimi kısalsa ne kadar iyi olurdu. Şehit düşen yoldaşlarımla paylayacağım, söyleyeceğim çok şey vardı. Şehit Tekoşin, Şehit Mervan ve daha niceleri... Hep içimde kaldı, yarım kaldı, söyleyemedim. Ama Tanya arkadaşına söyleyeceğim. İçimde bırakmayacağım. Gabar'a gidince bunu yapacağım. Ona karşı daha rahat olmaya çalışacağım. İnşallah içimde kalmaz. Beraber Gabar'a gideceğiz. Simko arkadaş da gelecek. Tabii aynı timde olsak daha da güzel olur. Tabii yoldaşlar uygun bulursa. Ben kendimi kesinlikle hareketli bir time önereceğim. Büyük ihtimalle de kabul edilir. Yoldaşlarımla intikamını almak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Umarım bu sefer şans bizden yana olur ve yüzümüze güler. Bunları düşününe düşününe yatmışım...

15 Haziran 2008

Refik arkadaşla bugün yine araziye gezdik ve Tanya arkadaşın misafiri olduk. Namuslu bir çay içtikten sonra yine Refik ve Tanya arkadaşlar satranç oynadılar. Ben de dışarı çıkıp ay ışığına kement attım. Sığınağımızın önünde güzel bir kayalık vardı, üstüne oturup ay ışığını izlemeye başladım. Yine Tirej yoldaş aklıma geldi. Bir gün ben, Cuma ve Tirej üçümüz erzak görevine gitmiştik. Yine böyle güzel, dolunaylı bir geceydi. O ağır yükler altında her birimiz gökteki yıldızları paylaşır gibi sahiplenmeye çalışıyorduk. Birden Tirej arkadaş "bazı ülkelerde yıldızları alıyorlar. Sen para vermeden nasıl bir yıldızla sahip oluyorsun" dedi. Çok muzip biriydi. Espri yapmayı ve bana takılmayı seviyordu. Çok özledim onu.

İki yıl oldu Kuzey'e geleli. Hem çok zorlandım, hem de benden beklenen görevleri tam olarak yerine getiremedim. Sürece yeterli düzeyde cevap olamamak beni gerçekten yıktı. Yaşam benim için adeta zehir gibi olmuş. İki senedir Kuzey'de olduğum halde hiçbir şey yapamadım. İlk kez bu kadar zorlanıyorum. Güney'deyken hep "elimizden bir şey gelmiyor" diyorduk,

ama şimdi Kuzey'deyiz düşmanın tam ortasındayız, fakat yine de bir şey yapamıyoruz. Hep olumsuz bir pratiğin sahibi olunca Önderlik ve şehitler karşısında kendimi çok kötü hissediyorum. Cehennem beni herkese karşı mahcup etti. Buranın hiçbir hayrını görmedim. Oysa ben ne büyük umutlarla gelmişim. Öfkemi kusacak ve intikamımı alacaktım. Bir alandan hiçbir zaman burası kadar nefret etmemiştim. Cehennem'i gerçekten hiç sevmedim...

24 Haziran 2008

Bu akşam Seyit ve Zinar yoldaşlar Gabar'dan geldiler. Biz de onları bekliyorduk. Ama tam olarak kimlerin geleceğini bilmiyorduk. Güzel haberler getirdiler. Ben ve Simko arkadaş hemen Gabar'a gidecektik. Tabii benim için güzel bir haberdir. Ama Simko arkadaş için bilmiyorum. Tanya arkadaşın ise kalmasını istediler. Onun için ne kadar zor olsa da yoldaşları zorlamamak için kabul etti. Ben de bir yandan kalmasını istiyordum, bir yandan da istemiyordum. Çünkü o da ilk kez erkek arkadaşlarla bu kadar kalıyor ve tabii zorlanıyordu da. Ona destek olmak istedim, ama benim de durumum iyi olmadığı için yeterli düzeyde destek olamadım. Onun için özeleştirimi veriyorum. Çünkü öyle olmamalıydı. Ama yine Tanya yoldaşı düşünüyorum. Yine kendini yiyip bitirecek. Onun kalmasını istemiyorum. Ayağı iyileşsin diye kalmasını istiyorum. Neyse Gabar'a gelince bizi anlayacağına inanıyorum. Anlayacağın moralim yerindedir. Acıların meskenine Gabar'ıma gidiyorum. Son derece heyecanlıyım. Her şeye sıfırdan başlayacağım. Kuzey'e yeni gelmiş gibi hissediyorum kendimi. Elimden ne geliyorsa yapacağım. Gabar'ıma layık olacağım. Bu duygularla Cehennem'den ayrılıyorum. Bir daha geri gelmemek üzere gidiyorum. Benim içimde kalan tek şey Cehennem'de bir asker bile öldüremeden ayrılıyor olmam. Cehennem senden nefret ediyorum.

25 Haziran 2008

Geldim, Simko arkadaş gelmek istemedi. Onun için ben Zinar arkadaş ile birlikte geldim. Onu kızdırmak da istedim. "Senden önce Gabar'a gidiyoruz, yani duyguların nedir, bize söyle." dedim. Gerçekten değer verdiğim bir yoldaştır. İki aydır tanışmışız, ama sanki senelerdir birlikte pratik yürütmüş gibiyiz. Sıcak bir yoldaşlığı var. Çok dürüst bir yoldaş. Hep öyle kalmasını umut ediyorum. Başarıların hep onunla olmasını istiyorum.

Onun misafirliğine geldik. Yazılacak çok şey var. Ama genel anlamda şunu diyebilirim: Birbirine yoldaşça değer vermek, saygı göstermek en güzel duygudur. Yoldaşlığın en güzel yönü de budur. Duygularım çok yoğun, neler yazabileceğimi bilmiyorum. Senin için söyleyebileceğim şey; başarıların hep seninle olmasıdır.

26 Haziran 2008

Bugün Simko ile acıların kenti Gabar'ıma geldim. Güzel toprağına adımımı attım. Gabar'ın her taşı düşman için gerilla oluyor adeta. Bundan dolayı Gabar'dan çok korkuyor. Bizîna takımını görmedik. Ve su için tedbirimizi almadık. Gün boyu su sıkıntısı çektik. Kendimizi hemen Navser'e attık, Şehit Aydın'ın güzel sarnıcından doya doya su içtik. İçtiğimiz o su bize doping gibi geldi. Fırat arkadaşın yanına gittik. Ali arkadaş Findike'den geldikten sonra beraber karargaha gittik. Güney'den grup geldiği haberini aldık. Zîn arkadaş bayan arkadaşların sorumlusu olarak gelmiş. Süreç arkadaş önceden gruptaydı. Diyar Hezex gelmişti. Aram, Şiyar ve Tekoşer yoldaşlar gelmişti. Gelişlerine çok sevindik. Bir de tabii sağlam ulaşmaları büyük bir başarı. Bizlere bayağı moral verdiler. Arkadaşların genel durumları iyiydi. Ben de Cehennem'den kurtulduğum için moralim yerindeydi.

1 Temmuz 2008

Bugün güzel Gabar'da güne "merhaba" dedim. Rojbaşla birlikte hep beraber uyanıp güneşin doğuşunu bekledik. Ben de keşfe gittim. Güneşin doğusuyla Bêrîtan'ım aklıma geldi. Çünkü güneşin her doğuşu umuttur ve ben de Bêrîtan'ımı görme umuduyla yaşıyorum. Bana bir not göndermesini ve nerede olduğunu bildirmesini istiyorum. Düşmanın herhangi bir hareketi yoktu. Mangaya geldiğimde arkadaşların göreve gitmek için hazırlık yaptıklarını gördüm. Ben de hazırlandım, ama Ali arkadaş bana Cehennem Deresi'ne Diyar arkadaşı götürmem ve Tanya arkadaşı da getirmem gerektiğini söyledi. Tabii gitmek istemiyordum. Ama Ali arkadaş da kırmak istemiyordum. Göreve gidecek olan arkadaşlar da hazırlandılar. Onlar gider gitmez birden mermi sesi geldi. Dürbünü alıp mermi seslerinin geldiği yöne doğru bir keşif yaptım. Düşmanın hareketli birliği arkadaşları pusuya düşürmüştü. Bütün arkadaşlar deliye döndüler. Kobralar geldi. Her on arkadaş da kurtulmaz diyordum. Çünkü araziye tanımıyorlardı. Çok kötü bir yerde pusuya düşmüşlerdi. Aram arkadaş şehit vermiştik, Kerim arkadaş yaralanmıştı ve Çekdar Amed arkadaş gruptan kopmuştu. Biz kötünün iyisine de razı olur duruma gelmiştik. Bu bile iyiydi. Çünkü pusuya düştükleri yer çok kötü bir yerdi. Aram yoldaşın şahadeti çok zoruma gitti. Gabar'a daha yeni gelmişti. Ve Gabar'ın güzelliğini sadece altı gün görebilmişti. Yine Cehennem yolunu tuttum. Bu sefer Gap alanından iki arkadaşın şahadet haberi geldi. Şehit düşenler Kava ve Latif yoldaşlardı. Kava yoldaşla tam dokuz sene birlikte pratik yürüttük. Birçok acıyı ve sevinci birlikte paylaşmıştık. Onlar da komplo sonucu şehit düşmüşlerdi. Yani yine bizi vuran ihanet olmuştu. Şu an daha fazla yazmaya hazır hissetmiyorum kendimi. Yazıyı burada terk ediyorum...

21 Temmuz 2008

Bugün benim bir parçam daha koptu. Seyit yoldaşı kaybettim. O bana her konuda destek sunuyordu. Seyit ve Diyar yol-

daşlar düşmanın pususuna giriyorlar. Diyar yoldaş kurtuluyor, fakat Seyit yoldaş iki asker de öldürüp şehit düşüyor. Şahade-tinden sonra birlikte geçirdiğimiz günler bir film şeridi gibi göz-lerimin önünden geçti. Çok şakacıydı. Bana hep "senin kraliçe-lerini görmedik. Eğer sana çekmişlerse hiç kimse bakmaz onla-ra." diyordu. Onun gibi güzel bir yoldaşı kaybetmek bana çok ağır geldi. Sade ve mütevazı bir yoldaştı. En son ayrılmadan önce bana eleştirilerini söylemişti. Etrafımdakileri çok fazla iş-letmediğimi ve her şeyi kendim yaptığımı söylemişti. Yapmış olduğu eleştirilerden sonra kendi üzerime ciddi bir biçimde yo-ğunlaşma ihtiyacı duydum. Seyit de beni bırakıp gitti. Acılarım-la yapayalnız kaldım. Bu pratik hiç iyi gitmedi. Onun gibi yol-daşlar karşısında kendimi hep borçlu hissedeceğim. Bu kış ken-dimi yeterli düzeyde sorgulayıp yeni ve başarılı bir pratiğe ha-zırlamaya çalışacağım. Gabar yine genç yüreklerin kanlarıyla suladı kendisini. Hamza Erkendi, Kahraman, Aram, Ronahi, Diyar, Dicle, Delil Afrin, Hasret, Ruhaf, Argeş, Serhat, Seyit, Tirej, Didar, Felat; bu yoldaşlar 2008 yılının şehitleridir. Onlar şahsında tüm şehit yoldaşlarımızı saygıyla bir kez daha anıyo-rum. Onların mücadele duruşu karşısındaki başarı sözümü ye-niliyorum. Evet yoldaşlar yazılacak o kadar çok şey var ki, on-ları da kendime bırakıyorum. Belki bir gün paylaşırım sizlerle... Hepinizi çok özledim. Sizden hep bahsediyoruz.

2008

Bugün 2008 yılının son gününü yaşıyoruz. 2008 yılında be-nim için başarı adına hiçbir şey yoktu. Başarı için her ne kadar girişimlerim olsa da sonuç sıfır elde sıfır. Önderliğin özgürlüğü için ilk kez parti ve halk olarak birlik olduk. Düşmanı ilk kez bu kadar zorladık. Şu anda Çiyayê Bizîna takımına düzenlemem oldu. Takım komutanı Herekol arkadaşdır. Haftanın'de beraber pratik yürüttük. Değer verdiğim bir yoldaştır. Zaten kamp ha-zırlığını yapıyor. Havalara bozulsa hemen yerimize gireceğiz. Genel kamp sorumlusu Zîn arkadaşdır. Herekol, Nurhak,

Berxwedan, Fırat Palo, Çekdar Bismil, Çekdar Urfa, Baran, Erdal, Ciger, Aryen, Rojda, Sozdar arkadaşlar var. Sozdar arkadaş yeni bir yoldaştır. Babası içimizde şehit düşmüş. O da silahını yerde bırakmadı. Tabii çok sevindim. Bir gün gelir Sîdar'ım ve Xelat'ım büyüyüp onlar da katılırlar. Bu benim için en güzel duygudur.

31 Aralık 2008

Kar geldi ve biz de kampımıza koştuk. Yeni yıla girmek üzereyiz. Tüm yoldaşlar toplandı, moral yapmaya başladılar. Baran arkadaş ve Çekdar Bismil arkadaşlar dışında herkes kendini morale adapte etmiştiler. Moral komisyonu Sozdar arkadaştı. Tabi her arkadaş Önderlik de aramızda olsaydı duygusunu yaşıyordu. Biz burada on dört arkadaş yan yanayız. Önderlik ise yapayalnızdır. Her arkadaş bir dilek tuttu. Ve beklenen an geldi. 2009 yılına girdik. 2009 yılı diğer yıllardan çok daha farklı bir yıl olacak. Önderliğimizin özgürlüğünü sağlayacağız. Tüm PKK militanlarının tek amacı bu olmalıdır. Bu iddiayla pratiğe katılmalındırlar.

Saat tam on ikide tüm yoldaşlarla birlikte Önderliksiz yaşam olmaz sloganıyla 2009 yılına girdik. 2009 yılına daha büyük umutlarla girdik.

1 Ocak 2009

Bu akşam jeneratör ve soba yakıldı. Zîn arkadaş takımımızı ziyarete geldi. Fırat arkadaş ile tavla oynadılar ve oyun sonunda Fırat arkadaş yenildi. Ondan sonra Zîn arkadaş "başım dönüyor, midem bulanıyor mangaya gideceğim" dedi. O da gittikten sonra hepimizin başı ağrımaya başladı. Ben de uzandım, tam o esnada Herekol arkadaşın sesi geldi. "Nurhak'ı çağırın Fırat düştü" demesiyle hemen yerimden fırladım. Gittiğimde dağ gibi adam yerle bir olmuştu. Başına su döktük. Hala olayın şokunu üzerimden atmış değilim.

Sarya arkadaş, Herekol, Zîn, Aryen, Sozdar arkadaşlar da düşmüşlerdi. Zîn arkadaş renk atmıştı. Aryen arkadaş yine öyle. Arkadaşların bu durumları karşısında çok çözümsüz kaldık. Herkesin başına ha bire su döküyoruz. Karla ovuyoruz yüzlerini. Hiçbirinden hiçbir ses yok. Yarım saat boyunca ne yaptıysak hiçbir değişiklik olmadı. Aryen ve Sozdar arkadaşlar yavaş yavaş kendilerine geldiler. Ama Zîn arkadaştan hala ses yok. Aramızda beş metre mesafe yok. Yoldaşlarım neredeyse şehit düşecekler ve ben hiçbir şey yapamıyorum.

Zîn arkadaş çok titiz bir arkadaştı. Küçücük bir çamur bile üstüne sığrasa hemen yıkardı. Aman tanrım böylesi bir durumda düşündüğüm şeye bak! Neyse ki Zîn arkadaştan ses çıktı ve hepimiz biraz rahatladık. Sadece biz beş kişi düşmemiştik, geri kalan arkadaşların hepsi zehirlenmişlerdi. İyi ki yatmamışız, yoksa hepimiz şehit düşebilirdik. Fırat arkadaş düşmeseydi, bayan arkadaşlardan haberimiz bile olmayacaktı. Sarya arkadaşın büyük eksiliği bize haber vermemesiydi. Zîn arkadaş kendine geldi. Baş ağrısı geçsin diye başına masaj yapıyordum. Neyse ki kimseye bir şey olmamıştı. Zîn arkadaş henüz fazla tanımıyorum. Ama gözlemlediğim kadarıyla ilkeli bir duruşa sahip. Erkekle ilkesizce ilişkilenen kadınlardan nefret ediyorum. İnsanın rahat tartışabileceği bir yoldaştır.

2009 yılının Önderliğin özgürlük yılı olacağına çok derinden inanıyorum. Ben de bu yılın başarılı bir pratikle geçmesi için tüm gücümle katılacağım. Bu kış sürecinde kendimi, tarzımı göz önünden geçireceğim ve sorgulayacağım. Çünkü girişimlerim çok sonuç vermedi. Bunun kaynağını ortaya çıkarmalıyım.

8 Ocak 2009

Bu akşam seni gördüm ve ayrılmak istemiyordum. Yine coşkulu ve esprili yoldaşlığınla beni çağırıyordun. Bir komutan olarak hep önde yürüdün değerli yoldaşım. Sana hep değer verdim. Çünkü sen benim ilk komutanımdın. Seninle ilk kez Haftanın'de tanışmıştık. Örgüt yayınlamış olduğu tüm talimat-

larda seni örnek veriyor Adil yoldaşım. Sen daha fazlasına layık olan bir yoldaşsın. "Edî Bese" hamlesinde öncü rol oynadın. Önderliğe layık oldun ve sahip çıktın.

Senin intikamını alamadım. Savaşçın olarak bu yükü kaldıramadım. O kadar girişim yapıldı, ama sonuç yok ve ben bunu sorguluyorum. Bu kış kendimi ve pratiğimi göz önüne getirdiğimde, 2008'i kendi açımdan saymıyorum. Çünkü tılandım ve hiçbir sonuç alamadım. 2009 yılını böyle geçirmemeye kararlıyım. İntikamını alacağım ve 2009 yılını Önderliğin özgürlük yılı haline getireceğiz. Bu umutla ve kararlılıkla pratiğe çıkacağım.

14 Ocak 2009

Bir Çavuşun Not Ettikleri

Bu akşam çavuştum. 2008 pratiğini düşündüm hep ve birlikte kaldığımız yoldaşları. Yoldaşım Seyit hep aklımda ve yüreğimin bir köşesindeydi. Yokluğu yüreğimi kanatıyor. Ona çok fazla değer verdim ve sevdim. Onunla bir anımız aklıma geldi. Ovaya giderken pusuya düşecektik, ama o bizi kurtarmıştı. Ben de ona takılıp “ayda yılda bir, bir işe yaradın” dedim.

Bir an olsun seni unutamıyorum yoldaşım. Bu kışı sen olmadan geçirdim. Avrupa’nın seni köklerinden uzaklaştıran sistemsel gerçekliğine karşı bir savaş başlattın ve seni asıl özünle, köklerinle buluşturacak olan PKK’ye katıldın. Özgür bir ülke hayaliyle dağlara koştun. Köyüne ilk gittiğimizde bana söylediğin ilk şey, özgür bir ülke hayali taşıdığını ve bunun için geldiğind. “Bizim de özgür bir ülkemiz olsaydı ne olacaktı? Gel de doğduğun yerde köle gibi yaşa ve çocukluk arkadaşından kendini sakla. Bir gün bir gerilla olarak köyüne döneceğimi hiç tahmin bile etmezdim” demiştin. Sana söz veriyorum Seyit yoldaş, sana ve tüm devrim şehitlerine layık olabilmek, yarım kalan hayallerinizi gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım. Bu güzel topraklarda inanın bana bir gün biz görmezsek bile insanlık kazanacaktır. Çocuklar özgür yaşayacak ve büyüyeceklerdir. Bizim savaşımız onurlu bir savaştır. Bu savaşta toprağa düşmek de var. Bununla her insan karşılaşır. Ama biz toprağa düştüğümüzde tarihin bir parçası olacağız. Halkımızın özgürlük tarihinde hak ettiğimiz yeri alacağız. Böylesi onurlu bir mücadelede yer almak ve bu kavgada ölmek en onurlu ölüm olacaktır. O yüzden mutluyum. Ölsem bile gözüm arkada kalmayacak.

18 Ocak 2009

Çekdar İle Sohbetimiz

Bugüne bir sohbetle başladım. Çekdar ile uzun uzadıya sohbet ettik. Ona babasının bir milis olarak mı, yoksa bir gerilla olarak mı şehit düştüğünü sordum. Çekdar yoldaş bana babasının cezaevi çıkışlı olduğunu ve '93 yılında şehit düştüğünü söyledi. Yine dört kardeş olduklarını ve en büyüklerinin kaza geçirdiğini, kendisinin de babasının intikamını almak için gerillaya katıldığını söyledi.

PKK bir intikam hareketidir. Kampımızda iki şehit çocuğu var. Sozdar arkadaş da gerillaya yeni katılmış bir arkadaş. İlk kez gerillayla bir kış kampında birlikte kalıyor. Özgürleşen bir kadın olmak için gelmiş. Sistemin kirlerine bulaşmak istememiş, özgür dağları tercih etmiş ve bugün aramızda.

19 Ocak 2009

2009 Yılıının Hayalleri

2009 yılı benim için çok önemli bir yıl olacak. Şimdiden neler yapabileceğim ve nasıl katılacağım üzerinde yoğunlaşıyorum. Mutlaka başarılı bir pratiğin sahibi olmalıyım ve Gabar'ın kahramanlık geleneğine layık olabilmeliyim. Gabar pasif duruşları kabul etmiyor. Bizler yaşamda kaybettik, içimize dedikodu girdi, örgütsellikte kaybettik. Besta'da alçak Doktor Ali ve Dicle ilişkisi ve Munzur'un şerefsizliği yaşandı. Üçü de düşmanın kucağına gitti. Biz de her şeyden önce yaşamda kazanabilmeliyiz. Yaşamda kazanabilirsek savaşı da kazanırız. Bunun için biz de yoğun tartışıyoruz. Ruhta ortaklaşmamız gerekiyor. Birlik olmamız gerekiyor. Ancak böyle Önderliğe ve halkımıza layık olur, sürece gereken cevabı verebiliriz. Herkes artık kendisine 'Edî Bese' demeli. Önderliğe ve şehitler gerçeğimize ancak böyle layık olabiliriz.

20 Ocak 2009

Savunmaları Okurken

Önderliğin 'Bir Halkı Savunmak' isimli kitabını okuduk. Anaerki döneme dalıp gittim. Yani neolitiğe gittim. Kadının yarattığı adil yaşamı aradım. Keşke o dönemde yaşamış olsaydım. Kadının kaybetmesiyle biz de insanlık olarak her şeyimizi kaybetmişiz. Bazen kendime, "acaba kadın tekrardan kazanabilecek mi?" diye sorular soruyorum. Bu dünyada gerçekten bir gün ezen ve ezilen olmayacak mı? Tüm insanlar eşitlik ve adalet içinde yaşayabilecek mi? Böyle bir dünya yaratabilmemiz çok fazla zaman alacak. Önderliğimiz her zaman "Umut zaferden daha değerlidir" diyor. Biz de umudumuzu büyötmeliyiz ve umuda sarılmalıyız. Tarih gerçekten haksızlıklarla, acılarla, komplolarla ve trajedilerle doludur. Kadın kaybettiği için insanlık da kaybetti.

Önderlik savunmalarında Edulê ve Derwêş'in aşkından da bahsediyor. İlgimi çok çekti. Zîn ve Baran arkadaşına Önderliğin ne demek istediğini sordum, daha doğrusu anlamaya çalıştım. Zîn arkadaş bana Edulê ve Derwêş meselesini daha önce incelediğini ve anlatabileceğini söyledi. Edulê'nin babası önce Osmanlılar'la işbirliği içindedir. Daha sonra Osmanlılar Edulê'nin babasından vergi isteyince araları bozuluyor. Onun denetiminde olan başka aşiretler de vardır. Derwêş'in aşireti savaşçı ve mert bir aşirettir. Delikanlıların aşiretidir. Edulê güzel bir kadındır. Babasının tek çocuğudur. Hiçbir erkek kardeşi yoktur. Babasından vekaletini istiyor. Edulê bütün aşiretleri topluyor, bir tek Derwêş'in aşireti gelmiyor. Edulê, "bu kahveyi alıp içen beni istiyor demektir ve aynı zamanda o kahveyi içen Osmanlılar'a karşı savaşacaktır" diyerek yola koyuluyor. Edulê üç gün üç gece kahveyi dolaştırıyor, ağzına gelen her şeyi sıralıyor Edulê. Fakat kimse kahve fincanını kaldırmıyor. Edulê bilinçli olarak Derwêş'in aşiretine haber vermiyor. Haber verse, Derwêş'in kahveyi kaldıracağını biliyor. Derwêş bu durumu duyuyor ve babası Derwêş'in gitmesine izin vermiyor. Babası, "Edulê'nin

babası sözünde durmaz" diyor. Derwêş babasına dönüp "ben Edulê'nin bir tel saçını dünyaya vermem" diyor. Ve on iki arkadaşıyla birlikte atlarına binip Edulê'nin yanına gelip kahveyi alıyor. Etraftaki adamlar Derwêş'le konuşmuyorlar. On iki kişi, yüz elli kişiyle savaşıyorlar. Yarısından fazlasını öldürüyorlar. Düşman taraf Derwêş'e karşı bir komplo kuruyor. Ve onu fare tarlasına çekiyor. Derwêş'in atı gelirken ayağı fare deliğine giriyor ve at düşüyor. Derwêş atın altında kalıyor. Teslim olmuyor, zorla yakalıyorlar. Derwêş'e son isteğinin ne olduğunu soruyorlar. Derwêş "beni kaldırın, kendimi toparlamam lazım, Edulê beni bu halde görmesin" diyor. Edulê geldiğinde öyle çılgınlık atıyor ki, dağlar, ovalar sarsılıyor. Edulê Derwêş'in başını dizlerinin üzerine koyup, "söz veriyorum, bundan sonra kimsenin eli elime değmeyecek" diyor. Ve Derwêş orada gözlerini kapatıp hayata veda ediyor. Derwêş ve Edulê'nin hikayesi sadece bir kadın erkek ilişkisi olarak ele alınmamalıdır. Önderlik çok güzel dile getiriyor. Edulê Kürt gerçekliğini anlatıyor. Edulê'de temsil edilen Kürdistan'dır aslında. Kürt kadınının yiğitliğini temsil ediyor. Derwêş'i de kendisine benzetiyor. On iki arkadaşları. Biz de on iki kişiydik. Hepsi şehit oldular. Onların anısına Kürt halkı PKK partisi etrafında örgütlendirildi. Onlar da aşk, ülke sevgisidir. Ülke aşkıdır. Hiç aşık olmadım, ama bir gün olursam da aşkım için yapamayacağım şey yoktur. Aşkımı hep kutsallık derecesinde tutacağım. Edulê gibi, yiğit Derwêş gibi her şeyi göze alan, aşkı için her şeyi göze alan biri olacağım. Önderlik aşk olayını çok güzel dile getiriyor. Önderlik "siz aşk adı altında kendinizi tatmin ediyorsunuz. Ben ise bir halkı kaldırdım, kadını yücelttim. Aramızdaki fark bu" diyor.

22 Ocak 2009

Viyan'ı Anımsamak

Viyan yoldaşın en büyük hayali Kuzey'e gelebilmektir. Bu hayali yarım kaldı. Değerli yoldaşım içimizde bir türlü kadın erkek sorunu ortadan kalkmadı. Gabar'da bunlar yaşandı. Örgütsel boyutta kaybettik. Bu durum savaşıma da yansdı. Bunun öncüsü de ... ve ... oldular. Besta'da Doktor Ali, Dicle unsurları kötü oynadılar. Sonuçta düşmanın kucağına gittiler. Şahadetinin yıldönümü vesilesiyle kendime bir kez daha söz veriyorum, ya başaracağım ya da başarısızlığı artık kendime kabul etmeyeceğim. 2009 yılında Önderliğimizi mutlaka özgürleştirebilmeliyiz. Bu amaç ve hedef dışında kendimize herhangi bir şey kabul etmeyeceğiz. Viyan yoldaş, birçok yönden yoğunlaştım. Anlayışlar karşısında, yetersizlikler karşısında duygusal bir yaklaşıma girdim. "Burası Kuzey'dir, her an herhangi bir arkadaşına bir şeyler olabilir, şehit düşebilir" diyerekten çok duygusal bir tutum sahibi oldum. Kabul etmesem de pratikte yaşanan bu oldu. Beni saran bu duygusallığı üzerimden atabilmeliyim. Kesinlikle örgütsel boyutta kazanabilmeliyiz. Bunun dışında herhangi bir şeyi ne kendim için ne de başkası için kabul edebilirim. Birbirimizin geriliklerine göz yumduğumuz için tıkanmalar yaşandı. Bu eğitim vesilesiyle de neye ihtiyacım olduğunu bilince çıkarmaya çalışıyorum. Adil yoldaşın ruhuyla mücadeleye ve pratiğe katılacağım. Bu sözümü kesinlikle pratikleştireceğim. İşte Viyan yoldaş o zaman sana ve tüm şehit yoldaşlarıma layık olabilirim. Şahadetinin yıldönümü vesilesiyle seni bir kez daha anıyorum.

2 Şubat 2009

Koçer Kız Tekoşin

Bugün bir fotoğrafını aldım arkadaşlardan. O fotoğraf karesindeki yüz ifadenden birçok şeyi okudum. O kadar masum ve gizem dolu ki, anlatılması güç. Yürekli ve cesaretli bir kıydın. Birlikte geçirdiğimiz günler aklıma geldi. Sendeki intikam ve öfke düşmana karşı müthiş bir saldırı ruhu yaratıyordu. Sonun

çok trajikti yoldaşım. Düşündükçe hep kahroluyorum. Seni gerçekten görmeyi çok istiyordum. Sana güç vermek istiyordum. Sen de beni görmek istediğini, tartışmak istediğini arkadaşlara söylemiştin. Birçok acıyı ve sevinci beraber tattık. Güzelliğini kıskananlar çoktu. Gabar'daki örgütsüzlük, yaşamdaki aşınmalar ve dedikodu kültürü sana da zarar verdi. Çok zorlandın. Şahadetin beni hep kahrediyor. Bazen düşünmek bile istemiyorum. Ne kadar temiz ve dürüst biri olduğunu çok iyi biliyorum. Estetik olarak da çok güzel bir kızdın. İkel ve ölçülü duruşundan taviz vermiyordun. Senin zorlanmalarını hep hissettim. Benimle tartışma isteminin de zorlanmalarını paylaşma temelinde olduğunu hissettim. Seninle birçok zorlu zamanda birlikteydik. Fakat geri geleneksel kadın yaklaşımlarına hiçbir zaman rastlamadım.

Tekoşin yoldaşım, sen benim için daima o temiz ve dürüst yoldaş olarak kalacaksın. Seni hep böyle anımsayacağım ve anlatacağım. Benim için çok değerli bir yoldaşsın. Senin için bile olsa geri anlayışlarla mücadele edeceğim. Fotoğrafın beni birlikte geçirdiğimiz anlara götürüyor. Sizlere layık olmaya çalışacağım. Ya başarılı bir pratik sahibi olacağım, ya da bir eylemde belki de seninle karşılaşırız. Başarmak dışında başka herhangi bir yolum yok.

6 Şubat 2009

Unutulmayan Kahramanlar

Tarihte birçok kahraman çıkmıştır. Fakat PKK'deki kahramanlık gerçeği tarihin hiçbir mecrasındakine benzemez. PKK'nin kahramanları tüm kahramanlardan daha inançlı ve yürekli insanlardır. Yaşamı çok derinden hissederler. Tıkanmanın olduğu yerde devreye girerler ve büyük başarılar yaratırlar. Karşılarına çıkacak engeller ne olursa olsun onu aşmayı başırırlar. Yoldaşlarının ve halkının gözünde böylece yücelirler. İşte PKK'nin kahramanlarını diğer kahramanlardan ayıran temel etkenler bunlardır. **Militanlık, hissetmek, düşünmek ve uy-**

gulamaktır. Bir PKK militanı olarak ben de kendimi bu yönlü sorgulamaktayım. Rêber Apo'yu ne kadar hissettiğimi ve onunla ne kadar yoldaş olabildiğim konusunda kendimi hep sorguluyorum. Adil arkadaş Önderliği ve süreci derinden hissedenden yoldaşlardandı. Bu yüzden sürece gerekli cevabı da verdi. Yoğunlaştığım kadar bir pratik sahibi olabilmeliyim.

8 Şubat 2009

Bahar'ı Beklerken

Bir an önce bahar gelse de bu kamptan çıksak. Eğitim süreci oldukça iyi geldi. Birçok yetersizliği açığa çıkardım ve artık gerçekten pratiğe hazırım. Önemli olan bireyin kendisini ikna edebilmesidir. Birey kendisini ikna etmezse, sorgulayıp çözümlememezse eğitimin düzeyi ne olursa olsun, ya da yanındakilerin çabası ne kadar olursa olsun herhangi bir değişim ve dönüşüm sağlanmaz. Fakat birey bu yönlü iddialı ve kararlıysa, kendisini aşma yönünde çabası varsa, kesinlikle değişimi yakalar. Bizim kampta sessizlik hakim. Bu sessizliğin bence iki nedeni var; ya gerçekten insanlar kendilerini sorguluyorlardır, o yüzden bu kadar sessizler ya da tam tersi kendisini sorgulamaktan uzaktırlar, sadece zaman geçiriyorlardır. Şimdi bazı yorumlar yapmak için erkendir. Fakat gözlemleyeceğim. Karşılaşacağım herhangi bir yetersizliği kabul etmeyeceğim. Hepimiz üç aşağı beş yukarı aynıyız. Eksik ve yetersiz yanlarımızı, düşmana bilinçsiz bir biçimde hizmet eden yönlerimizi açığa çıkarıp kendimizi yeterli düzeyde sorgulayıp aşabilmeliyiz.

Her şey bir yana ben baharı çok özledim. Artık kışı bitirip de kendimizi baharın kucağına atsak bir an önce. Rengarenk çiçekleri koklamayı özlemişim. Bu bahara çok umut yükledim. Mutlaka başarmalıyım.

10 Şubat 2009

Önderliğin Rüyası

Bugün Önderliğin haftalık görüşme notunu okuduk. Önderlik görüşme notunda birçok şeyi belirtiyor. Fakat yeni savunmaları bize ulaşamadığı için bazı şeyleri tam olarak anlayamıyoruz.

Önderlik bir rüya gördüğünü söylüyor. Önderlik, Amed'te olduğunu, surlara çıktığını ayağında ayakkabı olmadığını, yalınayak olduğu için aşağı inemediğini söylüyor. Rüyasının gerçek olduğunu söylüyor.

Çok etkilendim. Dünyanın neredeyse hiçbir yerinde dili, kültürü asimile edilen, yok sayılan bir halk kalmadı Kürtler hariç. Önderliğimizin bu rüyasını gerçeğe dönüştürmek için elimizden gelen çabayı haralayabilmeliyiz. Önderliğimiz artık Kürt halkıyla buluşup kucaklaşabilmeli. Seni o lanetli İmralı adasından çıkaracağız. Nasıl ki İslamiyet'te hacca gidenler şeytanı taşıyorlarsa, biz de bir gün gelecek Önderliğimizi esaret altına alan İmralı adasını, işkence adasını taşılayacağız. İmralı adasını biz de kendi öfkemizle lanetleyeceğiz. İnsanlığa bu denli hizmet eden, insanlığın özgürlük manifestosunu hazırlayan bir önderin orada tutulması büyük bir utançtır. Yıllardır insanlarla herhangi bir teması yok. 'Êdî Bese' diyoruz. 2009 yılı gerçekten özgürleştiğin yıl olabilmeli. Amed surlarında yürüyeceksin, bu rüyan gerçeğe dönüşecektir. Militanlar olarak, örgüt olarak tek amacımız bu olacaktır. Örgütümüz 10. Kongrede "ya kazanacağız, ya da kaybedeceğiz" dedi. Bu sene farklı bir sene olacak. Kesinlikle kazanmalıyız. Herkes bir sefer kazanacaksa ben iki sefer kazanmalıyım. Çünkü şehit yoldaşlarımın ve Adil yoldaşımın intikamını almalıyım. 2009 yılında bunu başarabilmeliyim. 2008 yılında yapamadıklarımı bu yıl yapabilmeliyim. Kendimi çok borçlu hissediyorum. Pratiğe başarı sözünüyle yükleneyeğim.

11 Şubat 2009

Kar Duasına Çıkmalı

Bugün subaydım. Kendimi saat beşte dışarıya attım. Bu kış ne hikmetse hiç kar gelmiyor. Gerçekten kar duasına çıkmalı-

yız. Doğa bile feleğini şaşırılmış. İnsanoğlunun adaletsizliği, vahşeti doğayı da etkilemiş. Önderliğimizin paradigması doğaya ve insanlığa gerçekten en temel ilaçtır. Ben bunları düşünürken birden Herekol arkadaş geldi. Bana bir şey olup olmadığını sordu. Ben de herhangi bir şey görmediğimi söyledim. Herekol yoldaş yoldaşlarına karşı çok dürüst bir yoldaştır. Bu onda en çok sevdiğim yöndür. Bazen üslup ve yöntem sorunları çıkıyor, ama yoldaşlığından herhangi bir kaygı duymuyorum. Ondan öğrendiğim birçok şey oldu. Pratikte de birlikte kalmak istedim. Yine de örgüte bırakıyorum, örgüt nasıl uygun görürse öyle hareket edeceğiz.

Genç Sozdar'ın eğitimde yapmış olduğu değerlendirme beni çok etkiledi. PKK'nin insanları büyüttüğünü, insanlara her şeyden daha çok değer verdiğini ifade etti. Yeni bir arkadaş olmasına rağmen bu düzeyde bir çözümleme düzeyini yakalaması, PKK gerçekliğini anlayabilmesi, kavrayabilmesi beni çok mutlu etti.

14 Şubat 2009

Kara Gün

Bugün uluslararası komplonun on birinci yıldönümü. İnsanlık adına hiçbir değer taşımayan ABD, İngiltere ve İsrail birleşerek Önderliğimizi Türkiye devletine teslim ettiler. Halkımız her yerde bu lanetli günü protesto ediyor. Halkımız yine '99 süreci gibi ayakta idi, tepkisini en güçlü biçimde ortaya koyuyor. Halkımız gün geçtikçe daha çok bilinçleniyor ve örgütleniyor. Gerilla ise yetersizliklerinden dersler çıkarmak zorunda ve pratiğe öyle yönelebilmeli. Tek hedefimiz var; Önderliğimizin özgürlüğü.

Önderlikle görüşme oldu, bu görüşmesinde rüyasını daha ayrıntılı bir biçimde anlatıyor. Önderlik "Amed surlarındaydım, ayakkabısızdım. İnmek istiyordum, inemiyordum. Bir bakıyordum çocuklar etrafımda toplanıyorlar. Benden para istiyorlar. Benim üzerimde para yoktu. Ceplerimi kontrol ediyorum, on

kuruş çıkıyor. Versem azdır, vermesem olmaz diyordum. İşle-
rinden biri bana, "o on kuruşu ver, altındır hepsine yeter" dedi.
Öylece uyandım. Çok umutluyum" diyor.

Yüce İrade'nin bu rüyasını iyi anlamak gerekiyor. Önderlik
mutlaka özgürleştirilmelidir. Bu bizim için mutlaka yerine geti-
rilmesi gereken bir emirdir. Bu sözü bu lanetli günde veriyor-
um, başaracağız, seni mutlaka özgürleştireceğiz. Atina sa-
vunmasını okuyordum. Öylece yatmışım. Yüce İrade'yi rüyam-
da gördüm. Bir evdeydik. Evde kimse yoktu. Bütün odaları
gezdim. En son odaya girdiğimde Önderlik yemek yiyordu. Ya-
nında ayran vardı. Beni çağırdı, "gel yemek yiyeyim, Bêrîtan
güzel sarma yapmış, on senedir böyle güzel bir yemek yeme-
dim, ayran içmedim" dedi. Önderlik televizyon da izliyordu.
Bêrîtan ayakta durmuş Önderliği izliyordu. Kapı çalınıyor, ben
kapıyı açmak için hemen koşuyordum. Kapıyı açtığımda kapıda
duranların asker ve polisler olduğunu görüyordum. Bağırarak
istiyordum, sesim çıkmıyordu. Öylece uyandım ve rüya olduğu-
nu gördüm. Saate baktığımda saat ikiydi. Herkes yatmıştı. Ben
tekrar yatmak istedim, rüyanın devamını görürüm diye. Fakat
bir daha yatamadım. Nedense ne zaman Önderliği rüyamda
görsem, Bêrîtan da onunla birlikte. Rüyamda hep konuşu-
yordum. Son gördüğüm rüyada ise tek kelime bile etmiyordum.
Bêrîtan'ı çok özledim ve onu hep görme özlemiyle yaşıyorum.
Bêrîtan yoldaşım, sevinçlerimde, kederlerimde hep sen varsın
yanımda. O yüzden bugün bu lanetli günde de sen yanımday-
dın.

Bu lanetli günü yetersiz yoldaşlığımı sorguladığım, kendimi
yetersizliklerimden arındırdığım bir gün haline getirmek istiyor-
um. Önderliğe ve şehitlere gerçekten layık olmak istiyorum.
2008 yılında olduğu gibi başarısız bir pratiğin sahibi olmak is-
temiyorum. Başarısız olunca kendimi bir köşeye verip ağlıyo-
rum. Önderliğimizin kutsal direnişi karşısında bizim de kendimi-
zi toparlamamız ve onun kutsal direnişine layık bir pratiğe sa-

hip olmamız gerekiyor. 2009 yılı mutlaka başarı yılı olmalı benim için. Başarısızlık benim için ölüm olacak.

15 Şubat 2009

Sürpriz Misafirler

Bugün akşama doğru üç arkadaş kampımıza misafir oldu. Ali, Bedran Koçer ve Refik arkadaşlar gelmişlerdi. Gelişleri bizi çok mutlu etti. Çünkü iki aydır birbirimizi görmemiştik. Biraz kendi durumlarını anlattılar. Onlar da bizim gibi eğitim görüyorlar. Savaş tarzımızı, taktiği sorgulayan tartışmalar yürütmüşler. Savaşta başarının yaşamda başarıdan geçtiğini biliyoruz. Ali arkadaşta hoşuma giden en güzel yönü mütevazı ve dürüst olmasıdır. Örgütten aldığı yapıya verme çabası var. Örgütsel yaşamı oturtmak için çaba harcıyor. Bedran Koçer arkadaş da dürüst ve çok fedakar bir arkadaşdır. Ama ideolojik olarak kendisini çok fazla geliştirmemiş. Refik arkadaş ise tombul, insan olarak temiz biridir. Hala yeterli düzeyde bir örgütsel olgunluk yakalamamış. Keyfi yönleri var. Buna rağmen yaşamın renklerinden biridir.

Ali arkadaş kampını pratiğe çıkarmış. Ama İsmail onlara bir gol atmış. Biz o kadar zaman hep karın gelmesini bekledik, hiç gelmedi kış boyu. Fakat onların gelişiyile her ne hikmetse kar yağmaya başladı. Karın gelmesiyle birlikte tekrardan kamplarına geri dönmek zorunda kaldılar. Ali arkadaş onlar da bizim kampın yaşamına katılıyorlar. Karın yağmasıyla Gabar bir gelin gibi beyazlara büründü. Eğitimin de yavaş yavaş sonuna doğru geliyoruz. Pratik üzerine yoğun bir yoğunlaşma yaşadım. Belediye seçimleri olacak. Ve bu seçimlerde Kürt halkının iradesi açığa çıkacak. Alan olarak biz de seçimlere gereken desteği vermeliyiz, katkıyı sunmalıyız. Düşman bu kışın da durmadı, üç sefer operasyona çıktı. Bizi yakalamak istiyordu. Ama kimin kime yakalanacağını biz ona göstereceğiz.

19 Şubat 2009

Toplumsal Cinsiyetçilik Dersi

İnsan ne kadar acayip bir varlıktır. Bugün toplumsal cinsiyetçilik dersini gördük. Dersin komisyonu Zîn arkadaştı. Bizimkiler bir bayan pantolon giyebilir mi giyemez mi tartışması yürütmeye başladılar. Ben de giymesinde herhangi bir sorun yok diyorum. Esas sorun toplumsal sorundur. Böyle bir tartışma yürütmemiz çok yersiz bence. Bir bebek dünyaya geldiğinde özgür doğuyor. Verili sistemin yaşam biçimi, toplumsal ahlak ve kültür daha sonra onu şekillendirmeye başlar. Bu anlamda kendimizi gerçekten doğru bir biçimde ele alıp analiz edebiliyoruz.

Rapor yazmaya başlıyorum ve Ali yoldaş da yardım ediyor. Özeleştirimi güçlü vermem gerekiyor. İlk pratiğimi değerlendirip sorguladım. Radyoyu dinliyorduk, Ahmet Türk, Türkiye parlamentosunda konuşuyor. Daha önce de Leyla Zana konuşmuştu. Genel gündemi işgal etmişti. Türklerin ne kadar ikiye bölünmüş olduğunu ortaya koyuyordu. Seçimlerde Erdoğan'a bir gol attık.

25 Şubat 2009

Platformlar

Bu akşam platformlara başladık. Başta Zîn arkadaşın platformu oldu. Ali arkadaş hazırды. Zîn arkadaşın gelen temel eleştirisi, bayan arkadaşların komutanı olduğu kadar kendini erkek arkadaşlardan da sorumlu görmesi gerektiğiydi. Erkek arkadaşlarla da ilgilenmeli, kabul-ret ölçülerinde, tavırlarında keskin olmalı denildi. Yine iknacı bir üsluba sahip olduğu söylendi.

Herekol arkadaşın platformuna da katıldım. Uzun yıllardır örgüt içerisinde olmasına rağmen hep pratiğe ağırlık vermiş ve kendisini çok fazla geliştirmemiş. Kendisini yeterli düzeyde eğitmeyince de hep bir tekrarı yaşamış. Daralmalarını hep içine atan biri. Birden yaşanan yetersizlikler karşısında patlıyor. Yapısıyla gerçekten bir olabilmelidir. Yapısı ona rahat yaklaşabil-

meli. Herekol arkadaş biraz eskide takılı kalmış, eski tarzı çok fazla aşamıyor. Örgüt yapısı eski yapı değil. Yapı oldukça politik ve siyasi bir yapı. Buna göre bir yaklaşım sahibi olmazsa, pratikte de kaybeder. Yoldaşlığa bağlıdır. Bu eksikliklerini üzerinden atarsa ve kendisini ideolojik örgütsel olarak da biraz yetkinleştirirse, kesinlikle başarılı olur.

Benim Platformum

Adım Nurhak Mardin. 1980 Mardin doğumluyum. 1998 yılının on birinci ayında katıldım. Örgütte geçirdiğim yıllar boyunca bana ilk kez bu kadar eleştiri geliyor. Yine 2008 yılında zorlandığım kadar hiçbir zaman zorlanmadım. Bana genelde aceleci olduğum, işlerin içerisine plansız girdiğim söyleniyor. Duygusal ve safım da. Savaşın ince ayrıntılarını çok fazla hesaplamadığım söyleniyor. Yine kendi gücüne göre iş yapmam gerekiyor. Gelen diğer eleştiriler ise şöyle; Kuşkuculuk var, daha çok örgütsel olmalı. İşinde ve eylemde daha çok planlı olmalı. Buna göre plan yapabilmeli, yoğunlaşmalı. Çok hedefe yoğunlaşıyor, ama birisini de başarmıyor. Bir hedef olsun ama başarılı olsun. Birçok şeyi birden yapmak istiyor. Yine çok nazik-bir baba olmamın da bunda etkisi var- Yeterli düzeyde örgütlülük yaratamıyor, kendi yanındakileri de işletebilmeli, onlara da görev ve sorumluluk verebilmelidir. Çok dürüst olması hem ona hem de yoldaşlarına zarar veriyor. Ortamımızda herkes iyi değil, kötü olanlara karşı da ikna edici olabilmeli, onları kazanabilmelidir vb.

2009 yılını başarılı bir pratiğe dönüştürmem için gelen eleştiriler bir ışık gibidir. Yine cinsime karşı da radikal olmam gerektiği söylendi.

Baharın Coşkusu

Bahar kokusu geliyor. Baharın coşkusu tüm benliğimi sarmış durumda. Halkımız özgürlük için meydanlarda. Belediye

seçimlerini referandum niteliğinde ele alıyoruz. Doğanın dengesi adeta bozulmuş. Bahara girdiğimiz halde, kar yeni yeni yağmaya başlıyor. Bugün arşamba, Önderliğimizle görüşme günü. Fakat iki haftadır Önderliğimizle görüşme olmuyor. Düşman Önderliğimizin halka ve harekete perspektif verdiğini biliyor. Gerilla yeni bir sürece hazırlanıyor. Gerillanın süreç karşısındaki görev ve sorumluluklarını yerine getirebilmesi için herkes büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla sürece katılabilmelidir. Bu bahara da Önderliksiz girdik. Düşman Önderliğin penceresinin önündeki ağacı bile kesmiş. Düşmanımız bu kadar acımasız bir düşmandır. Bunun intikamını düşmandan alabilmeliyiz.

6 Mart 2009

Kopuş Teorisi

Bugün kopuş teorisi üzerine tartışmalar yaşandı. Bütün erkeklerin aynı karakterde olduğu, aynı sistemsel gerçekliğin yarattığı kişilikler olduğu yönünde değerlendirmeler var. Bu yönlü benim kafamda yoğunca oluşan çelişkiler var. Tartışmalar devam ederken Ciger arkadaş birden söz hakkı alıp "biz kadınlar olarak" deyince herkes gülmeye başladı. "Şimdiye kadar kadınları anlamak için belli bir arayışım ve çabam vardı. Demek ki bir şey anlamamışım" diyorum. "Aynı karakterde yer alıyorsak anlamaya çalışacağım" diyorum. Neolitikteki özümüze dönebilmeliyiz. Onun için birbirimizle mücadele etmeliyiz, zayıflıklarımızı aşabilmeliyiz.

7 Mart 2009

8 Mart

Bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Bugünü tüm dünya kadınlarına ve değerli kadın yoldaşlarıma kutluyorum.

Bêrîtan yoldaş, yine sen geldin aklıma. 2006'da bana gönderdiğin mektupta "niye büyük cihazda benimle konuşmadın?" diyordun. O zaman bunalımdaydım. Kuzey önerim kabul edil-

miyordu. Şimdi ise çok umutluyum. Mutlaka başarı elde etmeliyim. Demek istediğim en zor günlerimde bile seni düşünüyorum, seninle dertleşiyorum. Şimdi ise kamptayız, eğitim bitti ve pratiğe çıkacağız. 2007'nin 8 Mart'ında eylem yaptık. Düşmanın üç kaybı oldu. Bu vesileyle yoldaşım Bêrîtan'ın da 8 Mart'ını kutluyorum. Evet değerli yoldaşım ne bir mektubun ne de bir selamın geldi. Ben de yıldızlarla selamımı gönderiyorum. Eğer seni kırdıysam ve istemeden kalbini kırdıysam özeleştirimi veriyorum. Sana olan bağlılığım kardeşten de öte bir bağlılıktır. Özgür bir yaşam yaratmak ve Yüce İnsanı özgürleştirmek için mücadele ediyoruz. Artık tüm özel günleri, 8 Martlar'ı, Newroz'u Önderliğimizle kutlayabilmeliyiz. Tutsaklığa artık tahammülümüz kalmamıştır.

Bêrîtan yoldaş, keşke Sîdar ve Xelat da bu özgür ortamda olabilselerdi. O kirli yaşamın içinde boğulacaklar. Onların hep iki özgür kız olarak büyümelerini umut ediyorum. Onursuz bir yaşamı asla kabul etmedim, onlar için de kabul edemem. Bunun için özgürlük mekanlarını tercih ettim. Bundan da hiçbir zaman pişmanlık duymayacağım. Çünkü bu mekanlarda kendimi tanıdım.

8 Mart 2009

Kutlama

Bu akşam kamp olarak 8 Mart vesilesiyle moral yaptık. Komisyon Aryen yoldaşı. İlk başta Zîn yoldaş günün anlam ve önemi üzerine bir konuşma yaptı. Günü başta Rêber Apo'ya ve tüm dünya kadınlarına kutladı. Tüm günlerin kadınların ve insanlığın olması yönünde umudunu ifade etti. Kadının kazanması adaletin kazanmasıdır.

Morale hemen hemen bütün arkadaşlar katıldılar. Skeçler, tiyatro hazırlanmıştı, onlar sunuldu. Ali arkadaş hiçbir şey bilmediğini, ilkokulda öğrendiği bir şarkı olduğunu ama onu da unuttuğunu söyleyerek, o da bir anısını anlattı. Moral boyunca

en dikkat çekici olan Refik arkadaşın anısıydı. Bir gün yolda yürürken bir yılanı basıyor, yılan can havliyle kendisini kurtarmanın derdine girerken birden şalvarının içine giriyor. Zavallı yılan adeta şok oluyor. Refik arkadaş da direkt şalvarını indiriyor, zavallı yılan da şoktan böylece kurtuluyor. Moral şarkılarla bitti.

8 Mart 2009

Yine Cehennem Yollarını Tuttuk

Ben ve Çekdar Amed arkadaş Cehennem Deresi'ne gittik. Diyar arkadaştan uzun süreydi haber alamıyorduk, ondan net bir haber almak için gittik. Güzel Dicle'yi yine gördüm ve doya doya suyundan içtim. Bulanık ve kirli olduğu halde bana zezem suyu gibi geliyordu. Nihayet Diyar ve Zinar arkadaşları gördük. Ama Argeş arkadaşını görmedik. Onlara sıkı sıkı sarıldık, sonbaharın Cizre'de yapmış oldukları eylem için onları kutladık.

Sonra genel işlerimizi ayarladıktan sonra yine Gabar'ın yolunu tuttuk. Zinar arkadaş bizimle geldi. 21 Mart'ta, yani Newroz'da yoldaşlara yetiştik. Ali arkadaşla tartıştık. "Herekol arkadaş Çirav'a gidecek, sen takıma bakacaksın" dedi. Ben hiçbir şey diyemedim. Zaten daha önce tartışmıştık. Takımın yeni tim komutanı olarak Fırat arkadaş atandı. Takım kendi düzenine girdi. Tabii bu arada Berê Mirê tepesini düşman tutmadan, arkadaşların kendilerini hazırlaması gerekiyordu. Çünkü çıktığı gibi vuracaktık.

21 Mart 2009

Bugün 31 Mayıs. Kamptan çıktıktan sonra ilk kez yazıyorum. Eylemsizlik kararı 1 Haziran'a kadar devam edecek. Takım içinde düzenlemeler oldu. Bayan arkadaşlar değiştiler. Nazlıcan, Rojen, Rojda yoldaşlar yeni kadın arkadaş timi. Erdal arkadaş karargaha gitti. Şimdi takımdaki arkadaşlar Nurhak, Fırat, Çekdar Amed, Çekdar Van, Baran, Ciger ve alan sorumlusu Se-

yitxan yoldaşlardır. Üç ay içerisinde birçok şey oldu. Gabar'ın Çırav bölgesinde dört arkadaş şehit düştü; Hebun Goyi, Sarya Afrin, Ciger Hakkari ve Roni yoldaşlar şehit düştüler. Tabi yine bu kayıplar bizim zayıflıklarımızdan kaynaklandı. On korucu elini kolunu sallayarak arkadaşların noktasına giriyor. Onlar ise buna rağmen "avcıdır" diyorlar. Ve öyle çatışma başlıyor. Düşmanın yedi ölüsü olmuştu. Tabii bu gafleti Herekol arkadaşın yaşaması beni çok şaşırttı. Önderlik bile kayıplara ilişkin ne kadar zorlandığını yansıtıyordu. Görüşme notunda; "bizim kayıp vermemiz hem düşmana umut veriyor, 'onları bitireceğiz' diyorlar fakat süreci zorlaştırıyorlar" diyordu. Ahhh Gabar sana öyle bağlanıyorum ki, bir parçan haline geliyorum. Sana olan bu bağlılığımın nedeni onca değerli yoldaşlarımı kucağına almış olman ve onların da sana aşk düzeyinde bağlı olması. Ben de sana ve kucağına aldığın yoldaşlarıma layık olmak zorundayım.

31 Mayıs 2009

Bugün erzak görevinden geldik. Öyle yorulmuştum ki, yirmi beş kilo sırtımda noktaya yetiştiğimde ne kadar yorgunluk olsa da, yoldaşların verdiği çay, bütün yorgunluğumu alıp götürmüştü. Göreve gitmeden önce kızmıştım, hala onun etkisi vardı üzerimde. Kızgınlığımı ve yorgunluğumu alan şey ise Bêrîtan yoldaşımdan gelen mektuptu. Nazlıcan yoldaş mektubu getirip verdi. Mektubu aldığım gibi okumaya başladım. Bêrîtan yoldaşım, inan seni çok seviyorum ve çok görmek istiyorum. Hep tek başıma Gabar coğrafyasına dalıyorum, bu toprakların derinliklerinde kaybolmak ve tüm sevdiklerimle buluşmak istiyorum. Bu coğrafya bana müthiş bir ilham veriyor, sürekli seninle konuşuyorum. Gabar'ın bütün güzelliklerini sana anlatıyorum. Arkadaşlar çoğu kez neden tek dolaştığım konusunda beni eleştiriyorlar. Oysa ben seninleyim o zamanlarımda. Derwêş şarkısını da söylüyorum. Sesim berbattır. Ama bu şarkıyı çok seviyorum. Can yoldaşım seninle kalan arkadaşlar olumlu bahsediyorlar. Gelişmeye açıktır diyorlar. Senden böyle söz ettiklerinde

ben moral ve güç alıyorum. Beraber aynı alanda çalışmak isterim. Küçüklüğünden beri girişken biri olduğun belliydi. İnan Bêrîtan yoldaş öyle mutluyum, Gabar benim için gerçek aşktır. Aşkın da ne kadar zor bir duygu olduğunu biliyorsun. Aşkima layık olmak için çaba harcıyorum. Başarısızlık beni zorluyor. Hedef ve amaçlarıma denk bir katılım sahibi olmak istiyorum. Eksiklikler ve yetersizlikler de olunca bu beni etkiliyor. Onun dışında hiçbir zorlanmam yok. Gabar özgürlüğün kendisidir. Gabar acıların kentidir. Onu sevmeyenin özgürlük iddiası azdır. Gabar'ı sevmeyen aşık olamaz. Gabar sade, dürüst, fedakardır; Gabar düşmanın celladıdır. Yoldaşların intikam umududur. Onun için Gabar'ın bir parçasıyım. Ondan ayrılamam. Hep özgür düşün, özgür yaşa diyorum.

27 Mayıs 2009

Bugün senin için gezdim. Güzel gerillam, can yoldaşım Gabar'ın heybetli tepesinden özgürlük bayrağını açacağım, o zaman sen de duyacaksın özgürlük sloganlarımı, özgürce dalgalanan bayrağımızı göreceksin. İnsanlık için verdiğimiz mücadele bir gün mutlaka kazanacaktır. Benim görüp görmemem çok önemli değil, yeter ki yoldaşlar unutmasın. **Unutulduğum zaman ölmüşüm demektir.** Beni düşündüren ve hep hayal ettiğim şey süreç karşısında oynayacağım roldür. Yüce İrade'nin kutsal direnişi ve bütün dünyanın güzelliklerini kendinde barındıran Başkan Apo'ya layık olmam lazım ve kesinlikle onu özgürleştirmemiz gerekiyor. Bu konuda benim de aktif rol oynamam gerekiyor. Sadece buna yoğunlaşıyorum. **Benim için kesinlikle pasiflik ölümdür.**

Heval Adil, oynayacağım rol de senin ruhunla olacak. Senin gibi büyük bir direnişin sahibi olmak istiyorum. Düşmanın üstüne üstüne gitmek ve ona kan kusturmak istiyorum. Eğer böyle bir duruş sahibi olamazsam, kendime "ben Adil arkadaşın öğrencisiyim" diyemem. Düşmanın o kadar çok teknik kullanması güçsüzlüğünden ileri geliyor. Ben o zavallı düşmana gidişimle

diz çöktürüp ve düştüğüm toprağı son bir kez öpüp öyle gitmek isterim. Son nefesimi verirken, sevdiğim ve aşık olduğum bu toprağı avuçlayıp öyle gideceğim. Çünkü saf, temiz ve günahsız bu topraklar.

28 Mayıs 2009

Bugün yine seni gördüm. Yalnızdın. Bakışların bir şeyler anlatıyordu. Beni Gabar'ımla yalnız bıraktın. Ama hiçbir zaman seni bırakmadım ve hep yolunu gözledim. Söz vermiştin, gelecektin. Ama ben sana geleceğim değerli yoldaşım. Ne kadar ay ışığını sevdiğini bilirim. Gözlerinde hep bir özgürlük ışıltısı vardı. Yine düşmana büyük bir kin ve nefret duyardın. Çünkü onlar her şeyini almışlardı. Benden küstün mü? Bana böyle masumca bakma. Hiçbir zaman seni unutmadım. Çünkü özgürlüğü sevdiğim kadar seni de sevdiğimi söylememiş olsam da, sözcüklerin kifayetsiz olduğunu bil. Gözler her şeyi anlatır. Küçük prenses büyü de anla beni. Sizlere özgür oldukça özgürlüğü verebilirim. Beni anla küçüğüm! Beni görmeyi çok istemişsin. Ben de seni görmek isterim. Bu halimle değil, özgür bir ülkemiz olursa ben de o zaman gururluca sarılırım, öperim seni. Küçük prensesim büyüdüğünde anlarsın beni...

13 Temmuz 2009

Taze Kanlar

Bugün Gabar cennetine beş yeni savaşçı katıldı.. Gabar'da şehit düşen yoldaşların isimlerini almışlar; Zana, Serdem, Xwînda, Berîtan, Tekoşîn yoldaşlardı. Gerillada yeni savaşçı yeni kan demektir. Tabii bize moral oldular. Her beşi de kararlı ve çok istekliydiler. Şu anda bizim takımında duruyorlar. Onlara ne verirse onu alırlar. Örgüt kültürü ve ahlakını öğretmeye çalışıyoruz. Bunu yönetim tartışmamızda da dile getirdik. Yönetimdeki arkadaşların hepsi bu yönlü anlayışlı arkadaşlardır. Herkes onlara genelde yaşamı öğretme çabası içerisinde. O iğrenç yaşamdan kurtuldular. Özgür olmak için yeni yaşama doğru adım attılar. Bazıları örgüt içerisinde yıllarca kalıyorlar,

ama bir türlü militanlaşamıyorlar. Çünkü bir ayakları örgütte, bir ayakları sistemdedir. Evet, Serdem, Bêrîtan, Xwinda, Zana ve Tekoşin yoldaşlarım, ardıllarınız geldi ve isimleriniz çoğalıyor. Siz hep aramızda olacaksınız. Daima yüreğimizdeki varlığınıza koruyacaksınız.

20 Temmuz 2009

Bugün Güney'den bir grup arkadaş geldi. İçlerinde daha önce Cehennem Deresi'nde uzun süre birlikte kaldığımız, çalıştığımız Xebat Afrin arkadaş da vardı. Değer verdiğim bir yoldaştır. Onu gördüğümde çok duygulandım. Onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Biraz geçmişe gittik onunla, geçirdiğimiz zorlu ve güzel günleri anımsadık. Evet, yoldaşım senin gibi yoldaşları görmek nasıl moral veriyorsa, görmeyip de şehit düşen yoldaşların yokluğu da acı veriyor. Hoş geldin yoldaş acıların kentine.

22 Temmuz 2009

Bugün on beş günüm oldu ayrılalı. Sana o kadar not yazmama rağmen cevap bile göndermedin. Durumunu merak ediyorum. Seni hiç unutmuyum, sen benim can yoldaşısın, her şeyimsin. Yine seninle diyalog kurduk. Önderlikle bu hafta görüşme olmadı. Zaten bu Türklerle barış olmaz, onlarla dost olunmaz. 15 Ağustos'a kadar Önderlik yol haritasını açıklayacak. Biz de ona göre hazırlanıyoruz. Lojistik hattımız kapandı. Tam da fırsattı, her şeyi hazırlayacaktık. Daha sonra eylem zamanı da sadece eylemlerle uğraşacaktık. Fırat, Ciger ve Baran yoldaşları bir yere gönderdik. Onlar da sonuçsuz geri geldiler. Bir şeyler yapmamız gerekiyor. Lojistik işini halletmemiz gerekiyor. Sürece yeterli düzeyde cevap olabilmek için hazırlanmamız gerekiyor. Son çare olarak düşündüğüm bir şey var. Riskli de olsa devreye koymak zorundayım. Komutan dedin mi altyapıdan, savaşçısını motive etmeye kadar her yönlü hazırlı-

ğını yapabilmelidir. Tam ben bunları yazarken Fırat yoldaş, “ne yazıyorsun? Okuyayım” dedi. Ben de “sonra okursun” dedim.

Bêrîtan yoldaş sen benden küssen de, kızsan da hiçbir zaman seni kalbimden atamam. Zaten hep bu yüzden kaybettim. Sevdiklerime onları sevdiğimi çok fazla söyleyemiyorum, hissettiremiyorum. Bu içimde bir yara gibi kalmış. Çok fazla sevgimi dile getiremiyorum. Bu da hep geç anlaşılmama yol açıyor. Ama sen değerli yoldaşım, beni iyi tanıyorsun ve hissediyorsun. Önceden Kuzey’e gelmeni istemiyordum. Ama şimdi istiyorum. Beraber Gabar’ın güzelliğini yaşamak, aynı alanda çalışmak istiyorum. Seni görmeyeceğimi iyi biliyorum. Sana söyleyeceğim birçok şey var. Sadece seninle paylaşmak istiyorum. Ama güzel Gabar’ımın bir anısını yaşamışım, seni Gabar’da gördüğümde anlatırım ve yanına götürürüm. Gabar özgürlüğün kendisidir. Onun için gelmeni istiyorum.

23 Temmuz 2009

Bugün Seyitxan arkadaş ile cihaz açmaya gittik. Bêrîtan arkadaşla konuşacaktık. Ama olmadı. Kimse çıkmadı. Zaten şansımız da yoktu. Seyitxan arkadaşın en fazla hoşuma giden özelliği mütevazılığı ve fedakarlığıdır. Sade bir yoldaştır. Onu da yeni yeni tanıyorum. Gözlemlerimden böyle bir sonuç çıkardım. Değer veriyorum bu özelliklerine. Bugün Zinar, Berxwedan Cehennem Deresi’nden geldiler. Ve somut bilgiler getirdiler. Çekdar Bismil, dişi için gitmişti, Cizre’de o ile Argeş düşman tarafından baskına uğruyorlar. Argeş kendini kurtarıyor. Çekdar ise bayılıyor. Öyle düşmanın eline esir düşüyor. Görüldüğü kadarıyla bir şey itiraf etmemiş. Ona çok üzüldüm. On yıla yakın beraber kaldık. Benim kekom yanlış yapmamalı. Seni şimdiden özledim. Kiminle çay içeceğim, kime kızacağım? Benim için hep değerlisin. Kim ne derse desin sana inanmışım yoldaşım. Şimdi yalnızsın biliyorum. Sen de bizi düşünüyorsun.

24 Temmuz 2009

Bugün keşif yaparken bir şey görmedim. Noktaya indiğimde Seyitxan arkadaş ile Ciger noktanın hemen altında domuzları görmüşler. Mermi sesi geldi. Ben rahatımı hiç bozmadım. Kendi kendime nasıl olsa domuzlar; "Ciger arkadaş beni vur dese de o vuramaz" dedim. Arkadaşlar domuzların yavruları kaçıyor, ama anneleri yok deyince ben yerimden fırladım. Gidip baktığımda dört tane domuzu yere devirmişler. Bir nevi aile katliamı yapmışlardı. Takım olarak içine girdik. Kimileri kavurma işiyle uğraştı. Kimileri kemiklerden eti ayırmakla uğraştı. Akşama kadar bitiremedik. Akşam intişara çıktık. Hepimiz yorulmuştuk. Bir yandan domuzlara acı mıştım. Ama ihtiyacımız olduğu için mecburduk. İntişar yerinde arkadaşlar doğal bir moral yaptılar, şarkılar söylendi. Sema arkadaş Güney'den yeni gelmişti. Bizim takıma düzenlenmişti. O da bir şarkı söyledi. Kendisi Büyük Güneylidir. Bir tane uzun hava söyledi. Bir tek şarkı söylemeyen Nazlıcan yoldaştı. Sesi güzeldir, ama içinden gelmediği için söylemedi. Herhalde biz şarkı söyleyenlerin hepsinin sesi berbattı, o da ilham alamadığı için söylemedi. Daha sonra herkes kendi mangasına gitti.

25 Temmuz 2009

Bu akşam ilginç bir rüya gördüm. Gabar gücü olarak domuz vurmıştık. Herkes onlarla uğraşıyordu. Birden karşımıza Önderlik çıkıyordu. Önderliği karşımızda görünce hepimiz çok şaşırıyorduk. Adeta şoktaydık. Önderlik birden konuşmaya başladı; "Kürdistan'da hayvan bırakmadınız, ben et yiyor muyum, haydi doğadan faydalanalım" diyordu. Birden doğduğu köye gidiyordu. Bizi Mehmet Öcalan karşılıyordu. Önderliğe "Keke ağaçları hangi yöne ekelim?" diyordu. Önderlik de kızırıyordu "bunca sene sana bıraktım bir şey yapmadın. Ben yapacağım" diyordu. Birden arkasını dönüp "bana bir yazma verin" diyordu, ama ona uzatılan hiçbir yazmayı da beğenmiyordu. Benim yazmamı istiyordu. Ben "Başkanım biraz kirlidir, yırtık, pırtıktır" diyordum. Ama Başkan "beğendim, ver" diyordu. Ertesi gün oluyordu,

dudaklarının hepsi çatlamıştı. Bana doğru geliyordu ve bana "zaten nezle olmuştum, verdiğin yazma iyi geldi" diyordu. Daha sonra ben uyandım ve rüya olduğunu gördüm. Keşif yaparken bu rüya üzerine yoğunlaştım. Ne kadar candan ve yakından başkanım. Hep seninle olmak isterdim. Yazmamı da alman beni bayağı sevindirmişti. Seni hep yalnız bıraktık. Sana bağlılık devrim görevlerini yerine getirmektir. 2009 yılı senin özgürlük yılın olabilmelidir. Onun için hiçbir görevden kendimi geri tutmayacağım. Bunu sadece sözde değil, pratikte de gereklerini yerine getireceğim. Sen hep sağlıklı ol Önderim! Onurlu direnişini selamlıyorum. Amed surlarında seni görme umuduyla hoşçakal...

26 Temmuz 2009

Bugün kafamda bir senaryo çizdim. Ama gerçekte olmuş bir masal diyelim. Yedi erkek kardeşin tek bir kız kardeşleri var. En büyükleri kız kardeşlerini çok severdi. Çok yoğun ilişkiler yaşıyordu. Özgürlük hayalleri de vardı. Huzursuzluk içinde adeta boğuluyordu. Amed surlarına çıkar çıkmaz, bilinçsiz, kör olmuş bir biçimde aşka kapılır. Ve "işte budur aradığım" der. Evlendikten sonra, yine bulduğunun özgürlük olmadığını anlar, bir kızı olur. Ona vereceği bir şeyinin olmadığını görür. Bunu anladığı için özgürlük hareketine katılır. Ve aradığı yaşamı bulur. Sancıları da olsa aradığı yaşamın kendisiydi ve bütün sevdiklerinin bu kutsal yaşamın içinde yer almasını istiyordu. Tabii günün birinde en sevdiği kız kardeşinin katıldığını duyar. Nasıl onun için ikinci doğuşsa, kız kardeşi için de ikinci bir doğuş gibi bakıyordu katılımına. Çünkü aradığı yaşamı bulmuştu. O da bir kadının özgürlük militanı olacaktı.

Özgür yaşamın kuralları var her zaman. Sürece cevap olunmalı. Özgür yaşamın içinde de ilkeli kişiliğin olmalı. Kadın da olsan, erkek de olsan geri geleneksel yanlarını aşman gerekiyor. Özgür yaşamın birer militanı haline gelmen gerekiyor. Geri geleneksel yanlar beni kızdırıyor. Kadınlar ve erkekler ola-

rak geri geleneksel yanlarımızla birbirimize vereceğimiz hiçbir şey yoktur. Köle insanlar birbirlerine kölelikten başka hiçbir şey veremezler. Özgür bir kişiliğe ulaşma mücadelesinden vazgeçmeyeceğim. Onun coşkusu, iddiası ve inadıyla çabalayacağım.

26 Temmuz 2009

Köye Gidiş Görevi

Bugün takım olarak Findike alanına geldik. Findike alanı şimdiye kadar boş olduğu için biz hem alan denetimi sağlamak hem de düşmanın hareketini kontrol altına almak için bu alana geldik. Tabii takımımızın erzağı yoktu. Çevre köylerin hepsi korucu köyleri. O köylerden erzak çıkartmak öyle kolay değil, bir de tabii Findike karakolu var. Düşman sürekli devriye geziyor. Bir grup önden gidecektik, bir grup da pusu bekleyecekti. Eğer düşman gelirse pusu grubu vuracak. Köylüler erzak da vermeyebilirler, tüm ihtimalleri düşünerek gitmek zorundaydık. Dik bir tepe boyunca hep kaz yürüyüşü halinde gittik. Ben sürünerek en önden gidiyorum. Bir ara arkama dönüp baktığımda hemen arkamdan gelen Fırat arkadaşın dimdik ayakta geldiğini gördüm. Öyle bir sinirlendim ki, kendi kendime boşuna bunca zaman sürünerek gittiğimi söyledim. Daha sonra koşarak birinci eve doğru koşarak gittim. Köpeklerin ruhu bile duymadı. Köpekler hissetmiş olsaydı, kesinlikle deşifre olacaktık. Köpeklerin nasıl hissetmediğini de bir sır olarak saklıyorum. Pencerenin önüne vardığımda, iki yaşlarında olan bir kız çocuğunun telefon ahizesini kulağına dayadığını ve annesinin de karşıdan ona bakıp ha bire güldüğünü gördüm. Kapıya doğru ilerledim. Kapı kapalıydı. Kapıyı çaldım. Karşıdan bir ses, "kimsiniz?" dedi. Ben de "benim benim" dediğim halde bir türlü kapıyı açan olmadı. Ben de öbür evlere ses gitmesin diye yavaş yavaş "kapıyı aç, açmazsan kıracağım" dedim. Bir türlü kadın kapıyı açmadı. Öbür evlere gittik. Gittiğimizde hemen gerilla olduğumuzu anladılar. Küçük çocuklar bize çok sıcak yaklaştılar. Bizden hiç korkmadıkları her hallerinden belliydi. Bizimle tokalaşıp durdu-

lar. Anne ve genç kızlar, bizi çok sıcak karşıladılar. Kürt yurtseverliğinin birer örneğiydiler. Beklediğimizden çok daha iyi karşılandık. Grupta olan Rojda arkadaşın etrafına hemen genç kızlar toplandı. On beş yaşlarında bir kız çocuğunu yanıma çağırarak, "bizden korkuyor musun?" dedim. Kız çocuğu "yok korkmuyorum. Sizler bizim için savaşıyorsunuz" dedi. Ben de ona "o zaman düş önüme bütün evlerden erzak çıkartacağız" dedim. Çok duyarlı ve dikkatli davranışıyla bizimle yıllardır çalışan bir milis gibi hareket etti. Bu arada çok gülünç durumlarla da karşılaştık. Rojda arkadaş bu arada temizlik malzemeleri istiyordu. Ben ise un ve bulgur istiyordum. Palo ise sandalyede oturmuş keyfince sigara içip durdu. Her birimiz ikiye yük aldık. Köylüler bize "sizi dört saatten sonra şikayet edeceğiz" dediler. Yüklerimiz gerçekten çok ağırdı. Zar zor kaldırdık. Gruptaki diğer arkadaşların yüklerini de bir yere kadar kaldırmak zorunda kaldık. Onlara ulaştığımızda yükleri onlara verdik. Daha sonra o dimdik tepeye vurduk. Artık halden düşmüş, dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Yere basamıyordum. Biraz daha gayret edip ilerlemeye çalıştım, ama artık ilerleyecek hal kalmayınca yerle bir oldum. Gruptan Rojda arkadaş yardım etmek istedi. Ama onun durumu benimkinden çok daha kötüydü. Olduğum yerde düşmanın tuttuğu tepeleri seyre daldım. Buralarda düşman sayısı halk sayısından daha fazlaydı. Halkımız büyük bir zülüm altında. Yıldızlara serzenişte bulundum, "bitsin bu zülüm" dedim. Yoldaşlara erzak götürebilmek için her birimiz kaldıracağımızdan iki kat daha fazla yük kaldırmıştık. Bizimkisi düşmanın ağzından lokmayı kapmak gibi oldu. Kendime biraz daha yüklenip bu yolu ne olursa olsun bitirmeli ve bir an önce yoldaşlara ulaşmalıydım. Doğrulup Rojda arkadaşın yanına gidip zar zor silahını aldım. Düşe kalka zirveye kadar ulaştım. Zirveden sonrası artık rahattı, yolun çoğunu da bitirmiş olduk. Yoldaşların yanına sağ salim ulaştık. Onlar da bizi çok merak etmişlerdi. Yoldaşların sıcak karşılaması tüm yorgunluğumu alıp gitti. Görevimizi başa-

rıyla tamamlamış ve yerimize ulaştık. Başarmanın mutluluğu herkesin yüzlerinden okunuyordu.

28 Temmuz 2009

Gabar'a yeni gruplar geldi. Gülistan arkadaş da saha yönetimi olarak gelmiş. Gülistan arkadaşın da gelişiyile yoğun bir toplantı süreci başladı. Aktarımlar yapıldı. Gülistan arkadaş Zap'tan tanıyordum. Onunla ilk kez bir göreve giderken tanıştık. Yerde bir buçuk metre kar vardı. Çemço alanına gidecektik. Çemço alanına geldiğimizde, ilk durağımız olan yerde bazı yanlış yaklaşımlarla karşılaştık. Hemen kalkıp gittik. Ne ısındık ne de yemek yedik, öylece yolumuza devam ettik. Artık bende takat kalmamış, ayaklarımla kara güç getirip yol açamıyordum, ellerimi de devreye koyarak yolu aç aça ilerledik. Gülistan arkadaş da perişan bir haldeydi. Hiçbirimiz yanımıza erzak almamıştık. Gülistan arkadaş tecrübeli eski bir gerillaydı. Tadariksiz yolla çıkmayacak kadar tecrübeli. Önceden kırıp içlerini bir naylon poşete koyduğu cevizleri çıkarıp gruptaki herkese dağıttı. O ceviz içlerini tuzlayıp biraz enerji aldıktan sonra yolumuza devam ettik. Gülistan arkadaşın o yaklaşımı o an beni çok etkilemişti. O zamandan beri onu hiç unutamadım.

5 Ağustos 2009

Bêrîtan İle Görüşmenin Heyecanı

Gülistan ve Zîn arkadaş bizim takıma geldiler. Zîn arkadaş bana "kendini hazırla, yarın Bêrîtan ile konuşacaksın" dedi. O gece hep Bêrîtan ile yarın ne konuşacağım üzerinde yoğunlaşıp durdum. Resmen tutulmuştum, herhalde heyecandan ifade etmek isteyeceklerimi dile getiremeyecektim. Geceyi kovaladım, erken bitmesi için karanlıkla cebelleşip durdum. Yarın benim için büyük bir gün. Yıllardır görmediğim ve sesini bile unuttuğum kız kardeşimle büyük cihaz üzeri konuşacaktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ve nihayet beklenen an geldi...

Cihaza doğru hızlı adımlarla ilerledim. Muhabereci arkadaş Bêrîtan arkadaşın kaldığı alan koduyla çağrı yapıp Bêrîtan arkadaşını cihaza çağırdı. Birkaç dakika sonra Bêrîtan'ın cihazdan sesi geldi, ben cihaz mandalını alıp "selamlar saygılar, nasılsın?" dedim. Bana "iyiyim" dedikten sonra hemen beni sormaya başladı. Beni merak ettiğini söyledi. Ona Gabar'a çok bağlandığımı ve beni hiç beklememesini söyledim. Ona "eğer istersen sen de gel, burada birlikte gerillacılık yaparız. Eğer gelmezsen de zaten hem senin yerine hem de kendi yerime bu cennet parçasını dolaşıyorum" dedim. Bana ona gönderdiğim defteri aldığını söyledi. Bana Sîdar ve Xelat'tan haberimin olup olmadığını sordu. Ben de "haberim yok, kimseyi aramak istemiyorum" dedim. Ona beni her özlediğinde ve görmek istediğinde güneşin doğuşu ve batışına bakmasını söyledim. Bêrîtan ile tam bir saat konuştuk. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Onunla konuşurken içimi saran o duygu yoğunluğunu ifade edebilmek için kelime bulamıyorum. Yazabildiğim ve söyleyebildiğim tek şey, onu çok çok sevdiğim. Tabii diğer yoldaşları da çok seviyorum. Avazım çıktığı kadar bugün sadece özgürlüğü haykırmak istiyorum.

15 Ağustos 2009

Hevi'nin Rüyası

Gece yarısı yola çıkacağız. Önümüzde uzun ve zorlu bir yol var. Bir daha Dicle'yi geçeceğiz. Dicle bir daha bana yol verecek ve onunla bir kez daha buluşmak üzere vedalaşacağız. O kadar çok geçtim ki Dicle'nin üzerinden, artık iki dost gibiyiz. Birbirimizin huyunu suyunu biliriz. O benim neden onu kaçak geçtiğimi ve avuç avuç suyunu yudumladığımı biliyor. Ben de onun ne kadar asil olduğunu, topraklarımıza cömertliğiyle bereket kattığını biliyorum. Dicle'nin kenarında kaç kez ölümle burun buruna geldiğimi saymadım. Dicle dalgalarıyla ölümü benden uzaklaştıran oldu. Yol verdi bana adeta. Çünkü o benim kaçaklığımın nedenini biliyordu. Ne ona ne de aktığı topraklara

iharet etmeyeceğimi, onlar için kaçak olduğumu biliyordu. Coğrafyamın toprağının, suyunun, taşlarının dilini anlayabiliyordum artık. Onlarla iç içe geçmişiz adeta. Onlar da gerillayı bilirler.

Evet güzel, nazlı ve narin Diclem, bana bu gece de yol vereceksin. Kucak açmalısın bana ve yoldaşlarıma. Bizi koruyup kollayabilmelisin. Biliyorum, ölürssek hırçınlaşırsın, hüzne boğulursun. Ölümlere tanıklık etmek istemiyorsun artık. O yüzden o kadar kucaklayıcı ve kollayıcısın.

Yol hazırlıklarımızı tamamlayıp kendimizi Dicle'nin kenarına bıraktık. Dört kişilik bir grubuz; ben, Sinan ve iki yeni savaşçı. Yeni savaşçılar birkaç gün önce katıldılar. Onları Gabar'a götürmemiz gerekiyor. Onlara Şoreş ve Hevi ismini verdik. İkisi de dünyalar tatlısı, hayat dolu. Onları Gabar'a sağ salim ulaştırmamız için elimizden geleni yapacağız bu gece. Sabaha mutlu gülebilmek için gecenin tüm zorluklarına katlanacağız. Grubun öncüsü benim. Yeni savaşçıları aramıza aldık. Gabar'a doğru yol almaya başladık. Geçiş hattımız çok tehlikeli bir hat. Düşman sürekli pusu atıyor ve operasyona çıkıyor. O yüzden hiç rahat değildim. İçime kötü hisler resmen hücum etmiş, kötü bir şeyler olacak diyor sezgilerim. Sezgilerim beni gerçekten yanıltmadı, Kaniya Bana'ya ulaşmadan üzerimize yağmur gibi mermiler yağmaya başladı. Ellerinde o an hangi ağır silah varsa hepsini çalıştırmaya başladılar, bombaatar, bombalar ha bire atılıyor. Basınçtan silahım bir yana ben bir yana fırladım. Gidip bir kayaya çarptım. Neyse ki yara almamıştım. Bombaların yarattığı sersemliği üzerimden atınca ilk düşündüğüm şey yeni savaşçılar oldu. Silahımı uçtuğu yerden kapıp, hemen arkama, geldiğimiz yöne doğru baktım. Arkamda kimsecikler yoktu. Bu iyiye işaret mi, yoksa kötüye mi birazdan belli olacak. Geldiğimiz yöne doğru fişek hızıyla koşmaya başladım. Ve nihayet onlara ulaştım. Onlara ulaştığımda hepsinin iyi olduğunu gördüm. Ben bir gencin, Sinan da diğer gencin elini tuttu ve hemen oradan uzaklaştık. Gençler de bayağı soğukkanlıydı. Hiç

heyecan ve panik yaratmadılar. Farklı bir yoldan vurup pusu yerini geride bıraktık. Artık tehlikeyi atlatmış sayılıyorduk. Birden Hevi bana "heval Nurhak bir karartı gördüm" dedi. Ben ilk başta korkmuş olabilir, o yüzden herhangi bir şeydir ona bir insan karartısı gibi görünmüştür dedim. Daha sonra hem kendim rahatlayayım hem de o rahatlasın diye termalle baktım. Gerçekten Hevi'nin görmüş olduğu karartı bir insan karartısıydı, bir askerdirdi. Hemen elini tutup Sinan'a "yavaş yavaş geri çekilelim" dedim. Tekrar pusuya ilk girdiğimiz yere geldik. Yönümüzü ters çevirip Dicle'ye doğru bıraktık kendimizi. Dicle'nin kenarına indiğimizde orada da düşmanın olduğunu gördük. Düşman dört bir yanımızı tutmuştu. Sabaha doğruydu, yavaş yavaş karanlık yarılıyordu. Biraz soluklanıp ne yapacağımızı düşünüyordum. O esnada Hevi bana;

"Heval Nurhak bu akşam rüyamda gelin olduğumu gördüm" dedi. Hevi'nin rüyası beni çok etkiledi. O rüyanın gerçeğe dönüşmemesi için elimden geleni yapacaktım. Toplumda böylesi bir rüya kötüye yorumlanır, gelinlik kefenle özdeşleştirilir. Hevi de ben de bu rüyanın anlamını biliyorduk. Hevi'ye; "Sana söz veriyorum, sana hiçbir şey olmayacak" dedim. Dicle öyle sessiz sessiz akıyordu ki, sessizliğine kapılıp huzura erişmek ve bu karanlığın güzel bir aydınlığa dönüşmesi için gerillacı azmim ve irademle mücadele edecektim. Dicle kenarı boyunca gidecek hiçbir yerimiz yoktu. Yapabileceğimiz tek şey, sazlıkların arasında saklanmaktı. Hemen kendimizi suyun önündeki çitlerin içine sakladık.

Ve şafak sökmüştü, artık her taraf apaydınlıktı. Her şey tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Karanlık artık hiçbir şeyin üstünü örtmüyordu. Aklın ve iradenin gücü bizi başarıya ulaştıracaktı. Sabırla, sessizlik içinde iki gün boyunca Dicle anamızın kucağında öylece kaldık. Kenarı işlek bir yol, vızır vızır arabalar geçiyor, düşman panzerle sürekli devriye geziyor. Bizim küçücük bir dikkatsizliğimiz her şeyi mahvedebilir, düşmanın tüm dikkatini üzerimize toplayabilir. Yanımızda yiyecek hiçbir şey yok. Biz

böylesi durumlara alışkındık. Günlerce açlık yaşamıştık Sinan ile birlikte. Ama Hevi ve Şoreş için her şey ilkti. Açlığa gerçekten dayanabilecekler mi diye düşünüp duruyordum. Her ikisi de beklediğimizden daha büyük bir irade ve azim gösterdiler. İyi bir gerilla olabileceklerinin ilk ve büyük sınavını böylece verdiler. Gerillacılık zaten bir irade savaşı değil midir? Onlar bunu başarıyla vermişlerdi.

Üçüncü günün gece yarısı tekrar yola çıkmaya karar verdik. Düşmanın tüm yoğunlaşması Gelyok'a kaymıştı. Bu fırsattan yararlanıp harekete geçtik. Bu sefer biraz daha fazla zorlanarak ilerliyorduk. Grup iyice ağırlaşmıştı. Çünkü kaç gündü gençler ağızlarına bir lokma ekmek dahi koyamadılar. Açlık bünyeyi etkiliyor tabii. Biz inatla, büyük bir kararlılıkla varacağımız menzile doğru ilerlemeye başladık. Bu sefer tehlikesiz bir yolculuktu. Önümüzde yine pusu vardı, ama pusuyu çok kurnazca atlattık. Düşman yine boşa düştü. Hedefine ulaşamadı. Artık Gabar topraklarındaydık. Buraları avucumuzun içi gibi biliyorduk. Arkadaşlara daha hızlı ulaşabilmek için her şeyden önce biraz enerji almamız gerekiyordu. Hemen üzüm bağlarının olduğu yöne gidip kucak kucak üzüm topladık. Güzelim Gabar üzümlerinin verdiği enerji doping gibi geldi ve devam ettik yola.

Ve artık yoldaşların yanındaydık. Hevi'ye verdiğim sözü yerine getirmiştım. Ama artık önden üç dişim yoktu. Çünkü ilk pusu esnasında basıncın fırlatması sonucu bir kayaya çarpmıştım ve o esnada üç dişim kırılmıştı. Yoldaşlara bir şey olmasın da ben dişsiz de olsam olur. Yüreğimde özgürlük aşkı oldukça her türlü zorluğa göğüs gerebilirim. Apocu yaşam tarzının açığa çıkardığı iradenin müthiş bir irade olduğunu bir kez daha gördüm.

15 Eylül 2009

Hala Adil arkadaşın yokluğuna alışamadım. Şehit düştüğünü düşünmek bile istemiyorum. Onun yokluğuna alışmak her ne kadar zor gelse de, mücadeleye devam etmek ve toparlanmak

zorundayız. Ondaki Apocu ruh ve kararlılıkla mücadeleye daha fazla sarılabilmeliyiz. Sanırsam herkes benimle aynı görüşte. O yüzden herkes daha iyi olmak için çaba harcıyor. Yoğun bir pratiğin içindeyiz. İntikam ve başarıma yemini içtik. Takım bileşimiyle uyumlu çalışıyorum, kolektif bir çalışma tarzını esas alıyorum. Nazlıcan arkadaş takımından ayrıldı, yerine Jindar arkadaş geldi. Daha çok kolektif yönetim tarzını esas alıyorum. 2009 yılını başarı yılına dönüştürebilmeliyiz. Bunun için gerekli fedakarlık, cesaret ve pratik katılımı sergileyeceğim. Şehit yoldaşlarımıza layık olmak zorundayım. Sonbahar aylarındayız. Artık sezonun kapanmasına az kaldı. Önderliğimiz barış için elinden gelen çabayı sergiliyor. Ama Türk devleti buna yanaşmıyor.

Bir eylem keşfi yaptık. Daha şimdiden takımın tüm üyeleri, beni sıkıştırmaya başladı. Hepsi eyleme aktif katılmak istiyor. Hepsi çok genç ve yürekli yoldaşlar. Önderliğin ve halkımızın özgürlüğü için her türlü fedakarlığı göstermeye hazırlar. Mutlaka başarmalıyız

20 Eylül 2009

Bugün Kaniya Cemîdî'ye geldik. Bu noktanın benim için büyük bir anlamı var. Gabar'a ilk geldiğimde bu noktaya gelmiştim. Gabar'a ikinci gelişimde de Adil, Stêrk, Rojinda, Dünya, Sedat, Şiyar, Kerim ve Şerzan yoldaşlarla birlikte gelmiştik. Kerim yoldaş dışında diğerlerinin hiçbiri şimdi yok. Onlarla geçirdiğim o anlar bir bir gözlerimin önüne geldi. Çok duygulandım. Hiçbirini unutamadım ve kendimi onlara karşı hep borçlu hissettim. Anılarımız Gabar'ın her karış toprağına sinmiş. Adım attığım her yerde benimle birliktesiniz. Sizlerden bir dakika bile ayrılamıyorum. Hepsini çok özledim. Gabar yine eski Gabar oluyor. Eski mücadelecî ruhuna kavuşuyor. Her şeyi yoldaşları için düşünen, paylaşımcı, kolektif yaşamı esas alan bir duruşa sahip oldu tekrar. Çünkü biz tekrar yaşamda kazandık. Savaşta da başarı bizim olacak. Önderliğimiz "Yaşamı bizim olmayanın

savaşı da bizim olamaz” diyor. Yer alacağım ilk eylemde Adil arkadaşın ruhuyla savaşacağım. Ve o ruh mutlaka başarıya ulaştıracak bizi. Onun ruhu başarı ruhuydu. Onun için çok rahatım. Başarılı bir askerin olarak karşına çıkmak istiyorum. O güzel noktanın bende bıraktığı duyguları ifade etmeye çalıştım.

30 Eylül 2009

Küçük Kraliçelerime

Sizi hiç tanıyamadım, büyüdüğünüzü göremedim. Birbirimize yabancı insanlar gibiyiz. Kendimi ikinize karşı hep borçlu hissettim. Sizlerin daha özgür, adil ve eşit bir dünyada yaşayabilmesi için devrimciliği seçtim. Bu kararımdan bir gün bile pişmanlık duymadım. Ama sizlerin beni anlayamayacağınızdan korktum. Halk gerçekliğinizden kopmazsanız, benim neden dağları ve PKK’yi seçtiğimi anlarsınız. Kalbiniz daima özgürlük için atmalı. Özgüleşen iki Kürt kızı olabilmelisiniz. Düşüncelerimi, sizlere dair hissettiklerimi sizlerle paylaşamadım. Ama sizlerin hep beni hissettiğinizi düşündüm. Eminim öyledir de. Beni tanımak ve nasıl yaşadığımı bilmek isterseniz, beni yoldaşlarıma, dağ patikalarına sorun. Onlar beni anlatırlar size. O dağ patikalarında ayak izlerim var. Onlar sizi gerçeğe götürecektir. Sizi yaşadığım zamanlara ve sizler için bıraktığım hatıralara götürecektir. Acaba hiç rüyalarınıza geliyor muyum? Sizler benim rüyalarımı giriyorsunuz.

Küçük Kraliçelerim, daima özgürlüğe doğru koşun. Bana ve özgürlüğe ancak öyle ulaşabilirsiniz. Hep bir gün sizlerle özgüleşen bir ülkede buluşma umuduyla yaşayacağım ve mücadele edeceğim. Gidişim sizi yaralamasın, çünkü ben hiçbir zaman sizden ayrılmadım.

1 Ekim 2009

Bugün uluslararası komplonun gerçekleştiği gün. Bugünü lanetliyor ve Yüce İrade’nin kutsal direnişini selamlıyorum. Bizler de bu kutsal direnişe layık olmalıyız. Bugün takımca Önderliğin görüşme notunu okuduk. İlk söz hakkını ben aldım,

ama bugünün lanetliliği karşısında söyleyecek söz bulamadım. Sadece lanetlemekle yetindim. Önderlik yine görüşme notunda gerillayı sormuş ve selam göndermiş. Bizim yersiz kayıplarımız Önderliği zorluyor. Hepimiz kendimizi büyük bir savaşa hazırlamalıyız. Önderlik on bir senedir direniyor. Önderliğimizin özgürlüğü de elimizdedir. Herkesin gözlerinden okunan tek bir şey vardı; o da Önderliğimizin artık özgürleştirilmesi gerektiği.

9 Ekim 2009

Bugün ben, Jindar, Rojen ve Serdem yoldaş araziye çıktık. Hem araziye tanıma hem de denetleme ve düşmanı keşfetme amaçlıydı gezimiz. Radyoyu dinledik, Önderliğe yine hücre cezası vermişler. Abdullah Gül de terörü bitireceğiz diye açıklama yapmış. Otuz yıldır durmadan savaşıyorsun, bitiremedin şimdi mi bitireceksin ve bir şey elde edeceksin! Topyekun bir savaş başlatacağız ve kimin kimi bitireceğini göreceğiz! Senin bir devletin ve ordun olabilir, ama bizim de kutsal dağlarımız ve gerilla gücümüz var. Bizi bitiremeyeceksin ve biz varoldukça da Türk devletinin huzuru kaçacak. Tek dezavantajımız sonbahara giriyor olmamız. Bütün yoldaşlar "artık yeter" diyor. O da pek sorun değil. Bizim irademiz ve inancımız yeterlidir. Araziye giden grup olarak fotoğraf çektik. Mem ve Zîn'in memleketi Cizîra Botan'a baktık. Öylece noktaya döndük.

12 Ekim 2009

Güzel Gabar yapılacak çok iş var ve yine sana tarihi misyon düşünüyor. Eyleminle, direnişinle örnek ve moral olacaksın. Gabar seni çok seviyorum. Senle biz tıpkı Mem ve Zîn gibiyiz. Birbirimize aşk düzeyinde bağlıyız. Senin özgürlüğün bizim de özgürlüğümüzdür. Kaç seneden sonra kavuştuk, ama senin aşkınla yanan ve hep o özlemi içinde taşıyan Yüce İrade hep sana hasret kaldı. Evet Gabar konuş benimle, sen hep bağlılığını sessiz mi dile getireceksin? Seni anlıyorum Gabar! İçim bir volkan gibi

kaynıyor. Bir yerde patlamalı. Düşmanın kalbinde olmalı. Kিনি-
mi, öfkemi her şeyin intikamını almam lazım. Gabar acıların
kenti, yeni yaşamın, özgür yaşam umudu Gabar!

13 Ekim 2009

Kaç gündür Heron geziyor. Ama hiç etkisi kalmamış. Arkadaşlar gizli hareket ediyor. Bugün saat onda Findike alanına indirmeler başladı. Biz de Çiyayê Bizîna'dan izliyorduk. Gabar'ın geneli mi yoksa sadece Findike'ye mi operasyon olacağını bir süre geçtikten sonra anladık. Ali arkadaş bağlantı kurup neden kobrayı vurmadığımızı sordu. Hemen B7'yi aldım, Amed arkadaş BKC'yi aldı, Sema arkadaş karnasçı, Sinan arkadaş kleşçi olarak geldi. İlk kez bir kobra vurma eylemine gidiyorum. Kobra geldiğinde ateş etmeye başladık. Ama B7 vuramadı. Darbe almadan gitti. Operasyon iki gün boyunca devam etti. Düşmanın on dört kaybı oldu. Bizden de Gabar arkadaş şehit düştü. 2001 katılımlıydı, kendisi Batmanlıydı. Özel Kuvvet elemanıydı. Gabar yoldaşım kahramanca şehit düştü. Sarya arkadaş biraz ağır, Arin, Mazlum, Baran arkadaşlar da hafif yaralıdır. Düşman şok olmuştu. Düşman geri çekilince biz de takım olarak skorskyleri hedef aldık ve onları vurduk. Ama darbe almadılar. Bu Gabar'ın ruhuydu. Findike gücünü yalnız bırakmadık. Karargah gücünden arkadaşlar gittiler, bizden de Fırat Palo, Îskan, Çekdar yoldaşlar gittiler. Gabar arkadaş dikkati kendine çekmek için B7 ile kobrayı vuruyor ve bir güllesi iki askeri havaya uçuruyor. Gabar yoldaş da öylece şehit oluyor. Yoldaşları için kendini feda ediyor. O da bu kutsal toprakları kaniyla suladı. Her zaman bizimle olacaksın yoldaş.

14 Ekim 2009

Çatışmada ağır yaralanan Sarya arkadaşına acil serum bulunması gerekiyor. Gabar'da da hiç kalmamış. Bu arada İrfan arkadaş saha komutanı olarak Gabar'a geldi. Bizim takıma gelip

toplantı yaptı. Son siyasal sürece ilişkin bilgilendirme yaptı. Barış gruplarının gönderilmesini Önderlik istemiş, İrfan arkadaş da bu grupların Türkiye’de yaptığı etkiyi anlattı. Toplantıdan sonra büyük cihazın önüne gidip muhabereleri dinledik. O esnada Zîn arkadaş yanıma gelip Sarya arkadaşın durumunun ağır olduğunu ve acilen serumun gerekli olduğunu söyledi. Cehennem Deresi’ne gidip ilaç getirmek için kendimi önerdim. Ali yoldaş da önerimi destekledi. Sinan ile birlikte yola koyulup gittik. Hiç zaman kaybetmek istemiyorduk. Çünkü Sarya arkadaşın durumu çok ağırdı. Gidişimiz hafta sonuna denk geldi. Hafta sonu olduğu için de ilaçlar zar zor bulunabilir. Neyse ki ilaçları temin ettik ve tekrar Gabar’ın yolunu tuttuk. Yol boyunca hep Sarya arkadaşına bir şey olmaması için dua ettim. Kendi kendime “eğer gidersem Sarya’ya bir şey olmamışsa sarılıp öpeceğim” dedim. Gidip gelmek beş günümüzü aldı. Takıma ulaştığımızda hala ona bir şey olmamıştı. İlaçları hemen Nazlıcan ve Rojen yoldaşlara götürmeleri için verdik. Onlar da hiç zaman kaybetmeden ilaçları götürdüler.

Geri döndüklerinde koşarak önlerine gittim. Kötü bir haber almaya hazır değildim.

Heval Nazlıcan ve Rojen’in yüzüne baktığımda bir şeylerin olduğunu anladım. Sorup sormama arasında bir tereddüt yaşadım, çünkü kötü bir haber almaya hazır değildim. Yüreğim kaldıramazdı bir şahadet haberini daha. Ama zihnimde oluşan o soru işareti, elbet yanıtını bulacak ve yüreğimi yaralayacaktı. Bundan kaçamazdım ve sordum; “Heval Sarya iyi miydi?” Nazlıcan yoldaş; “Heval Sarya şehit düşmüş.” Onun ağzından çıkan son sözcükle birlikte yıkıldım. Sadece yıldızlara baktım, gözlerimi kaçırdım arkadaşlardan. Başımı göğün kutsallığına dayadım, hıçkırarak ağladım. Çok özleyeceğim onu.

Cano’yu (sincap) da bugün kaybettim. Hem de koynumdayken öldü...

27 Ekim 2009

Doğa sapsarı, hüznün mevsimine teslim olmuş. İnsanı içine hapsediyor. Habire yağmur yağıyor. Bütün Çiyaye Bizîna hewdik-leri (kaya oyukları) doldu. Biz de kendimizi daha yukarılara vermek zorunda kalacağız. Bu arada Zîn, Nuve ve Laleş yoldaşlar bizim takıma geldiler. Sonbahar oldu mu benim için hüznün başlıyor. Bahar aynı zamanda bir umut mevsimi oluyor. Sonbahar hüznleştiriyor. Yapraklar da dökülüyor. Bizi bırakıp nereye gidiyorsunuz? Beni de alın yanınıza. Çünkü sevdiklerim orada.

İlginç bir rüya gördüm. Bir ağaç benimle konuşuyor ve bana şehit düşen yoldaşlarımı tek tek anlatıyor. "Niye bunları bana anlatıyorsun" dediğimde "onlar bana bu görevi verdiler" diyor. Tam o esnada Berxwedan bana "kalk nöbetçisin" dedi. Bu rüya üzerine çok yoğunlaştım, fakat anlamadım. Niye ama kimi zaman ben de onlarla konuşuyorum. Cevap verdiler çoğu zaman. Dertleşiyorum, onlar beni anlıyorlar.

31 Ekim 2009

Bugün doğum günüm, yağmur durmak bilmiyor. Takımdaki arkadaşların hemen hepsi ıslanmışlar. Zîn arkadaş genel toplantı yaptı. Findike'deki operasyonu aktardı. Ve takımın durumunu sordu. Genel bir şey yoktu, ama Zîn arkadaş; "eleştirel olmalısınız, Nurhak'ın tarzını çözümleyebilmelisiniz" dedi. Akşam olduğu halde ve herkes ıslak olduğu halde, arkadaşlar duyarlı yaklaşıp tarzımı çözümlemeye başladılar. Eleştirileriyle moral aldım. Böylesine kirletilmiş, adaletsiz bir dünyaya keşke gelmeseydim diye düşünüyorum. O yetmiyormuş gibi bilinçsiz evlenmem, yeni bir yaşamı yaratmadan iki insanın da bu adaletsiz dünyaya gelişine sebep olmam, beni kahrediyor. Tabii bu duygularla girdim yeni yaşıma, ama söz veriyorum yeni yaşamı yaratmadan bana huzur yok. Yoldaşlarımla bana karşı göstermiş oldukları duyarlılığı hiçbir zaman unutmayacağım. Bugün yine sen geldin aklıma. Beraber ay ışığını, yıldızları sayardık; "bu benim, bu senin" derdik. Bu günümde hiç arkana bakma-

dan gidişini hiç unutmam. Hep doğum günümde seni hatırlarım. Evet, bugün otuz yaşıma girdim. Bêrîtan seninle kutlamak ve sana sarılmak isterdim. Yaşlandık Bêrîtan, saçlar beyazladı. Beni ay ışığında hep görürsün, güneşin doğuşu batışında ve yıldızlarda. Evet, yoldaşım PKK'ye on birinci ayın beşinde katıldım. Özgür yaşama tutkuyla bağlandım. Önder Apo'ya çok şey borçluyum. Ne yapsam bu borcu ödeyemem. Bu felsefeyle doğum gününe anlam veriyorum. Tekrardan bütün yoldaşlara en içten duygularımla başarılar diliyorum. Mutluluk ve başarı hep onlarla olsun diyorum.

1 Kasım 2009

Bu akşam yine yağmur yağıyor, hem de çıldırasıya. Biz de kendimizi şikefte attık. Misafirler gitti. Takımca yalnız kaldık. Arkadaşlar doğum günümü kutlamak istediler. Küçük bir moral yaptık, kadın arkadaşlar her zaman olduğu gibi yine inceliklerini koruyarak bana çiçeklerle süslenmiş bir kart ve de yaş pasta yerine tatlı bir mirtoxe yapmışlardı. Şarkılar söylendi ve moral sonunda da bana söz hakkı verildi, bir şeyler söylememi istediler. Ben de onlara "iyi ki PKK'ye geldim ve iyi ki sizleri tanıdım, sizlerle yoldaş oldum" dedim.

2 Kasım 2009

Bugün karargahtan Bilal, Demhat, Nuve yoldaşlar, takıma erzak çekiminde yardımcı olmak için geldiler. Gabar'daki tüm görevler büyük bir moral ve coşkuyla yapılıyor. Tüm yorgunluğu insanın üstünden alıp götüren bu moral ve coşku oluyor. Bilal arkadaş fedakar, dürüst bir yoldaştır. Onu iyi tanıyorum. Demhat arkadaş yenidir, iki ayı olmuş saflara katılalı, yeni yeni bir şeyler öğreniyor. Genç, yeni kandır. Nasıl biçimlendirirsen öyle olur. Nuve arkadaşı da yeni tanıyorum, Besta'da pratik yürütmüş. Gabar'ı çok sevdiğini söylüyor. Fedakar ve güzel yönleri olan bir yoldaştır. Görevler esnasında hep karşılaştık ve birlikte görevlere gittik. Ayrıca Demhat arkadaş bizim takımda

sözünü verip gerillalaştı. Yeni yaşamı ve özgürlüğü elde etmek için söz verdi. Yeni olmak güzel, çünkü özgür yaşamın içine ilk adımdır. Her zaman yeniliğin sıcaklığını kendimde korumak gerekir. Yüce İrade'nin ideolojisinden öğrenecek çok şey var.

8 Kasım 2009

Bugün erzak görevine gittik. Ama kahrolası Heron bizi yolda yakaladı. Mecbur biz de geri noktaya geldik. Nuktada Bilal, Rojen, Nuve yoldaşlar ekmekçiymiş. Heron onların da ateşlerini görüyor. Onlar da görüntü almıştır diye noktayı hemen terk ediyorlar. Nuktaya geldiğimizde kimseyi bulamadık, bağırıp çağırıyoruz cevap veren olmuyor. Ekmeklerin bir yüzü kızartılmış, bir yüzü de öyle kalmış. Nihayet onları gördük. Birçok komik an yaşamışlar. Birbirimize bakıp güldük. Jindar, Laleş, Serdem, Berxwedan öncü olarak gitmiştiler. Onlar Herona yakalanmadan görevlerini başarmışlardı.

9 Kasım 2009

Sonbahar kendini gösteriyor. Güzel yapraklar sarardı ve rüzgar esiyor. Yapraklar durmadan dökülüyor. Her düşen yaprakla bir şeyler eksiliyor. Bizler ne kadar iç içeyiz doğayla. Ama doğanın da kendine göre kanunları var ve değişiyor. Yapraklar her ne kadar dallarından düşüp ayrılmak istemeseler de, ayrılmak zorunda kalıyorlar. Tüm canlı hücrelerini yitirip sararıp kuruduktan sonra rüzgarla savrulup gidiyorlar. İçinde ayrılıkları taşır, onun için sonbahar hüznölüdür, acıdır. Ama aynı zamanda o düşen yaprak da ağacın kökünü koruyor. Soğuktan, buza karşı ne kadar birbirine bağlı olduklarını gösteriyor. Tıpkı bizim gibi Adil yoldaş. Yoldaşı için her şeyi yapan, kanının son damlasına kadar savaşıyor... Biz de senden ayrılmak istemiyorduk. Sen bir dostluk çınarı, biz de yaprakların gibiydik. Çınarımızı devirdiler, kestiler. Bizler de seninle birlikte toprağa düştük, ama sen yeniden filizlenip boy atmamız gerektiğini söyledin. Toprağa derin köklerle bağlandık. Senin intikamını almak

için güçlü sarıldık mücadeleye. Çok onurlu ve örnek bir komutandın. Hiçbir zaman unutulmadın; zaten unutmak ihanettir.

15 Kasım 2009

Gabar yönetiminin toplantısı yapıldı. Genel geçmiş pratik değerlendirildi. Eğitim faaliyeti ve üslenme hazırlıkları, düzenlemeler yapıldı. Bizim takımın da düzenlemesi yapıldı. Fırat Palo, Rojen, Sema yoldaşlar çıktılar. Yerlerine Şoreş yoldaş tim komutanı olarak geldi, Bilal Azad yoldaş yeni bir yoldaş. Hira, Süreç yoldaşlar da takımın yeni elemanı olarak geldiler. Önderliğin hücrelerini değiştirmişler, yeni hücresi de daracık bir yer, bir tek penceresi var. Düşman halka ve siyasal partiye de çok yöneliyor. Halkımızı sindirmek, teslim almak istiyor. Önderlik nefes almakta zorlandığını söylüyor. Önderliğimizin direnişi karşısında ne yapsak da azdır. Özgürlüğü mutlaka elde edeceğiz. Ona hep hasret kaldık. Umudumu her zaman yüksek tutmak istiyorum.

17 Kasım 2009

Bugün takım olarak göreve gittik. Ben, Şoreş, Bilal, Jindar, Hira, Laleş yoldaşlardık. Geri dönüşte skorskyler durmadılar. Gelyok'a yoğunluk verdiler. Ciger yoldaşın grubunun operasyona takılmasından korkuyordum. Sabah saat dokuz gibi Ciger ve Çekdar yoldaşlar geldiler. Onlara hemen İskan ve Amed yoldaşları sordum. Onlar da onların nerede olduğunu bilmiyorlardı. Pusuya girmişler ve birbirlerinin kaybetmişler. Son görevimizdi; deliye döndüm. Göreve gittiğimiz esnada Hira arkadaş patikada kan görmüştü. Herkes yaralı olabileceklerini söylüyordu. Hemen silahımı aldım, kanın olduğu yeri kontrol etmek için gittim. Jindar arkadaş "ben de geleceğim" dedi. Ben de "gerek yok" dedim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Avazım çıktığı kadar ikisini çağırıyordum. Umudumu yitirmek istemiyordum, ama sesime ses veren olmadı. İskan yoldaş tüm şehit arkadaşlar üzerine şiirler ve yazılar yazıyordu. Ona bir şey olduysa, şimdi kim

onun için şiir ve yazı yazacak... Amed arkadaş ise yeni olmasına rağmen militan bir duruşa sahipti. Tekrardan noktaya geldim. Arkadaşlar "düşman basını 'bir gerilla şehit düşürmüşüz' diyor" dediler. Üzerindeki cephaneyi de vermişler. Büyük ihtimalle doğrudur. Son görevdi. Bir daha gitmeyecektik. Takımın morali bozulmuştu. Ben de çok etkilenmiştim, ama yansıtmamaya çalışıyordum. Ay ışığına, yıldızlara bakıyordum. Doğum günümde İskan şarkı söylemiş, şiir okumuştı. O an gözlerimin önüne geldi. O anları yeniden anımsayarak uyuya kalmışım.

29 Kasım 2009

Sabah sekize geldiğinde karşımda İskan yoldaşı gördüm. Öyle sevindim ki, ama Amed arkadaş yoktu. Birbirimize sarıldık. Anlattığına göre Amed arkadaş şehit düşmüştü. Amed yoldaş, çok coşkulu ve moralli bir yoldaştı. Pratik zekası gelişkindi. Hepimizin moral kaynağıydı. Çok kurallıydı. İleride tim komutanı yapmayı düşünüyorduk. Onun çikolata payını bırakmışım, döndüğünde ona verecektim. Partinin kuruluş yıldönümü kutlamaları için getirmiştik. Evet değerli yoldaşım, benim için bir ölçüsün. Seni daima yaşatacağım. Yeni olmana rağmen PKK'nin militan ölçü ve özellikleriyle kendini şekillendirmiştin. Gerçek bir PKK'liydin. Sen de acıların kenti Gabar'dan ve bizden bir sonbahar günü ayrıldın. Seni de yıldızlar ülkesine uğurladık. Amed yoldaş, senin şahsında bütün şehit yoldaşları anıyor, onlara layık olma sözünü veriyorum.

30 Kasım 2009

Takımca yoğun bir süreç yaşadık. Hem Amed yoldaşın şahadeti hem de üslenme yerlerinin değişmesi bizi bayağı zorladı. Yani birçok şeyi hesaplamamıştık. Denetimimdeki arkadaşlar yıprandılar. Görev yapmama düzeyine geldim. Ama Ali arkadaş karşısında ayıp olur diye yine kendimi zorladım ve Zîn arkadaşı da bu süreçte yalnız bırakmak istemedim. Bir komutan gücünü her yönden düşünmeli ve görevini başarıyla yapmalıdır. Boşa

kürek salladığımı hissediyorum. Bunun neyden kaynaklandığını çözümlmek istiyorum. Sonbahar hep beni zorluyor. Bir aydır hiç yazmıyordum. Takımdaki yoldaşlar karşısında komutanlık görevimi yapmadığının bilincindeyim. Sonsuz bir fedakarlıkla yaşama ve çalışmalara katılan bu yoldaşlara, layık bir komutan olamadığımı düşünüyorum. Düşmanın bu süreçte operasyon yapmasını istiyordum gerçekten. Çıksalardı belki onlara darbe vurabilirdik. Ama çıkmadılar. Hemen hemen bütün işlerimiz bitti. Herkes bir an önce kampa girmek istiyor, çünkü herkes müthiş bir eğitim ihtiyacı duyuyor.

30 Aralık 2009

Bugün bizim takım ile Findike takımı yeni yıla girmek için toplandık. Gabar olarak ilk kez toplandık ve Zîn arkadaş yeni yıl vesilesiyle konuştu. Her yoldaşın dileği Rêber Apo'yla yeni yılı karşılama biçimindeydi. Bunu bütün yoldaşların gözlerinden okuyabiliyordum. Zîn yoldaşın konuşması bittikten sonra küçük bir moral yapıldı. Komisyon Jindar ve Berxwedan arkadaşlardı. Hemen hemen bütün yoldaşlar morale katılıp katkı sundular; kimi şarkı söyledi, kimi şiir okudu. Sonra Gabar'da uzun süreden sonra ilk kez halay çekildi. Ez Xelefim Xelefim eşliğinde güzel bir gerilla halayı çektik. Bir tek Navser takımı yoktu. Keşke onlar da olsaydı. Ali arkadaş çok kurallı bir yoldaştı. Akşam saat on ikiye kadar herkes bekledi. Hava da çok soğuktu, yoldaşlardan bazıları ısınmak için hep halay çektiler. Özellikle Jindar ve Nuve yoldaşlar yorulmak nedir bilmiyorlardı. Ben kendimi bir köşeye çekip duygularımı dinledim. Gökyüzüne baktım; ay ışığı karabulutlarla müthiş bir mücadele içerisindeydi. Işık karabulutları kovuyordu. Yer yer yıldızlar da görünüyordu. Kendi yıldızıma son bir kez daha baktım. Sanki onu 2010 yılında bir daha yeryüzünden izleyemeyecektim. Bugünü eksik ve yarım kutladım. Benimle birlikte olmasını istediğim birçok yoldaşım yoktu. Çoğu şehit düştü. Yeni bir yıla daha onlarsız girmek bana çok ağır geldi. Adil arkadaş seni hep sevdim ve bana verdi-

ğın güvenin karşısında hep zorlanıyorum. Kadere hiç inanmadım. Bir iki senedir bende tekrar yaşanıyor ve beni çok zorluyor. Ne kadar Ali yoldaşın desteği olsa da sonuç almada yetersiz kalıyorum. Onun için kadere inandım. Yani hep sonbaharlarda zorlanıyorum. Güzel Gabar'ımdan çıkmayı bile düşünüyorum. Kendi açımdan yenilikler yapmam gerektiğine inanıyorum. Eğitime girip güçlü bir yoğunlaşma yaşayabilirsem, ulaştığım sonuçlar üzerinden kendi hakkımda yeni kararlar alabilirim.

Bêrîtan yoldaş, bugün sen de benimle birlikteydin. Yüreğimin eksilmeyen misafirleri arasındaki yerini almıştın. Keşke yanımda olsaydın. Arkadaşlar artık zaman geçsin diye birbirlerine masal söylemeye başlamışlardı. Kimi yoldaşlar on ikiye kadar yatmayla geçirdi. Ben, Delil, Ferhat, Amed, Rojda, Jindar, Zîn, Nuve yoldaşlar masal söyledik. Yani masal deyip geçmemek lazım. Çünkü bizim tarihimiz bu masalarda gizlidir. Beklediğimiz an geldi, saat on ikiye geldi, 2010 yılına girdik. Tekrardan Başkan Apo'ya kutluyorum. Ve şehit yoldaşlara, değerli halkımıza yoldaşlara özgürlük yılı olacağı umuduyla herkeşe başarı diliyorum.

1 Ocak 2010

Bugün havalar sisliydi. Ben de Berê Mire çeşmesine gittim. Bir yandan tuzik topladım, öbür yünden şarkılar söyledim. Derwêş'e mor kuşaklı karlı dağlar ararsa beni şarkısını söyledim. Öbür yandan varolan sıkıntımı aşmak için de iyi geldi. Stresimi öyle atmaya çalıştım. Sağlıklı yoğunlaşmaya ihtiyaç duyuyordum. Ah Gabar 2010 yılı, benim için başarı yılı olmalı. Önderliğimiz **"Militan nerede ne yapacağını bilendir"** diyor. Komutanlığı hak etmediğimi düşünüyorum. Kampa girersek belki tarzımı çözümleyebilirim. Hiçbir yoldaştan şikayetimi ya da rahatsızlığımı yok. Benim zorlanmam benimledir. Niye bu kadar zorlanıyorum gerçekten nedenini öğrenmem ve çözmem lazım. Bu kış da Ali arkadaşın yanında olmak istedim. Ancak tartışarak kendimi çözebilirdim.

3 Ocak 2010

Doğanın dengesizliği nedeniyle kar gelmiyor. Gabar olarak kışı dışarıda geçirmeye karar verdik. Hızla eğitime başladık. HPG konferansı, PKK belgelerini okumaya başladık. Ondan sonra en merak ettiğimiz Önderliğin son savunmalarıydı. Bir an önce okuyup ufkumuzu genişletmek istiyorduk. Savunmaların derinliğine inebilirsek, başarı kesinlikle bizim olacaktır. Çünkü ancak eğitimle kendimizi çözebiliriz. Önümüzde bulunan iki ayımızı değerlendirmek gerekir. Ve buna her yoldaşın ihtiyacı var. Gabar olarak öbür bölgelere göre daha gerideyiz. Çünkü savunmalar elimize geç ulaştı. Bir yıl geriden takip ediyoruz anlayacağınız. Kesinlikle savunmaları okumam lazım. Ancak böyle başarı elde edebilirim.

9 Ocak 2010

Çiyaye Bizîna kampında olan yoldaşlar; Zîn, Nurhak, Jindar, Zinar, Şoreş, Bilal, Ciger, Berxwedan, Sinan, Çekdar Urfa, Îskan, Serdem, Azad, Süreç, Hilal, Hira, Arin yoldaşlardır. Eğitimde ilk olarak HPG'nin konferans belgelerini okuduk. Yine PKK kongresinin belgeleri okundu. Ben de bireysel olarak Derwêş kitabını okuyorum ve anlamak istiyorum. Özellikle Önderliğin Derwêş ve Êdule'yi bu kadar örnek vermesi merakımı daha çok artırdı. Derwêş yiğit bir Kürt erkeği. Onurlu ve aşkı için çok mücadele ediyor. Derwêş'i anlamaya devam...

11 Ocak 2010

Bêrîtan yoldaş, iki gündür gözüme uyku girmiyor. Kimi zaman kabuslar görüyorum, uyku halindeyken yerimden fırlıyorum. Yine yıldızıma ve ay ışığına bakarak seni düşünüyorum. Şimdi dışarıda kalıyoruz, akşamları okuyamıyoruz ve yoğunlaşıyorum. 2009 yılı boyunca gereken pratik duruş içerisinde olamadım. Önderlik yılı tek başına götürdü. Biz gerekli desteği gösteremedik. Mücadeleyi daha fazla yükseltemedik. Ama hal-

kımız Önderliği yalnız bırakmadı. Tarzımı güçlü bir biçimde sorgulayıp 2010 yılına daha güçlü bir biçimde girmem lazım. Tek ilacım Önderliğin son eserleri. Vicdanımı ve zihniyetimi geliştirmem ve hamle yapmam lazım. Hava çok soğuk. Bêrîtan yoldaş, ay ışığım, yıldızım, iyi geceler! Başarı hep bizimle olsun. Gelecek günlerin özgürlüklü olması umuduyla hoşça kal!

11 Ocak 2010

Bugün yağmur yağıyor. Her arkadaş karın gelmesini istiyor ve yoğunlaşmak istiyor. Bu arada konferans belgeleri okunuyor. İçinde dikkat çeken cümlelerden biri; 'PKK'ileşmenin en üst merdivene çıkmak olduğu' cümlesi. Bu merdivenler gökyüzüne kadar uzanan merdivenler. Merdivenleri çıktıkça yükselirsin, duyguların büyür ve yücelirsin. Önderliğimiz, **"Sevgili gerilla yüreğini ve beynini sağlam tut"** diyor.

Komutan savaş taktiği konusunda kıvrak bir zekaya sahip olabilmelidir. Hem bunlara yoğunlaşıyorum hem de Derwêş ve Êdulê'nin aşkı üzerine yoğunlaşıyorum. Ölüm dediğin nedir ki? Ben aşkımla savaşarak kazanmak istiyorum. Aşkımı yiğitlikle, dürüstlikle ve sözüme bağlı kalmakla hak etmek istiyorum. Bu aşk öyle bir aşıktır ki kurban ve kan ister. Biz de vereceğiz. Bu kitabı okurken gerçekten etkilendim. Kürtlerin ihaneti, yiğitliği, aşkı her şey iç içe bir trajedi. Derwêş ve Êdulê'nin yaşadığı aşkın kutsallığını, yüceliğini kısındım. Birbirlerini çok çıkarsız bir biçimde sevmişler. Öleceğini bilerek savaşa gidiyor. Toprakları işgal altında ve zulme uğruyor. Kendime esas aldığım Derwêş'in tavrıdır ve yiğitliğidir.

13 Ocak 2010

“Hakikat Aşktır Aşk Özgür Yaşamdır”

Bizim tarihimiz dengbejler yoluyla anlatılan bir tarih. Yazılmamış, ama dilden dile söylenen bir tarih. Biz çok fazla bunun bilincinde değildik, ama Rêber Apo bizi bu konuda bilinçlendirdi. Ve ben de araştırıyorum, özellikle Derwêş için ihanet, komplo aşk yiğitlik, trajedi hepsi yaşanmış ve bu da bizim tarihimizdir. Öyleleri şehittir, devrimcidir. Saygıyla anıyorum.

14 Ocak 2010

Bizim kampın genci Hira yoldaşa çok güzel özellikler var. Çok doğal, kendimi onun yanında hep rahat hissediyorum. Yaşamdaki coşkusu fedakarlığı gerçekten örnektir. Savunmaları okuyoruz. Gerçekten Önderlik zihin patlaması yapmış. İnsan, doğa ve her konuya Önderlik değinmiş, yorumlamış. Hele gülün örneğini verirken, hele gülün güzelliği oranında dikenleriyle kendini koruması, gül ve diken arasındaki ilişki gerilla için anlaşılması gereken bir ilişkidir. Kendimizi eğitiyoruz ve yoğunlaşma atmosferi oluşmuş durumda. Kendimizi pratiğe hazırlıyoruz. Çünkü savaş yükselecek, Önderlik de bu konuya değiniyor. Ben de kendimi bahara güçlü hazırlayacağım.

16 Ocak 2010

Özgürlük tutkusu çok güçlü bir tutkudur. Bu tutku insana müthiş bir enerji veriyor. Nasıl ki gökyüzündeki yıldızlar, ay ışığı insana ilham ve coşku veriyorsa, özgürlük tutkusu da öyle vermelidir.

Ali arkadaş kampa geldi. Ali arkadaşla tartışmak istediğimi söyledim. O tabi hemen anladı hangi konuda tartışacağımı. Gerçekten görev yapmak istemiyorum. Bunu ona hissettirdim. O da önümü almak için, “hangimiz ne yaptı ki sen yaptıklarını beğenmiyorsun ve kendini böylesine ağır bir psikoloji altına koyuyorsun. Herkes bahara kadar savunmalar üzerine derinlikli bir biçimde yoğunlaşacak ve kendisini pratiğe hazırlayacak. Bazı hususlarda şimdiden kararlara varmak için çok erken.

Herkes baharı bekleyecek” dedi. Görev yapmam konusunda iddialı olmam gerektiğini söyleyip öylece çekip gitti.

17 Ocak 2010

Küçük Kraliçem İçin

Bugün doğum günün küçük prensesim. Kimse de bilmiyor. Ama ben kutladım. Bir tanem, nur tanem, bana cevap vermedin. Çünkü veremezdin. Aramızda dağlar var, ama özgürlük duygularımla sana mendil gönderiyorum. Bir de not yazdım. Ne kadar yanında olmasam da içinden eminim hissetmişsindir. Seninle bugün yıldızları seyre dalmayı çok isterdim. İki yoldaş gibi sohbet ederdik. Bana kızmış da olabilirsin, sana hak veriyorum. Çünkü birbirimizi hiç tanıyamadık ve sen bensiz büyüdün. Bir gün beni anlayacağından emenim küçük kraliçem. Özgürlük kenti Gabar’da kutladım doğum gününü. Seninle konuşmadan. Merak ediyorum, yaklaşımını. Bu kirli ve lanetli dünyayı güzelleştirmek için çabalıyoruz, mücadele ediyoruz. O zaman bak doğa da güzelleşecek, rengarenk olacak. Doğanın her bir parçası bir şeyler anlatacak bize. Onları dinleriz, çünkü onlarla ben kaldım, dertleştim. Evet, küçük prensesim doğum günün kutlu olsun. Bu düşüncelerimi hissetsen bile yeter benim için.

18 Ocak 2010

Bazıları özgür yaşama geliyorlar, ama köleliğin çemberinden çıkamıyorlar. Önderlik, “Kadınlarla sınırsız özgür tartışmaya, yaşamın diğer tüm kutsallarını paylaşmaya yanıtım evet, ama birbiriyle adına ne desek diyelim gerekçesi ne olursa olsun güç temelinde ve mülkiyet kokan köleliklere bağlılıklara ise yanıtım sonuna kadar hayırdır. Benim için kadın ya tanrıça kutsallığı içinde olacak ya da hiç olmayacaktır” diyor. Bizler Önderlik kadar ne zaman yaşama anlam vereceğiz ve kölelik zincirlerimizden kurtulacağız. Her şeyimizle oynamışlar. İşte savunmalarla

doğru yola girmeli, yaşama anlam vererek özgür kişiliğe ulaşabilmeliyiz.

19 Ocak 2010

Kampımıza Şehit Amed yoldaşın ismini verdik. Amed yoldaş, daima yaşatılmayı hak eden bir yoldaştı. Genç ve yeni olmasına rağmen yoldaşlık karşısındaki duyarlılığı ve yaşama aşırı sorumlu katılımı hepimize daima örnek oldu. Bir yoldaşını mutsuz ve moralsiz görseydi, dayanamazdı. Mutlaka moralsizliğin kaynağını öğrenmeye çalışır ve onu mutlu edebilmek için elinden gelen çabayı sergilerdi. Yaşamdaki eksiklik ve yetersizliklere karşı hiçbir zaman kayıtsız kalmaz, çözüm gücü olmaya çalışırdı. Evet yoldaş, biz de adını kampımıza vererek senin militan duruşun karşısında kendimizi sorgulamaya tabi tutuyoruz. Güçlü bir yoğunlaşma sağlayarak pratiğe hazırlanmaya çalışıyoruz. Ben nasıl senin militan duruşunu kendime bir ölçü olarak ele alıyorsam, seni tanıyan ve seninle yaşayan tüm yoldaşlar da seni ölçü olarak ele alıyorlar. Söz veriyoruz sana yoldaş, intikamını mutlaka alacağız.

20 Ocak 2010

Bugün Önderlikle görüşme oldu. Önderliğimizin içinde bulunduğu durum bizi kahrediyor. Görüşme notunda yeni hücrenin onu nefessiz bıraktığını söylüyor, yine uyuyamadığını belirtiyor. İmralı sisteminin bir planlı işkence sistemi olduğunu ifade ediyor. Başkanım, sana söz veriyoruz, seni o koşullardan çıkaracağız. Bu yıl öyle diğer yıllara benzeyecek bir yıl olmayacak. Geçirdiğimiz diğer yılların tümünü kat be kat aşan ve Önderliğimizin özgürlüğünü kesinleştiren bir yıl olacak. Biz bunun mücadelesi içerisinde olacağız.

Ben de kendimi bahara daha güçlü katılmaya hazırlıyorum. Savunmalar üzerine eğitim görüyoruz. Kendimizi Önderliğe karşı hep borçlu hissettik. Özgür insanın yaşamını savunma ve özgürlüğünü sağlama temelinde mücadelemizi yükselteceğiz.

Hala kar yağmadı. Doğa müthiş bir dengesizlik içinde. Yer-yüzündeki savaşlar ve insanın iktidar hırsı doğaya da tahakküm ediyor ve doğayı da esir almaya çalışıyor. Ha bire yakılıp yıkılıyor. Yeşeren her fidan, yok olma tehdidi altında. Özgürlük mücadelemizin zaferi, savaşların da sonunu getirecek. Artık insanlık barış, kardeşlik ve refah içinde yaşayacak. İnsanlıkla birlikte iktidar ve savaşın baskı altına aldığı doğa da dahil her şey özgürleşecek.

Kampımız bir kartal yuvası gibi. Bir balkonda gibiyiz. Bulduğumuz yerin manzarası müthiş bir ilham veriyor. Kendimizi gökyüzüne daha yakın hissediyoruz. Elimizi atsak sanki ay ışığı ve yıldızları yakalayacağız. Yer ile gök arasında bir yer adeta. Mavinin huzuru ve toprağın sıcaklığı bize de huzur veriyor. Hala eğitimimiz devam ediyor.

Özgün Eğitim

Bugün erkek yapısı olarak özgün eğitim gördük. Herkes kendisini çözümledi. Zorlanmalarını dile getirdi. Demokratik ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigmamız ekseninde, değişim ve dönüşümü kendimize esas alıyoruz. Geri, geleneksel ve iktidarcı erkek zihniyetinden sıyrılıp paradigmamız ekseninde kendimizi yeniden yaratmaya çalışıyoruz. Kolay değil tabii egemenlikli yanlarımızla mücadelemiz. Oldukça sancılı durumları yaşıyoruz. Fakat kadını hiçleştiren, kadınla özgür yaşamı esas almayan erkek, köle erkektir. Böylesi bir gerçekliği kendimiz için kabul etmiyoruz. Erkeğin kölelik sınırlarında seyretmesi, kadına da köleliği dayatıyor. Özgürleşeceksek birlikte özgürleşmeliyiz. Özgürlük sadece kadının sorunu değildir. Kadından daha fazla erkeğin de sorunudur. Kadınla doğru yoldaş olabilmeliyiz. Kendimizi bu temelde ele aldık.

Eğitimde kendimi çocukluğumdan itibaren ele aldım. Köy yaşamıma gittim. Ne kadar da doğal ve sade bir yaşamdı. Bağ-

ların içinde büyüdüm. O bağlarda huzur buluyordum. Ziyareta Xeca isimli bir ziyaret vardı. Hep oraya gider, o ziyaretle konuşurdum. İlk kez orada özgürlük için savaşanları gördüm. M. Salih yoldaşın kendisini çözümleme tarzı beni oldukça etkiledi. Babası eski bir devrimci ve şehit. Hayat hikayesini anlatırken, kendimi onun hikayesinin içinde buldum. Bu hikayenin bir parçasıydım adeta. Çünkü yaşananlar benzerdi. Annesi ile babası evlenmeye karar vermeden önce babası annesine, “ben bir devrimciyim, ölümle her an karşılaşabilirim. Bunu kabul ediyorsan evlenelim, kabul etmiyorsan da sen kendi yoluna ben kendi yoluma” diyor. Onlar öyle bir anlaşma yapıp evlenmişler, fakat sonrasını düşünememişler. Dünyaya gelen çocuklarının nelerle karşılaşacaklarını, nasıl bir hayat süreceklerini öngörememişler. Salih yoldaş, babasız büyümüş, yokluk içinde, acılarla büyümüş. En çok da zorlanan annesi olmuş. Çocuklarını zorluklarla büyüttmüş. Kendisi de bugün babası gibi bir devrimci olsa da, yaşadıkları acıları biraz da babasıyla ilişkilendiriyor. “Madem devrimci olacaktı, neden evlendi ve bizim dünyaya gelmemize neden oldu” diyordu. O konuşunca aklıma hep Sîdar ve Xelat geldi. Acaba onlar da benim için öyle mi düşünüyorlar? Benim küçük kraliçelerim! Ben o lanetli yaşamı kabullenemezdim. Beni bağışlayın, beni bir gün anlayacağınızdan eminim. PKK’de yaşamın gerçek anlamına ulaştım. Mutluluğun, sevmenin nasıl bir şey olduğunu gördüm. Anlamalı yaşamayı öğrendim. Bilinçsiz ve cahil biriydim. Varsa da acılarınız ve zorlanmalarınız, benim cahilliğimdir buna sebep. Sizler karşısında hep borçlu hissettim kendimi. Eğer özgür bir ülke armağan edebilirsem size, o zaman sizlere layık bir baba olmuşum demektir. Kendimi sizlerin özgür yaşayabilmesine adıyorum. Bu en büyük fedakarlıktır. Eminim anlayacaksınız beni.

23 Ocak 2010

Bugün Bêrîtan’ı rüyamda gördüm. Ve bana “ahlak özgürlüktür” diyordu. Karşımda durmuş bana melûl melûl bakıyordu.

Arada bir tebessüm ediyordu. Ben ona "neden konuşmuyorsun Heval?" diyordum. O da bana "ben seni görmeye geldim. Duydum ki zorlanıyorsun, onu hissettim, yalnızlığına yoldaş olmak istedim" diyordu. Daha ben onunla konuşmadan Arin yoldaş bana seslenip, gece çavuşu olduğumu söyledi. Çavuşluğum boyunca hep rüyanın etkisinde kaldım. Kadınların hislerine hep güvenmişimdir. Kesin Bêrîtan da zorlanmalarımı hissetmiştir. Ama şimdi iyiyim, kış kampındayız ve yoğunlaşıyorum. Mardin alanına gitmek için öneride bulundum. Sade bir gerillacılık yapmak istiyorum. Güzel yoldaşım seninle sohbet etmeye, kendimi sana anlatmaya ihtiyaç duyuyorum. Seninle Gabar'ın en yüksek tepelerinden biri olan Şehit Silav tepesine çıkardık. Otururduk güzel bir kayalığın üzerine, yıllarca hasretini çektiğimiz buluşmamızı gerçekleştirir ve bol bol sohbet ederdik.

24 Ocak 2010

Doğru yaşamayı bilmek gerekiyor. Bugün Îskan yoldaşın defterini okudum. Çok güzel yazmış. Hep şehit yoldaşları yazmış. Doğrusu kıskandım. Îskan yoldaş çok fedakar bir yoldaş. Tam bir Amedli. Ona çok değer veriyorum. Uzun yıllardır Gabar'da kalıyor. Emeğine hep saygı duydum. Önderlik tarihe karşı özeleştirisini veriyor. Gerçekten Önderlik ufkumuzu, zihnimizi açtı. Savunmalar bize moral veriyor.

Sinan yoldaşla birlikte kampımızın uzaktan görüntü verip vermediğini öğrenmek için araziye çıktık. Kampın keşfini yaptıktan sonra kuralsızlık yapıp kendimizi Findike takımının yanına bıraktık. Yoldaşları çok özlemiştik. Onları görmek iyi geldi. Onlar da savunmaları okuyorlardı. Özgün eğitim görüyorlardı. Delil, Ferhat, Fırat Palo, Serhat ve Fikri'ye biraz takıldım. Onlara "özgün eğitim yaramış, gerçekten özgür erkekler olmuştunuz" dedim. Kadın yoldaşları da görüp öylece kampa döndük. Zîn arkadaştan habersiz gitmiştik. Tabi bir de dönünce ona hesap vermemiz de gerekiyordu. Sinan arkadaş; "ortamın nabzını turalım, eğer uygunsa söyleriz, uygun değilse de bu bahara

kadar aramızda bir sır olarak kalır” dedim. Kampa döndüğümde hemen arkadaşlar “Zîn arkadaş seni çağırıyor” dediler. Neler yaptığımızı sordu, ben de “keşif yaptık” dedim. Zîn arkadaş; “size Findike takımına da uğrayın demeyi unuttum” deyince ben rahatlayarak; “senin düşündüklerini hissedip biz uğradık” dedim. Tabi bir şeyi söylemedi. O da zaten gitmemizi istemiş, ama söylemeyi unutmuş. Biz inisiyatif kullanarak gitmiştik. Güzel bir gündü, yoldaşları görmek moral verdi.

27 Ocak 2010

Bedenindeki ateşle buz tutan yüreklerimizi ısıtıp buzlarını gözdün Viyan yoldaş. Yüce İrade’mizin çok güzel bir sözü var; “Anlayan insan özgürleşen insandır” diyor. Özgürleşen insan güzelleşen ve sevmeyi hak eden insandır. Özgürleşen insan anlamlı yaşamın kendisi olur.

Evet Viyan yoldaş, ben de kendimi arıyorum. Kendimi bulduğum an, büyük bir eylem yaşanacak. Senin kararlı, inançlı ve fedai duruşun karşısında nasıl yaşadığımı sorguluyorum hep. Özgür insan inancı uğruna ölmesini bilendir ve bu yüzden yaşamıştır. Ben de kendimi ilahi bir yalnızlığa kapatıp tüm kirlilerimden arınmak istiyorum. Zerdüşt de inzivaya çekilmiş. Derwêş de yüreğini dinlemek için yalnız kalmıştı. Önder Apo tek başına İmralı’da. Ama müthiş bir düşünce patlaması yaşıyor ve Önderliğin yalnızlığında çoğalıyor insanlık ve bizler. O kadar umut ve yaşam aşıyor tüm insanlığa. Seni anlamaya başladığım an, özgürleştiğim an olacaktır.

2 Şubat 2010

Bugün eğitimimiz yöntem ve hakikat üzerineydi. Aşk hakikattir, duygularla bağlantısı var, kölelik değil, özgürlüktür. Doğruya kilitlenmektir.

Yöntem, hakikat, aşk bu üçlü birbirleri için yaratılmış ve bunlar öz olarak temizdir. Kapitalizm bunları alıp çirkince kulla-

nıyor. Önderliğin ışığında yürümek, anlamlı yaşamak huzur veriyor.

3 Şubat 2010

Tüm fedai yoldaşların mektuplarını okuduk. Hepsi çok etki-leyiciydi. Mektuplarınızı okurken, kişiliğimle müthiş bir savaş yürüttüm. Geri geleneksel bazı yanlarım var, onlar beni zorluyor. Yoldaşlara kızdığım zaman kendimi bir köşeye veriyorum. Ya da araziye çıkıyorum, kendimi doğaya bırakıyorum. Bu da hem beni zorluyor hem de yoldaşları zorluyor. Zamanın bir kılıç gibi keskin olduğu söyleniyor, "eğer sen onu kesmezsen o seni keser" diyorlar. Biz de zamanla yarışıyoruz. Zamanı yenebilmek için müthiş bir azim ve çaba gerekiyor. Hiç yılmadan yoluna devam etmek, nefessiz kalındığı anlarda bile menzile bakmak ve finale ulaşmanın coşkusuyla yola devam etmek gerekiyor.

Güzel yoldaşlarım siz bu yolu en başarılı yürüyenlerden oldunuz, yarışın kazananı oldunuz.

8 Şubat 2010

Üç gün oldu. Zîn, Süreç ve M. Salih yoldaşlar öbür kampa gideli. Gitmeden önce Zîn arkadaşına "kar gelecek ve sen orada kalacaksın" dedim. Bana "yok kar geldi mi hemen gelirim. Bir de kar yağmaz" dedi. Anlaşılan Tanrıçalar ona kar geleceğini söylememiş. Ve hisleri onu da yanılttı, kar yağdı. Doğa bembeyaz gelinliğini giydi. Zîn yoldaş dediğini yapmıştı, kar geldiği gibi kampın yolunu tutmuştu. Geldikleri gibi yanlarına gittim, tek tek arkadaşların durumunu sordum. Diyar yoldaş bana bir not göndermişti, bana yine 'Derwêş' diye hitap etmişti. Benim Êdulê'm ise özgürlük mücadelem. Notu çok anlamlı ve dolu dolu bir nottu. Seni çok özledim Keçelo! İnan değerli yoldaşım, bana gönderdiğin not özlemimi az da olsa giderdi. Kendine iyi bak.

8 Şubat 2010

Bugün Ali, Delil, Kerim, Demhat arkadaşlar bizim kampa geldiler. Gündemimiz eğitim ve herkes kendisini bahara hazırlıyor. Eğitim başarılı bir pratik için temel faktördür. Her şey bilingle yürütülür. Varolan sıkıntıları geçti; takılı kaldığım noktaları aştım. Belki kendi takımımnda olan yoldaşlara istediğim desteği veremedim. Onun için özeleştirimi veriyorum. Kendi üzerime yoğunlaştım. Daha demokrat olabilmeliyim. Önce olunması gereken duruşa kendin sahip olabilmelisin ki bunu başkasına da dayatabilesin. Onun için gerçekten kişiliğimle savaşıyorum ve umudum yüksektir. 2010 Yüce İrade'nin özgürlüğü olacak.

12 Şubat 2010

Bugün 15 Şubat. Kampımız deşifre olmuştur ve bugün düşman yönelebilir ihtimalini gözetererek üç arkadaşla birlikte kampın üzerine gidip mevzilendik. Önderlik görüşme notunda "halkıma müjde veriyorum, komplo boşa çıkarıldı. Benim sabrım ve on bir yıl boyunca göstermiş olduğum direniş ve halkımın gösterdiği direniş komployu boşa çıkardı" diyor. Bu yıl diğer yıllara benzemiyor. Rêber Apo müjdeyi verdi. Bu bahar başka bir bahar olacak. Bana çok çok umut veriyor. Ne kadar geçmiş pratiğimizde eksiklik çıksa da ya olmamış gibi davranmak ya da eksiklik altında kalmayı da doğru bulmadım. Yetersiz yoldaşlığıma ve vicdanıma döndüm. 2010 yılı kesinlikle sizin özgürlüğünüzün yılı olmalı. İçinde bulunduğunuz durumu hiçbir zaman hazmetmedim; etmeyeceğim de. Siz bize hakikate, aşka nasıl ulaşabileceğimizi gösterdiniz. Yetersiz yoldaşlığımın acısını çekiyorum. Özeleştirimi veriyorum. Sözüm pratiğim olacak Başkanım. 15 Şubat hep lanetlensin. Çünkü bütün çirkinlikler onda toplandı. Onun için 15 Şubat hep kara gün olarak kalacak.

15 Şubat 2010

Bugün kamptan çıktık. Çünkü havalar güzel ve bizim için kampta kalmak riskliydi. Eğitim bitmedi; kalan kısmını dışarıda

göreceğiz. Hala ikinci savunmayı bitirmedik. Korktuğum başıma geldi; ben de savunmaları bitirmeden kamptan çıkmaktan korkuyordum. Öyle de oldu. Bu bizim için dezavantajdır. Yine de her şeye rağmen dışarısı güzel, tam bahar havası ve bana çok umut veriyor. Sıkıntılarıımı, zorlanmalarımı Yüce İrade'nin eserleri sayesinde aştım. Şu anda kendimi her yönüyle hazır buluyorum. Bêrîtan yoldaş, günlüğü sana gönderiyorum. İçinde yaşadığım zorluklar ve sevinçler de var. Yani benim her şeyimdir. Bahsettiğim yoldaşların birçoğu şehittir. Gönderip göndermeme konusunda kararsızlık yaşadım, ama daha sonra beni daha iyi tanıman için göndermeye karar verdim. Çünkü kişiliğimle çok savaştım ve ben çok zorlandım. Bir insan duygularını tam olarak dile getirebilir mi ya da yazabilir mi? Hele bu yoldaşın olsa hiç dile gelmez. Bunun için dilim beni anlatmadığı için kızıyorum, ama birçok şey var; yazılmadı. Bırak bu da kalbimde ve duygularımda saklı kalsın.

Ne yazmalı diye düşünüyordum. Paylaşılacak çok şey var, ama neresinden başlamalı, nasıl ifade etmeli? Bizler uzaktan sever, uzaktan özleriz yoldaşlarımızı. Sevgilerimiz, arkadaşlıklarımız utangaçtır bizim. Bundandır ki bir aradayken yeterlice, gönlümüzce paylaşamayız her şeyi. Sözlerle ifade bulmasa da duygularımız, biz onun nasıl bir yakıcılıkla özlediğini biliriz. Sevgi yüreklerde büyür. Bizler sevgimizle çoğalan insanlarız. Bir bedende birçok kimliği, birçok insanı barındırırız. İnsan çevresini etkileyen, etkilenen bir varlıktır. Yaşamın akışı içinde her birimiz birçok şeyden etkilenir ve de etkileriz. Kendimizden çevreye ve çevremizden de kendi benliğimize bir şeyler katarız. Öğrenmeyi bilenler ve canlılığı hissedenler için yaşam daima büyük bir öğretmendir. Biz de yaşarken öğrenen ve kimlik bulan insanlarız. Bu kimliği canlı doğadan ve arkadaşlarımızdan ediniriz. Yani her birimiz bütünü oluşturan birer halkayız. Sen de kimliğinle, arkadaşlığınla yaşama anlam katan arkadaşım-sın. Bazen bir insanı yeterince tanımaz, paylaşmayız ancak kendimizin de tarif edemediği bir yakınlığı hissederiz.

Kalbinde Dağları Taşıyan Yoldaşa

Defterine senden izinsiz yazdığım için üzgünüm. Ama gecenin bir vakti yüreğimden kopan ses bana bu yazıyı yazdırıyor. Kalbinde dağları taşıyan sevgili yoldaşım; öncelikle benim yazılarımdan dolayı yazma istemine dair vurguladığın sözler, bana bu yazıyı yazdırıyor. Senin o güzel duygularının yansıdığı defterin dilinin çok derin ve anlamlı olduğunu hissediyorum. Yalın, sade sözlerle sığdırdığın, senin altın değerindeki yaşamın ve yaşadıklarındır. Bazen bir söz, bir bakış, bir an, hayatın ifadesi, karşılığı olabilir. Bence sen o sözü, o anı ve bakışı duruşunla, güzel ve onurlu yüreğinle çoktandır yaratmışsın. Fedakârlığın, emeğin, dürüstlüğün, doğallığın ve devrimciliğin güzel bir portresisin. Yani simanın portresinin teması bu eşsiz değerlerdir. Ha bir de yoldaşlık kokunu, yanındayken duyumsar ve hissederim.

Evet can yoldaş, yapmak istediklerin ile kaygılarının arasındaydık gelme olmasın. Yüreğinden geçenleri yaşamsallaştırarak, yapmak istediğin şeylerin, düşlediğin gerçeklerin peşine takıl. Koşmak, tüm yüreklilikle engel tanımaksızın, enginliklerin sonsuzluk duygusu uyandıran tüm zorluklarını göze alarak takıl umudun ruhuna, büyük olsun kavgan. Küçücük adımlarına takılıp "aşılmaz" deme hiçbir yükseltiye. Küçücük adımlarının yolunu anlam dolu kılmışsa inadin, hep ilerle. Göreceksin, sonunda küçücük adımlarının izindeki, sesindeki özgürlüğün güzelliğini. İraden bilincinin ilkeleriyle çelikleşecek, büyük ordular karşısında zafer çılgınlıklarıyla savaş meydanlarını dolduran sarhoşluğun. Şarap testisinin yere çakılıp kırılması gibi. Yitip gideceğini öğreneceksin. Öğrendikçe gözlerin birçok gerçekliğiyle tanışacaksın. Karmaşık yüz çizgilerinde sakın ola ki kıvrımları es geçme, gerçeğin ayrıntısı orada saklıdır. Acıdan, hüzünden, onurdan, duyguların o kıvrımlara sinen kokusunu içine çekeceksin ve düz çizgilerin kısımlarındaki kibirden, fesattan, ihanetin çokluğundan ürkme. Ve küçücük adımların özgür aşka doğru, büyük koşusunu hatırla. Unutma can yoldaş; en zor koşullarda direnerek kazanılır zafer. Unutma can yoldaş, ışığı anlayan yürek,

devirebilir karanlığı. Işığın anlamı kendini bilmeye başlar. Kendini bilmek, bazen anlamlı bir bakışın, kısa bir ana çizdiği resimdir. Ve bakışında, Yüce İrade'nin savaşçısının o güzel resmi, her an yüreğimde olacak. Yoldaşça her zaman ve her yerde mert ve yiğitçe...

Heval Nurhak, defterine bir gerçeği daha düşmeyelim. Senin yanımdayken her zaman Hamza'yı, Deniz, Laşer, Kawa'yı ve birçok yoldaşı anımsıyorum. Bu Gabar'da kimlerle yoldaşlık yaptık değil mi? Ben yaşadığım sürece bu yoldaşlara nasıl daha iyi bir yoldaş olabilirim ağırlığını, zorluğunu taşıyacağım. Onların anılarına bağlı kalmak her şeyden önce gelir. Ve biz nefes alıp veriyorsak onların nefesleriyle, eğer kalbimiz çarpıyorsa onların kalp çarpıntısıyla dağın kalbine düşene dek yürümeliyiz. Bir de senin Gabar sevgin bambaşka. Çok derin ve anlamlı bir bağlılık. İnsan isterse, evrendeki her şey insanın istediğinin gerçekleşmesi için çabalar. Bizim bütün istemimiz ülkemizde özgürce yaşamak. Bu amaca ulaşmak da emek, bilinç ve yürek ister. Sen de bu amacını Gabar'da arıyorsun. Gerçekten Gabar nasırlı ellerin, büyük öğrenmenin, sonsuz ve sınırsız sevdanın öğrenildiği yerdir. Son olarak emeğinle, acıyla yaratılmış bilinçle, yüreğinin özgürlüğüyle tüm güzellikler senin olsun. Başarı peşini asla bırakmasın. Bir not daha; doğal üslubundaki potlarla kal. O sözler içinden kopan doğallığın temizliğidir.

Bir kardelen misali
Buzları parçalamak
Gelecek zamanlara sihrini savurabilmek
Boyun eğmeden umut dolu
Onurun ve sevginin
Güzel tadının tanımında
Özgürlüğe can vermek...

Devrimci selam ve saygılar
İşkan AMED

BÊRÎTAN'A MEKTUPLAR

"Sevgi ona eğilmeden taşıyana yaraşır."

Umuduma Yol Alırken

Merhaba Bêrîtan,

Cehennem Deresi'nde bir grup arkadaş toplanmış, senin bana gönderdiğin Mavi Defter'e nasıl başlayacağımızı tartışıyoruz. Yazma sorunumuz yok. Ama söz konusu sen olunca en güzel kelimeleri bulmak istiyorum ve sana öyle hitap etmek...

Bana göndermiş olduğun bu Mavi Defter'in bana ne kadar büyük bir mutluluk verdiğini bilmeni istiyorum. Göndermiş olduğun bu deftere ben de sana dair duygu ve düşüncelerimi yazmaya çalışacağım.

İnsan hayatında öyle dönüm noktaları vardır ki, anlatmaya kelime bulamazsın. İnsanlar hep hayallerinin gerçekleşmesi için çabalar. Benim de en büyük hayalim bir gerilla olmaktır. Bu çok sancılı dönemlere denk gelse de yine de gerçekleşti. Hayallerimden biri de Gabar'da gerillacılık yapmaktır. Bunu da başardım.

İlk gerillacılık deneyimimi geçirdiğim Haftanın'de nasıl yaşamam gerektiğini sorguladım. Nasıl yaşamalı sorusuna gidecek doğru cevaba ulaşmaya çalıştım. Bunun için emek ve öz-gürlük kavramlarına büyük anlamlar biçtim. Ve tabi ki en kutsal sayılan yoldaşlığa da kendimden daha çok değer atfettim. Haftanın benim için bir ana gibiydi. Bana her şeyi yeniden öğretti. Şefkatle kollarını açtı ve beni korumaya çalıştı. Nasıl iyi bir devrimci ve yoldaş olunacağını yollarını gösterdi. Orada kendi gerçekliğini gördüm ve onunla mücadele ettim. Gerçeğe doğru yürümeyi öğrendim. Örgüt içerisinde nasıl mücadele edeceğimi anladım. Özellikle Viyan yoldaşın Haftanın'de yapmış olduğu tarihi eylem, bana birçok şeyi sorgulattı. Viyan yoldaş sürece cevap olamadığımızı ve geriliklerimizle de yaşamaya alıştığımızı gösterdi bize. Onu tanımıştım ve eylemi üzerimde çok büyük bir etki yarattı. Kendimi günlerce yarattığı ağır duygu atmosferinden kurtaramadım. Ve sonrası önemliydi tabi ki Viyan yoldaşın eyleminden doğru sonuçlar çıkarmak gerekiyordu. Ben de

buna yöneldim. Ona ve mücadeleme layık bir militan olma sözü verdim ve bu sözü de onun da çok sevdiği Xantur'un tepesine çıkıp verdim. Pratiğimle sözüme sahip çıkmaya çalışıyorum.

Bêrîtan yoldaş, inan ki uzun bir yolculuğun sonunda Agit komutanın meskeni, Gabar'ın zirvesine ulaştığımda seni düşündüm. Gabar gerillaya tanrının bir lütfü gibi. Arazisi, tabiatı, tarihi yerleri insana en büyük güç kaynağı oluyor.

Gabar'a baharın gelişine tanık olmalısın. Bahar ne de güzelleştirir Gabar'ı! Gözünün alabildiğince bir yeşil ve o yeşile aşık gerilla...

Bahar Gabar'ı Kürdistani bir gelin yapar. Gelinler, damatlar alır koynuna bahar aylarında. Bizim de tüm çabamız yoldaşlarımıza layık olmak. Bu bahara da başarma temelinde giriyoruz.

Şimdi de sana biraz Gabar'ın güzelliklerinden bahsedeyim.

İç alanlarından başlayalım; önce Basret'e gidelim. Cennetten bir parça gibi. Arkadaşlar "meyve cenneti" diyorlar buraya. İnsan emeğinin güzelleştiremediği hiçbir şey yoktur. Yeter ki üstüne ter damlasın... Gabar halkı da çok emekçi bir halk, yaşadığı coğrafyayı güzelleştirmekten hiç vazgeçmemiş. Buradaki coğrafya o yüzden insan emeğine çok sadık ve bağlı. Kürt halkı gibi o da müthiş bir direniş içerisinde. Kaç kez yakılıp yıkıldı, ama yine de canlı kalmaya devam ediyor. İnatla yeşeriyor. Toprağa öyle derin kök salmış ki ağaçlar, bir türlü kopamıyor topraktan. Tüm yüksek tepelerinde önceden inşa edilmiş kaleler var. Hep savaşlara tanıklık etmiş bir coğrafya anlayacağın. Şimdi de bizim mevsimlerimiz var. Suları buz gibi olan sarnıçları var. Öyle güzel bir mimariyle yapılmış ki, dersin ki bu sarnıçları yapanlar yüksek mimari okumuş ve her şeyi geometrik hesaplarla ölçüp biçerek ayarlamışlar.

Bir de Basret ile yarışacak kadar güzel ve bereketli olan Hîrareş var. Burası da bir köy. Çoktan boşaltılmış. Ama o da Basret gibi bir meyve cenneti. Anlayacağın Gabar'da yaratıcı insanlar aç kalmaz. Çok güzel şikeftleri var. Müthiş korunaklı. İnsan-

lar eskiden hep buralarda yaşamışlar. İçine oyuklar yapmışlar. Bazılarının tarihi çok eski.

Bir de Navser var. Gabar'ın zirvesidir burası. Orayı çıktın mı tüm Gabar coğrafyası ayaklarının altında. Her yere hakim olabiliyorsun. Bol ormanlıkla ve doğal mevzi görünümü veren kayalıkları var. Güzel yoldaşım, burası tam bir gerilla şehri. Gerilla savaşına müthiş elverişli bir coğrafya. Çiyayê Bizîna ise Navser ile aynı özellikleri taşıyor. Buranın bir tek sorunu var. Suyu çok azdır. Findikê ve Meydin de var. Buralarda bu cennetin bir parçası. Gabar'ın bir tarafı Mem ile Zîn'in memleketi Cizîra Botan'dır. Burada Seydayê Cigerxwin'in içinde kaldığı Birca Belek de bulunuyor. Arada Dicle narin narin akar. Hezex alanına giren Cehennem Deresi var. Benim kaldığım alan ve bu yazıyı şu an sana oradan yazıyorum. Şimdilik bu kadar...

Devrimci Selam ve Saygılar
Nurhak Çiya
24 Ocak 2008

Umutun Yeniden Filizlenmesi

Biliyor musun ben katıldıktan sonra acaba sen de bir gün katılır mısın diye düşünüyordum. Ben senin katılacağından yana hep umudumu korudum. Tuhaf bir his benimkisi, ama beni en fazla hissedenin hep sen olduğunu düşündüm. O yüzden katılan her yeni savaşçı grubunun yanına koşar adım gider ve gelenleri bir yoklardım tanıdık bir sima var mıdır diye. Üç yıl boyunca hep seni bekledim, gelmeyince de umudumu kestim. Ta ki babam gelip katıldığını söyleyene kadar. Dünyalar benim olmuş gibiydi, babamın gelişine sevinmekten çok asıl beni mutlu eden ve sevindiren senin katıldığını duymuş olmamdı.

En çok zorlandığım husus, Yüce İrade'mizin İmralı işkence sistemi içerisinde tutulmasıdır. Kendimi hep borçlu hissediyorum Yüce İrade'mize karşı. Onu mutlaka özgürleştirmemiz gerekiyor. Ben duygularımı dile getirmekte çok zorlanıyorum. Şu an sana karşı da aynı şeyi yaşıyorum. Aileye değinmeyeceğim. Aile olgusuna bilimsel ve ideolojik yaklaşmak gerekiyor. Bir gün yan yana gelirsek birbirimizle paylaşacaklarımız olur. Fakat ben en çok da Sîdar ve Xelat'a üzülüyorum. Onlar özgürlüğünü bekleyen bir ülkeye doğdular. Ben onların özgür bir ülke ve geleceğe sahip olmaları için elimden gelen çabayı sergileyeceğim. Onlara söz vermişim, mutlaka özgürleşecek ülkemiz ve onlar da özgür bir ülkede büyümeye ve yaşamaya devam edecekler. Son verirken şimdilik sana çok sevdiğim bir yoldaşımdan bir şiirle veda etmek istiyorum;

Gök ve yerin birleştiği ufuk gibidir yoldaşlık
Birbirinden kopmayan iki parça
İkisi de sonsuz uzanır
Denizlerin enginliği gibi bitimsiz
Göğün maviliği gibi alabildiğine geniş
Sevgi soyut kalmaz gerçeğinde
Aynı düşün yolcuları olmak
Aynı sevdada

Aynı kalp atışında
Kilitlenmek gibidir
Düşmanın buzdan duvarlarına
Soğuk ve kirli yüzüne
Bitmeyen ihanetin kancıklığına
İnen hançer gibidir yoldaşlık

Değerli yoldaşım, seni tanıyan arkadaşlar bana hep seni anlattılar. Hepsi de senden olumlu bahsediyordu. Şehit Gülbahar ve Şehit Harun Tori arkadaşları göremeden şehit düştüler. Ama onlar bana sana dair not göndermişlerdi. Çocukken de hep çok girişkendin. Sıradan yaşamayı asla kendine kabul etmemelisin. Seni özgürlük ölçülerinden uzaklaştıran herkes ve her şeyle mücadele etmelisin. Bu ölçü ve ilkelere tutunmalısın. Amaç, hedef ve inancından asla uzaklaşmamalısın. Böyle yaparsan şehitlerimize ve diğer kutsal değerlerimize layık olabilirsin. Ben de böyle yaşamak ve mücadele etmek için çaba sarf ediyorum. Bilincimizin körlüğü Yüce İrade'mizin esaretine neden oldu. Yüce İrade'mize layık olmak ve onu anlayabilmek için nefes alıp verdiğim sürece çaba harcayacağım.

Çoğu kez rüyalarımın misafiri oluyorsun. Seninle etkisinden çıkmadığım bir rüyamı paylaşmak istiyorum: Rüyamda bir grup arkadaş toplanmış, ben de silahımı bir yere indirip aralarına katılıyorum. Fakat tekrar döndüğümde silahımı bulamıyordum. Aramadık yer bırakmıyordum. Fakat bulamıyordum. En son bir arkadaş bana "silahını bir kadın arkadaş aldı" diyordu. Ben de kendi kendime "bu kesin Bêrîtan'dır" diyordum. Bu sefer de seni aramaya başlıyordum. Sen bir grup arkadaşın içindeydin. Bir şeyin etrafına toplanmıştınız. Ben sevinçle sana doğru koşuyordum. Öyle sevinçle neye baktığınızı ve neyin etrafında toplandığınızı merak ediyordum. Arkadaşları kenara çeke çeke etrafında toplandığınızı şeye bakmaya geliyordum. O an Yüce İrade'mizle göz göze geliyordum. Şok oluyordum, tam ona sarılacaktım ki Önderlik bana "Önce Bêrîtan'a sarıl diyordu. O seni

bekliyor” diyordu. Ben de sana dönüyordum ve ilk seninle toka-laşıyorduk. Önderlik müdahale edip bana “benim özgürlük mücadelesinde bir kız kardeşim olsa doya doya öperdim ve ona sarılırdım. Şimdi sen de Bêrîtan’a sarıl” diyordu. Ben de sana sıkı sıkıya sarılıyordum. Sana sarıldığımda bütün arkadaşlar gülüyorlardı. Ben dönüp Önderliğe bakıyordum, Önderlik gitmişti. Ben o an deliye dönüyordum. Avazım çıktığı kadar bağı- rıyordum. O esnada uyanıyordum.

Önderliğin durumu beni çok kaygılandırıyor. Dokuz yıldır eline insan eli değmemiş. Tecrit içerisinde tecrit uygulaması yetmiyormuş gibi şimdi de zehirlemeye çalışıyorlar. Önce bizi esaret koşullarına alıştırdılar, şimdi de zehirlenmesine alıştı- rmayla çalışıyorlar. Ama hiçbir zaman alışmayacağım. Alışma- mak için kendimle mücadele ediyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar
Nurhak Çiya
26 Ocak 2008

Ateşten Bir Çember

Yarın 1 Şubat. Viyan yoldaşın bedenini ateşe verdiği gün. Yaşamımda büyük etkisi olan bir yoldaştı. Onu ilk gören insanlar ondan mutlaka etkilenirlerdi. Çok sıcak bir insandı. Etrafındaki insanlarla ilgilenmeyi asla ihmal etmezdi. Yaşamdaki sorunların üzerine gider ve kesinlikle bir çözüm gücü olmaya çalışırdı. Çok doğal bir insandı. Söylediklerini pratikleştirmeye çalışırdı. Söze büyük bir anlam yüklerdi. Onunla birlikte Zagros'a gittik. O genişletilmiş meclis toplantısına katılacaktı. Yolda sohbet ettik. O gün söylediği sözleri hiç unutamıyorum. Sözleri çok kısa ve özlüydü. Ona "toplantıda konuşacak mısınız?" demiştim. O bana "Heval Nurhak ne kadar konuşsak da yerine getirmiyoruz. Onun için konuşmayacağım" dedi. Gerçekten toplantı boyunca konuşmamıştı. Onun yazdığı mektupların içinde buldum kendimi. Onun söylediklerini kendime hep esas alacağım. Hep Kuzey'e gitmek istemişti. Bu hayalini gerçekleştiremedi. Ben Kuzey'e gelerek onun da gerçekleştirmek istediği hayali gerçekleştirmeye çalıştım. Onun da özlemini gidermeye çalışıyorum.

Viyan yoldaş Önderliğimizin etrafında ateşten çember olan yoldaşların anlam derinliğine karıştı. Bir özgürlük meşalesi oldu. Onu sürekli yaşatma ve mücadelesine sahip çıkma sözü veriyorum.

Sana sevdiğim iki şeyden bahsetmek istiyorum. Bir sarıyı çok seviyorum bir de gülleri. Sarı, özlemi, hasreti, güneşi, ateşi ve toprağı ifade ediyor benim için. Sen de benimle maviyi paylaşıyorsun. Ben maviyi de sarı kadar seviyorum. Mavi umuttur. Umudu yitirmemek için maviye tutunmak gerekiyor.

Devrimci Selam ve Saygılar

Nurhak Çiya

1 Şubat 2008

Yaşama Bakış Açım

Kürt kadınlarının özgürlük saflarına akın etmesi hep beni çok mutlu etmiştir. Onların bu kararlarına çok büyük anlam biçiyorum. Çünkü Kürt kadınları özgürlük mücadelesine katılarak, onurlu bir yolu tercih etmişlerdir. Önderliğimiz de kadınların katılımına büyük bir anlam veriyor, kadın erkek eşitliğine ve özgür kadınla kurulacak bir dünyaya büyük anlam biçiyor. Ben de bu eşitlik ilkesini kutsal gördüğüm ve inandığım için yaşamda kadının gelişmesi için çaba harcamaya çalıştım. Kadının özgürlük saflarına katılımına saygı duydum. Ben de kendimi kadınla özgür ve eşit temelde yaşayabilecek bir erkek konumuna getirmek için kendimle mücadele yürütüyorum.

Bêrîtan yoldaş, bir kadın olarak senin de katılımına hep büyük anlamlar biçtiğine inanıyorum. Kadın kimliğine hep sahip çıkacağına ve kendini özgürlük ilkeleri, ölçüleri doğrultusunda geliştireceğine inancım tamdır. Bu yaşama özgür iradenle katılacağından ve kaygısız yürüyeceğinden şüphem yoktur. Bana yazdığın deftere işlediklerin bana böylesi bir inancı veriyor. Senin özgür iraden de seni hep güzelleştirecektir. Bırakma kimse iradene ve düşüncelerine özgürlük ideolojisi düşüncesi dışında hükmetsin. Önderlik diyor ki "sorun tarihtir, sorun toplumsal gerçekliğin iradesidir. Sorun militanlıktır, sorun bütünüyle yenden yaşama göz açmayı bilmektir. "

Devrimci Selam ve Saygılar
Nurhak Çiya
6 Şubat 2008

Köyümün Dağları

Köyde yaşarken unutamadığım güzel anlarımı paylaşmak istedim seninle. Babam hep bir kaçaktı. Annem yaşamı sürdürmek ve bizi büyütmekle uğraşırdı. Hatırlıyorsan Ziyareta Xeca'nın orada bir bağımız vardı. Hafif yüksek bir tepecik ve bağın içinde büyük bir ağaç vardı. O ağacın üzerinde bir yer yapmıştık ve Mardin'den Ömerli'ye giden arabaları sayardık. Genelde amcam da orada oluyordu. O bağda hep huzur buluyordum. Çocukluk duygularıyla dolup taşıyordum. Dedem çok emek harcamıştı o bağa. Ona yardımcı olmaya çalışıyordum genelde. Annem de sürekli çalışır dururdu. Bir gün annem artık yorgunluktan o büyük ağaca sırtını dayamış Süleyman kardeşimi emziriyordu. Yorgunluktan kendinden geçmiş öylece yatıvermişti. Elbiseleri dikenli ve perişan bir haldeydi. Annemin o görüntüsü hiç gözlerimin önünden gitmiyor. Onun o hali içime çok işlemiş ve çok üzülmüştüm. Daha sonra oradan uzaklaşıp annemin o haline doya doya ağlamıştım. Annem çok acı çekti. Bir yandan babamın getirdiği atlara bakıyordu, bir yandan köy işleriyle uğraşıyor, bir yandan da bizi büyütüyordu.

Benim için anneler daima kutsal oldu. Kendimi ona karşı hep borçlu hissettim. Bizler için birçok acıyı göğüslemiş bir kadındın. Biz olmasaydık belki çoktan pes ederdi hayatın bu zorlukları karşısında. Ama bize olan sevgisi ve bağlılığı onu ayakta tutuyor ve yaşamla çetin bir mücadele içerisine sürüklüyordu. Hayatın zorlukları karşısında yenilmemek için çok mücadele ediyordu. O bağın içinde ben de huzur buluyordum. Orası buram buram emek kokuyordu, annem kokuyordu. Bir de tabii o bağda hep özgürlüklü yarınlara dair hayaller kuruyordum. O bağdaki hayallerimin değişmeyen kahramanları gerillalardı. Orada gerillalarla tanıştım. O bağda bir gerilla olmaya karar verdim. Çünkü o bağ, yaşadıklarımıza ayna tutuyordu. Kendimi ve geleceğimi o aynada görüyordum.

Dedem bizim ağacın yanına gidip son kez adımı söyleyerek hayata gözlerini yummuş. Dedem beni çok seviyordu. Ben de onu. O annemin emeğine çok değer veriyordu. Annemi çok sevdiği ve değer verdiği için belki de ona o kadar bağılıydim.

Annemi hiç mutlu göremedim. Onu mutlu edebilmek için çocukluk hayallerimden bile vazgeçtim. Umarım o bunu anlamıştır ve benim ona daha fazla mutsuzluk getirdiğimi düşünmemiştir hiçbir zaman. Tek kız kardeşimiz sendin. Ama annem onun gibi şansız biri olacağından hep korkuyordu. Çünkü bir kadının hayatın zorlukları karşısındaki mücadelesi ona çok şey öğretmişti. Biraz da kaderci yaklaşımları vardı ve toplumsal ölçülerin kadına biçtiği roller üzerinden bakıyordu hayata ve sana. O yüzden, "benim gibi bir kadın olup bu kadar zorlanıp acı çekeceğine bir erkek olarak doğsaydın daha iyi olur" diyordu hep.

Düşmana öfkem büyük. Çünkü bu kadar acı çekmemize sebep olan o. Gerillaya katılarak hem özüme dönmeye çalıştım hem de özgürlük mücadelesinin bir militanı olmak istedim. PKK gerçekten benim için çok kutsal. PKK içerisinde adım adım özgürlüğe yakınlaştığımı hissediyorum. Yine eksik oldu biliyorum, ama kısa ifadelerle de olsa seninle paylaşmak istedim.

Devrimci Selam ve Saygılar
Nurhak Çiya
7 Şubat 2008

Karanlık Gün

15 Şubat tarihimizin en karanlık gündür. Yaralarımızın sızladığı gündür. Halkımız daha önce de zulüm gördü, karanlık günler geçirdi. Ama bu hiçbirine benzemiyor. 15 Şubat komplosuyla özgürlüğümüzü tutsak etmeye çalıştılar. Bizleri tekrardan esaret koşullarına mahkum ettiler. Yaşadığımız hiçbir şey bizi 15 Şubat kadar sarsmadı. Uluslararası bir komplo ve bir halkı yok etme, tekrardan üzerine beton dökme senaryolarıyla dolu. Gözlerimizi ve hislerimizi köreltmeye çalıştılar. Anlam vermekte zorlanıyorduk. Ama komplonun esareti altında kalmamak için büyük direndik. Önderliğimiz, halkımız ve PKK militanlığı direndi. Komployu gerçekten başarısız kıldık. Önderlik de söylüyor bunu. Komplo amacına ulaşamadı. Mücadelemizi bir bütünlük içerisinde yürütmüş olsaydık daha güçlü sonuçlar da elde ederdik. Ama maalesef halk ayaklandığı zaman gerilla desteği yetersiz oluyor, gerilla aktif eylemsellik içerisine girdiği zaman halkın bunu tamamlama boyutu eksik kalıyor. Teoride hep Önderlikle olduğumuzu söyledik, ama pratik olarak da hep onu yalnızlaştırdık. Önderlik hedef olarak seçildiyse bunda kesinlikle bizim rolümüz büyüktür. Yetersiz yoldaşlığımız buna yol açtı. İyi niyetimizle hareket ettiğimizi sanıyorduk. "Uçurumun ağzına bile gelirsek, Önderlik bir şeyler yapar ve bizi kurtarır" diyorlardık. Önderliği de uçurumun kenarına ittiler, ama o kanatlandı uçurum kenarında.

15 Şubat her açıdan uçurumun kenarına varış anıdır. Bu uçurumdan düşmek de vardı. Ama mücadelemiz bunu tersine çevirdi. Hala tehlikeleri var. Kim güçlü bir mücadele yürütürse kazanan o olacak. Bunu askeri ve siyasi mücadele tarzımız ve toplum olarak göstereceğimiz performans gösterecektir. Önderliğin kendisi komployu boşa çıkardı ve Önderlik "Beni öldürmeyen şey, beni güçlendirir" diyor. Bizler de daha fazla sonuç çıkartabilmeliyiz. PKK ideolojisine ve Önderlik felsefesine inanan ve kendisini buna adayan tüm yoldaşlar yetersiz yoldaşlığın

acısını çekiyorlardır. Buna inanıyorum. Bu konuda hiçbir zaman gaflete düşmeyeceğim. 2008 yılı bizim için kader yılı olarak ilan edildi. Başarmak için halk ve gerilla olarak omuz omuza vermeliyiz. Atacağımız her adımı özgürlük için atabilmeliyiz. Bu yıla umutla bakıyoruz. Hiç kimse İmralı koşullarına dayanabilmiş değil, Önderliğimiz dışında. Önderliğimiz İmralı sistemini yerle bir etti. Yüce İrade'mizin kutsal direnişi, İmralı işkence sistemini etkisiz kıldı. Hiçbir zaman Önderliğimizin kalbine, ufkuna ve düşüncelerine hükmedemedi. Çünkü Apocu felsefe bir insanlık felsefesi. Kürt halkı Önderliğimizle nefes alıp veriyor. İmralı sistemi yenilmeye mahkum bir sistemdir. Her çarşamba gününü dört gözle bekliyoruz. Önderliğimizle görüşme olmadığında kendimizi yalnız hissediyoruz. Bazen insanlar susarak da birçok şeyi ifade ediyorlar. Ben de susmayı tercih ediyorum. Önderlikle kalan yoldaşları hep kıskandım. Kırk yıllık hasretini çektiği dağlarla buluşmaktan ziyade İmralı sisteminde esaret altına alınmanız beni yıkıyor. Bu duygular altında kalıp çaresizliği kendimize kabul etmeyeceğiz. Bu duygular başarıma azmimizi güçlendirecek ve sizi mutlaka özgürleştireceğiz...

Devrimci Selam ve Saygılar
Nurhak Çiya
15 Şubat 2008

Küçük Kuşum

Geçenlerde arazide dolaşırken bir kuşla karşılaştım. Rengarenk, çok güzel bir kuştı. Zor bela uçuyordu. Usulca yanına yaklaştım. Önce korkup uçacağını sandım. Ama uçmadı. Önce dakikalarca sadece güzelliğini izlemekle yetindim. Birbirimizin dilinden anlasaydık belki de konuşurduk. O kuş beni yolumdan alıkoydu ve bir türlü ondan kopmak istemedim. Sanırsam gitmem gereken randevuya da geç kalmıştım. Kuş sevinçle kanatlarını çırpıyordu, sanki beni fark etmiş ve bundan hiçbir rahatsızlık duymamış gibi. Parmağımla dokundum ona, okşadım. Gülümseyerek, içimden onunla konuşarak öylece dakikalarca kaldım. Bu arada bir arkadaşın da bizi izlediğini hiç fark etmemişim. Çalılıklardan dolayı kuşu görmemiş, sadece benim hareketlerimi görebilmiş. Benim halime gülmüş ve kendi kendisine "Nurhak bugün tersinden kalkmış, bir tuhafılık var üzerinde" demiş. Ben kuş üzerindeki yoğunlaşmamı bozmadan, kuşun uçacağı zamanı kollamaya çalışıyorum. Ve nihayet o küçük kanatlarını açıp çırparak yavaş yavaş havalandı. Ben de onun gibi uçmak istedim. Kollarımı açıp ayaklarımın yerden kesilmesini isterdim. Kuş uçtu, kendi grubuna katılacak ve belki de sevdiklerine ulaşacaktı. Düşman tarafından yakılan ve sürekli topa tutulan bir ormana doğru havalandı. Onun için de kaygılandım, çünkü orada yaşamı tehlike altındaydı. Her an bir havan topu kaldığı yere değebilir, kobralar ve uçaklar gelip bombardıman yapabiliirdi.

Güneş

Bugün keşifçiydim. Keskin bir soğuk vardı. Jilet gibi insanın vücudunu ve tenini yarar gibiydi. Soğuktan tiril tiril titriyordum. Hava aydınlanıncaya kadar beklemek zorundaydık. Hava aydınlandıktan sonra keşif yapıp noktaya doğru yola çıkacaktık. Hava aydınlanır aydınlanmaz önce arazinin genel bir keşfini yaptım, herhangi bir hareketlilik yoktu. Keşiften sonra dikkatimi ilk çeken çiçekler oldu. Etrafımızda rengarenk çiçekler vardı. Soğuktan onlar da büzülmüş, solmuş gibi duruyorlardı. Belli ki soğuk onları da kırmıştı. Nasıl ki bizler güneş ışınlarıyla hareket kazanıp ısındıkça damarlarımızdaki kan akışı hızlanıyorsa, onlar için de aynı şey geçerli. Onlar da güneşle kendilerine geliyor, canlanıyor ve canlandıkça müthiş bir güzellik kazanıyorlar. Güneş onlar için de umuttu ve her doğuş aynı zamanda bir umuttur.

Ben güneşi çok seviyorum. Çünkü biz güneşi Önderliğimizle özdeşleştirmişiz. Önderliğimiz de bizim için güneş gibi. Isıtan, aydınlatan ve kucaklayan...

Güneşin doğuşu ve batışı beni çok etkiliyor. Sürekli karşısına geçip izlemek istiyorum. Bêrîtan yoldaşım bir gün seninle buluşma fırsatımız olursa beraber doğuşunu ve batışını izleriz. O zaman sana sevdiğim yıldızı da gösteririm. Doğa hep vahşi ve korkunç olarak nitelendirilir, ama biz öyle bakmıyoruz doğaya. Doğayla yaşamayı bildikten sonra birbirini anlamak çok zor olmuyor. Onunla yaşamayı bilmezsen o zaman korkunç olur. Şimdilik birbirimizi anlayabiliyoruz, ama doğayı daha fazla anlamaya ihtiyaç duyuyorum.

İdeolojik ve siyasi güveni güçlü olanın umudu da güçlüdür. Umudu olmayanın geleceği de olamaz, yaratamaz.

“Umut zaferden daha değerlidir”

Devrimci Selam ve Saygılar

20 Şubat 2008

Nurhak Çiya/Cehennem Deresi

Değerli Yoldaşım Bêrîtan

Kuzey yolculuğuna hazırlanırken senden bir mektup aldım ve yine mektupla birlikte bir mavi ayna ile mendil. Zaten Kuzey'e gideceğim diye çok coşkulu ve moralliydim. Senin göndermiş olduğun mektup coşkumu ve moralimi kat be kat arttırdı.

Tüm zamanlarımda hep benimle oldun. Sana ne bir not ne de bir mektup yazabildim. Arkadaşlar sürekli haberlerini getiriyordu bana. Şehit Bêrîtan ve Mahsum Korkmaz akademisinden geçtiğini öğrendim. Bana son olarak göndermiş olduğun defteri de arkadaşlar akşam verdiler bana. Neyse ki ay ışığı vardı. Sabırsızlıkla ay ışığının çıkmasını bekledim. Çünkü ay ışığı altında okuyacaktım senin bana yazdıklarını. Senin gönderdiğin tüm mektupları heyecanla ve coşkuyla açıp okudum. Arkadaşlar sürekli takılıyorlar bana; "keşke bizim de bir kız kardeşimiz olsaydı" diyorlar. Senin bende ki yerin farklı. Şehit Delila yoldaşın söylediği 'Jinen Azad' şarkısının klibinde gördüm seni. Gülüyordun ve halay çekiyordun. Yıllar sonra seni ilk kez o klipte görebildim. İnan çok mutlu oldum, seni ekranda görünce heyecanlandım. On yıl oldu görüşmeyeli. Epey büyümüşsün. Halay çekerken hep kolunda olmayı hayal ettim. O klibi halk da çok beğeniyor. Ve benim kardeşim olduğunu bilenler de artık seni tanıyor. Yani Kuzey'e gelmezsen bile gelmiş kadar olmuşsun.

Seninle bir rüyamı paylaşmak istiyorum; beş kişi Ömerli'de eylem yapmak için yola çıkıyorduk. Hiç erzağımız yoktu. Arkadaşlara "bizim köye gidip oradan erzak alıp çıkalım" diyordum. Bizim evin kapısı açıktı. İçeri girdiğimde sen içerideydin ve üzerinde gerilla elbisesi vardı. Başına bir yazma takmıştın. Hemen sana sarılıyordum, "senin burada ne işin var?" diyordum. Ve sen de bana "eylem yapmaya gelmişiz. Keşif de yapmışız, her şey hazır panzer gelirse vuracağız" diyordun. Ben de sana "biz de eylem için gelmişiz, evde kimse yok mu?" diyordum. Sen bana "ben de buraya geldiğimde kimseyi görmedim" diyordun.

Çantalarımıza bolca kuru üzüm doldurup yola koyulduk ve yolda hep çocukluk anılarımızdan bahsediyorduk. Sen o kadar güzel bir dille anlatıyordun ki, senin anlatımınla yolun nasıl geçtiğini fark etmiyordum.

Ve uyandım, bir rüya olduğunu gördüm. Yanımda uyuyan arkadaş fener ararken o kadar çok gürültü yapmış ki o yüzden rüyamdan uyanmak zorunda kaldım. Rüyamı bozduğu için ona kızdım tabi. Belki tekrar rüyada karşılaşırız diye uyudum. Ama sen bir daha rüyama gelmedin. Daha sonra o arkadaş bana “bu kadar sinirlendiğine göre çok güzel bir rüyadan uyandırdım seni” diyordu. Ben ona rüyamı anlatınca kızgınlığıma anlam verdi. Umarım yazdıklarım anlaşılırdır. Biliyorsun bir köy okulunda okudum ve köy okullarının eğitim ve öğrenime verdikleri önemi biliyorsun. Okuma-yazmamı daha çok örgüt ortamında geliştirme fırsatı buldum. Yoksa sistem okullarının bana verdiği herhangi bir şey olmadı. Çat pat Türkçem ile günlük yazmayı ihmal etmiyorum. Yüce İrade’nin yaşam felsefesini ve ideolojisini anlayabilmek için kendini geliştirmek şart.

Devrimci Selam ve Saygılar
21 Şubat 2008
Nurhak Çiya

Güney Operasyonu

Güney sahası mücadelemiz için önemli bir saha. Türk devleti Güney'e yönelik hem havadan hem de karadan bir operasyon başlatmış. Hepimiz saat saat radyodan gelişmeleri takip ediyoruz. Özellikle partinin sürece yönelik değerlendirmeleri sadece radyodan takip etme olanağı bulabiliyoruz. Tabii Güney'deki arkadaşların operasyon karşısında sergilediği direniş ve gerçekleştirdiği eylemler bize büyük bir moral veriyor. Düşman gerillanın Apocu ruhunu ve kahramanlık ruhunu Güney'e yapmış olduğu bu son operasyonda da gördü. Aslında gerillanın direniş ruhuyla ilk kez karşılaşmıyor. Şu an tüm gündem Güney'e düzenlenen operasyon. 2007 yılında da Gabar'a yönelik olarak sürekli operasyon üstüne operasyon yaptı. Düşman kayıplarını sürekli gizlediği için gerillanın direnişi de fazla işlenmiyor. Ama Güney operasyonunda öyle olmadı. Çünkü Güney gerillanın merkezi. Düşman bu operasyonla sonuç almaya çalıştı, ama sonuç alamadı. Hüsrana uğradı. Gerillanın direnişi siyasi alanda da büyük kazanımlara yol açtı. Partinin elini güçlendirdi. Türk ordusu bir kez daha gerilla direnişi karşısında yenilgi yaşadı. Böylesine kapsamlı bir operasyona karşı gerçekleştirilen gerilla direnişinde ben de yerimi almak isterdim. Güney sahası artık Kuzey sahası gibi bir saha haline geldi. Operasyon yeni yollar için de önemli deneyimlere yol açmıştır. Herkes bir biçimde operasyonun püskürtülmesinde rol oynamıştır. Apocu vuruş tarzıyla düşman üzerine gidildiği, düşmanın verdiği kayıplardan da anlaşılmaktadır. Aklımız sizlerde. Çok merak ediyoruz durumları.

Devrimci Selam ve Saygılar

21 Şubat 2008

Nurhak Çiya

8 Mart Sihri

Merhaba,

8 Mart gelmeden şimdiden yazarak 8 Mart'ını kutlayayım dedim. Çünkü bahara girişle birlikte hareketleneceğiz ve belki de yazma olanağı bulamayacağım.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, tüm değerli kadın yoldaşlarıma kutluyorum. Bugün vesilesiyle sadece bir günü kadınlar günü olarak kutlamak değil, tüm günleri kadınlar günü yapabilmeliyiz diyorum. 8 Mart'ı siz operasyon içinde kutlayacaksınız herhalde. Zaten her şey iç içe geliyor. Bir yandan düşmanla mücadelemiz sürüyor, bir yandan da anlamlı günlerimizi anıp kutlamadan geçmiyoruz. Düşmanla yürüttüğümüz onurlu mücadelemiz, böylesi günlerimizi daha da anlamlı kılıyor. Böylesi bir günün doğru ele alınması gerekiyor. Tarihin derinliklerinde kaybolan kadının kendini bulma mücadelesi git-tikçe yükseliyor. Erkekler bu dünyaya sadece zulüm ve savaş getirdi. Kadınlar bu dünyayı güzelliklerle donatacak bir güce sahip. Savaşları ortadan kaldıracak büyük bir güç. Kadının yüceliği, duygu büyüklüğü eminim bir gün insanlığa huzur, mutluluk ve özgürlük getirecektir. Erkek eliyle yaratılan tüm acılar beni utandırıyor. Doğa güzelliğinin yarattığı duygularla sana yazmaya devam edeceğim. Ruhumu erkek iktidarının ve egemenliğinin yarattığı kirlerden arındırarak bahara gireceğim. Belki de toprağa karışacağım, ama ruhum bir çiçekte yeniden can bulacak ve doğanın güzelliğine karışacak. Sana bir demet çiçek sunuyorum en güzelinden. Bugün vesilesiyle sana anamın bir fotoğrafını gönderiyorum ve en sevdiğim sarı çiçekten bir tanesini de yanında...

Özgür bir yaşamda buluşmak umuduyla, başarılar hep seninle olsun...

Devrimci Selam ve Saygılar

2 Mart 2008

Nurhak Çiya

Özgürlüğe Koşan Bêrîtan Yoldaşım

Defterini Şehit Serdem yoldaş getirip bana vermişti. Yine Delila Gever yoldaşa çok teşekkür ediyorum. Defter eline geç ulaşabilir. Umarım anlayışla karşılırsın. Seninle hep sevinçlerimi paylaşmak istedim. Çünkü senin de buna ihtiyaç duyduğunu hissettim.

Kuzey'e gelmek bana bir ilaç gibi geldi. Çok mutluyum ve kendimi şanslı hissediyorum. Birçok güzel yoldaşla güzel anlarım oldu. Bazılarıyla çok erken ayrıldık. Onlardan erken ayrılmak ve onlara doyamamak hep bana büyük bir acı verdi. Gabar benim için kutsal bir mekan. Beni çok merak ettiğini biliyorum ve bunu derinden hissediyorum. İnsan kaybettiğini düşündüğü yerde başarmayı kendisine esas almalı. Ben de kendime başarıyı esas alıyorum. Bazen gözlerimi ufka çevirdiğim zaman hayal ettiklerimi görebilecek miyim diyorum. Korku ve sevinç bir ikilem gibi. Bazen güneşin doğuşu ile batışı arasındaki derin çizgide oluşan ışığı arıyorum. Bu söylediklerim umudun insanda yükselişidir. İnsanların yüzüne bakarken hep ifade etmek isteyip de ifade edemediklerini arıyorum. Umudu görüyorum hep. Umudu sadece gülümseyen yüzlerde değil, kederle çevrilen yüzlerde de bulabiliyorum. İnsanlar hep dilek ağaçlarına umutlarını bağlarlar. Dilek ağacına bir bez parçası bağlayıp istemlerinin, hayallerinin gerçeğe dönüşmesini dilerler. Bizim dilek ağacımız ise yüreğimiz. İnsan akli kadar yüreğiyle de konuşur, savaşı. Herkesin bağlandığı ve inandığı bir şeyler vardır. Biz de özgürlüğe inandık ve bağlandık. Biz amaçsız bir insan topluluğu değiliz. Bizleri bir araya getiren hayallerimiz, umutlarımız ve amaçlarımızdır. Dünyayı güzelliğinden yana değiştirme arzusu taşıyoruz.

Bêrîtan yoldaş, pratiğe gireceğiz. Yani kamptan çıkıyoruz. Önümüzde çok hareketli günler var. Şehit Adil yoldaşın intikamını almak için tüm gücümüzü seferber edeceğiz. Şehit Adil yoldaş benim ilk komutanım ve ben ona çok bağlıyım. O da

beni çok severdi. Onun şahadeti bizi yıktı. Onu tanıyan ve onunla kalan her yoldaş pratiği sabırsızlıkla bekliyor, çünkü intikam yeminleri içtik.

Kendine çok iyi bak ve hep sevgiyle kal...

Devrimci Selam ve Saygılar

10 Mart 2008

Nurhak Çiya

Özgürlüğün Çığı

Bugün 4 Nisan. Bugün Rêber Apo'yu an an hissettiğimiz gün. Önderliğimizin dünyaya gözlerini açtığı gün. Bugün sen de benimleydin. Bugünü birlikte kutladık. Fidanlar diktik hep birlikte. Önceleri seninle diyaloglarım tan ağırmadan gökyüzünde parlayan yıldızlarla gerçekleşiyordu. Seninle buluşmalarımıza bir de ektiğim fidanlar eklendi. Ülkemizin kalbi Gabar'dayım, bu bana büyük bir mutluluk veriyor. Önderliğin dürüst bir yoldaşı olmak istiyorum. Yetersiz yoldaşlığımızın özeleştirisini hep pratiğimle vermeye çalışacağım. yirmi dört saat Önderliğimizle yaşamayı kendime esas alacağım. Belki her yıl fidan ekıyoruz 4 Nisan'da ama bu 4 Nisan'da bambaşka duygularla fidan ektim; büyük bir coşku ve moralle ektim. Fidanlara sarıldım adeta, bütün özlemlerimi onlara sarılarak gidermek istedim. Olur da bir gün bu mekanlarda buluşma imkanımız olursa, seni ektiğim fidanların yanına getireceğim. Tabii o zaman onlar da büyümüş olacak, belki de gövdelerine yaslanır, gölgelerine sığınırız. Çok güzel bir yere ektik fidanları. Bizim korumamız altındalar. İfadelerim çok yetersiz hissettiğim duygular karşısında. Bir gün karşılaşsak belki hissettiklerimi gözlerimden okuyabilirsin. O zaman dile ve söze gerek kalmaz. İçimi okuyabilirsin. Özgürlük mücadelesine katılmasaydın acaba sana bu kadar bağlanır mıydım diyorum bazen. Evet Bêrîtan, Gabar'da özgürlük mücadelemizin bayrağını taşımak bambaşka duygulara yol açıyor. Burası yiğitlerin diyarı. Özgürlük uğruna ağır bedeller ödediğimiz mekan. Bu mekan ve dağlar bana huzur veriyor. Burada hep kaybettiğim yoldaşlarımla birlikteyim. Anlayacağın ben çok iyiyim, sadece seni merak ediyorum. Arkadaşlar seni anlatınca moral alıyorum. Daha da iyi katılmanı bekliyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar
6 Haziran 2008
Nurhak Çiya

NURHAK'IN ARDINDAN

***"Önderliği sevebilme gücü,
ülkesini ve halkını sevebilme gücüdür."***

Düşleri Gabar'da Yaşam Bulacak

Nurhak arkadaşı anlatmak kolay değil. Çünkü onu anlatabilmenin gücüne erişmek için öncelikle onun gibi çok yürekli olabilmek gerekir. Onun gibi sağlam, onun gibi militan, onun gibi keskin olabilmek gerekir. Nurhak arkadaş çok yönlü, bütünlüklü bir arkadaştı. Nurhak demek bütün demektir. O her şeyi aynı anda düşünebilmenin gücüne varmıştı. Her zaman bizi tamamlayandı, parçayı bütünle buluşturandı.

2007 yılında Botan sahası farklı bir süreç yaşamıştı. Ali ve Dicle tasfiyeciliği alanda birçok şeyin aşınmasına, arkadaşların yıpranmasına ve farklı anlayışların gelişmesine neden olmuştu. Aslında iki çizginin çatışması yaşanmıştı. Bir yanda Botan sahasının mücadelemiz nezdindeki tarihi misyonunu zayıflatmaya, yok etmeye çalışan Ali ve Dicle çizgisi, diğer yanda PKK ruhunun sürdürücüleri olan Adıl, Ferhat, Nuda, Kurtay ve Gülbahar arkadaşların duruşları vardı. Tarihimiz açısından Botan sahasının önemi biliniyor. Önderliğimiz de buraya özel bir önem atfetmiştir. Buraya gerillayı eğitme, büyütme ve ülkenin tümüne yayma rolü biçilmişti. Yine gerilla savaşının burada oturtulması hedefi vardı. Ali ve Dicle çizgisi bu hedefi geriye çekmek, gerillayı marjinalleştirmek için sosyal reform anlayışını geliştirmeye çalıştılar. Bu konuda bütün hünerlerini ortaya koydular. Tabi bu çizgi karşısında her zaman olduğu gibi PKK'nin yarattığı bir ruh vardı. Adıl, Ferhat, Nuda, Kurtay ve Gülbahar arkadaşların militanlığı vardı. Bu arkadaşlar PKK ruhunun temsilcileriydiler. Bu arkadaşların şahadeti ardından örgüt Botan sahasına müdahale etti. Sosyal reform çizgisi deşifre olmuştu. Örgüt Adılların, Nudaların, Gülbaharların çizgisini daha güçlü hayata geçirmek için partileşme hamlesi kapsamında Botan'a kadro ve komuta düzeyinde takviyeler yaptı. Bu takviye güçlerde ben de yer almak istedim. Gidişimin ilk amacı şehit yoldaşların mücadelesini omuzlamak ve onların intikamını alabilmek temelindeydi. Bu hazırlıkla Gabar'a yöneldim. Gabar her gerilla için farklı bir yere sahiptir. Bambaşka bir duygu geliştirir. Agitlerin, Adılların ve Gülbaharların diyarıdır. Benim için de oraya gitmek, orada mücadele etmek başka bir anlam taşıyordu. Gabar'a gitmek kolay olmadı. Yürüdüğümüz patikalarda, dokunduğumuz taşlarda, dinlendiğimiz ağaç gölgelerinde şehit arkadaşların izleri vardı.

Bu duygu yoğunluğu içerisinde Gabar'a ulaştık. Bu arkadaşların şahadetine tanık olmuş, yokluklarına alışmamış arkadaşların suretlerinde bu kayıpları kabullenmeme ifadesi çok net okunuyordu. Geride kalmış olmanın, Adıllardan, Gülbaharlardan ayrılanın derin acısı herkesin gözlerinde beliriyordu.

Böylesi bir süreçte Nurhak arkadaşı tanıdım. Onu ilk gördüğümde bana çok farklı gelmişti. Yaşam coşkusu, heyecanı, sıcaklığı... Yeni gelmişti görevden ama sanki hiç göreve gitmemiş ve yorulmamış gibi moralliydi. Bizlere merhaba verirken sanki bizleri yıllardır tanıyormuşçasına içten ve samimiydi. Bu duruşu dikkatimi çekti. Nurhak arkadaşı böyle görünce kendimi yabancı hissetmedim. Sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi bir duyguya kapıldım.

Heval Nurhak ile böyle tanıştık. Sonrasında da yoldaş sıcaklığını, yakınlığını hep korudu, hissettirdi. Nurhak arkadaş ile iki kış birlikte kaldık. Onu tanıyabilmek için büyük bir fırsat oldu. Hep ilgimi çeken bir şeylerin gizli olduğunu hissediyordum. Ama tam tespit edemiyordum. Sonrasında aynı ortamda birlikte kalınca, Botan dağlarının destan yaratmış komutanlarının özünü gördüm Heval Nurhak'ta.

Nurhak arkadaşın yaşam duruşuna ilişkin bazı örnekler vermek gerekir. O, PKK yaşamına karşı çok hesapsızdı. Bir göreve gidip gelmiş olmanın verdiği yorgunlukla noktaya ulaştığında en ufak bir ihtiyacı fark ettiğinde bile yerine getirirdi. Onun hesapsızca yaşama katılması, hiçbir zaman kendini geri çekmemesi herkesin dikkatini çekti. "Yorulдум, yıprandım, yapamam" sözü onda yoktu. Her zaman öndeydi. Bir de bütün yoldaşlarını aynı anda düşünürdü. Bazen birçok arkadaş göreve giderdi ama kimse onun gibi detayları düşünmezdi. O her şeyi düşünürdü.

Nurhak arkadaşın kadına yaklaşımına da ayrıca değinmek lazım. Kadın arkadaşlarla ilişkileri yoldaşlık temelindeydi. Ucuz yaklaşımları yoktu. Egemenlikli, tahakkümcü, yeteneklerini kadına karşı kullanma, kadını ezme yaklaşımları yoktu. Kadın arkadaşlar Nurhak arkadaşın takımında yer almak isterlerdi. Bu nadir görülen bir durumdur. Bu Nurhak arkadaşın yoldaşlık ilkelerinden kaynaklıydı. Kadın komutan arkadaşlar onunla çalışmayı isterlerdi. Kadına yaklaşımı da farklıydı, saygılıydı. Çok düşünceliydi Heval Nurhak. Öz savunma çalışmalarını yürütü-

yordu. Birimden Gabar'a döndüğü zaman kadın arkadaşların ihtiyaçlarını düşünerek gelmişti. Kendisi bu ihtiyaçları fark ederek karşılamıştı. Böyle düşünceliydi. Bu yaklaşımı bütün yoldaşları tarafından takdir edilirdi. Sadece kadın arkadaşlar tarafından değil, bu incelikli yaklaşımları kadın-erkek tüm arkadaşlar tarafından takdir edilirdi. Onunla Gabar'da yaşamak ve savaşmak hemen hemen herkesin tercihiydi. Botan'da en çok sevilen komutanlardan biriydi Nurhak arkadaş. Kadın-erkek herkes onun yanında kalmak istiyordu. Gabar'ın tüm coğrafyasını göz önünde bulundurduğumuzda diğer yerlere göre daha verimli olduğunu görebiliriz. Arazisi de yumuşaktır. Çiyayê Bizîna ise diğer alanlara göre daha zordur. Ama Nurhak arkadaş orada olduğu için herkes oraya gitmek istiyordu. Yani Çiyayê Bizîna arazi olarak çekici olmasa da Nurhak arkadaş varlığıyla orayı çekici kılıyordu.

Heval Nurhak samimiydi, yoldaşlığı güçlüydü. Herkes onunla yaşamak isterdi. Görevde Nurhak arkadaş varsa herkes göreve gitmek isterdi. Çünkü arkadaşlara güven veriyordu. Nurhak arkadaş ile yaşayan arkadaşlar bilirler. Nurhak arkadaşın her zaman boynunda dürbünü vardı. Yatarken, uyanırken, yemek yerken her zaman boynundaydı. Nurhak arkadaşın su-bay da olsa, keşifçi de olsa, nöbetçi de olsa ne olursa olsun ilk işi sabahın ilk ışıklarıyla keşfe gitmekti. Her yerin keşfini yapardı. Kendisi bunu yapmasaydı rahat olmazdı. Bu yaklaşımı hep örnekti.

Nurhak arkadaş Adil arkadaşın savaşçısıydı. Adil arkadaş ile mücadele günlerini solumuştu. Düşman karşısında çok korkusuzdu. Düşmana karşı kını, öfkesi büyüktü. Hiçbir zaman pasif duruşu kabul etmezdi. Silik ve sıradan bir duruşa karşıydı. Her zaman kendisini yaratan, değiştiren, varlığını eylemi ile gerçekleştiren bir militandı. Bu özelliği yaşama yansımasını buluyordu. Bazen görev nedeniyle Gabar'dan ayrıldığında bütün arkadaşlar döneceği günü beklerdi. Herkes gün sayardı. Çünkü yokluğu çok belli oluyordu. Herkes onu çok özlerdi. Bunu Nurhak arkadaşın yaşam duruşu yaratmıştı.

Nurhak arkadaş Gabar için istenilen bir komutan ve militandı. Yaşama katılımı yetkiye göre değildi. Militanlığının bilincindeydi. Bunu kişiliğinde oturtmuştu. Gabar'da imkanlar konusundaki zorluklar biliniyor. Heval Nurhak Gabar dışına çıktığın-

da her şeyi yüklenerek Gabar'a dönmeye çalışırdı. Arkadaşların bütün ihtiyaçlarını karşılamak isterdi. Her takımı tek tek düşünürdü. Herkesi hesaba katardı. Küçük bir şey de olsa arkadaşlarını mutlu etmek onun için esastı.

Nurhak arkadaş Gabar'a yaraşan bir militan, bir komutandı. Çünkü Gabar'da yaşamak çok yönlü olabilmekti. Bizler bu konuda eksik kaldık, ama Nurhak arkadaş bunu özümsemişti. O Gabar'ın belkemiği idi. Örgütleyiciydi. Alt yapıdan tutalım cephaneye kadar, kadro ihtiyacından ilişki yaratmaya kadar her şeyi örgütleme kabiliyetine sahipti. Yüreği sıcacıktı. Bir kere bir kadın arkadaş yaralanmıştı. Yarası ağırdı. Nurhak arkadaş ise kene ısırmamasından dolayı kötüydü. Ayakta duramıyordu. Ama olay olduğunda ayaklandı. "Arkadaşı tedaviye götüreceğim" dedi. Biz deşifrazyondan ve farklı şahadetlerin yaşanması riskinden dolayı itiraz ettik ama Nurhak arkadaş kabul etmedi. "Ne olursa olsun arkadaşını iyileştirmemiz lazım" dedi. Nurhak arkadaşın bu güven veren yaklaşımı karşısında ikna olduk. Nurhak arkadaş ayakta titriyordu, bir iğne yaptı kendisine. Bu haliyle yaralı kadın arkadaş üç gün süren yolda sırtlayarak götürdü. Bu yönü yoldaşlık duygusunun ondaki yüce sorumluluk düzeyini ifade ediyordu. Çözumsuz değildi, "her şeyin bir yolu vardır, mutlak bir imkan yaratılır" anlayışı vardı. Yoldaşlığa bağlılık ilkesi onun temel yaşam ilkesiydi.

Onu anlatmak gerçekten çok güç. Saatlerce, günlerce konuşsak anlatamayız. Onu yeteri kadar anlatamadığımızı biliyorum. O yaşamıyla kendisini anlatıyor aslında. Onun bir gün şehit düşebileceğini düşünmemiştik. Çünkü yüksek bir sorumluluk anlayışı vardı, temkinliydi, dikkatliydi. Bu yönü "ona hiçbir şey olmaz" duygusunu uyandırıyor. Şimdi bile sanki hala yaşıyormuş gibi geliyor. Onu kaybetmek bizlere çok ağır geldi.

Nurhak arkadaş büyük bir özgürlük arayıcısıydı. Onun yoldaşı olabilmek, onun bıraktığı yerden devam etmek mücadele çözümüdür. Nurhak'ın düşleri Gabar'ın bağrında yaşam bulacak ve Güneş bir gün onun hayalini kurduğu özgür yarınlara kızılığını düşürecektir.

**Mücadele Arkadaşı
Zin Sorxwin**

Militanlığını Yaşamıyla Kanıtlayan Gerilla

Özgürlük saflarına gelenler sıradan yaşayan ve sıradan yaşamak isteyenler değildirler. Büyük arayışları olan ve bu arayışlarını pratikleştirmek isteyen büyük yüreklerin yerleri olarak sistemin dışında ama sistemin karşısında yer alma cesaretini gösterenler dağların doruklarına çıkar.

Dağlar yürek isteyen mekanlardır. Dağlar derken dağlarda yaşanacak zorluklardan bahsedilmiyor, dağlar derken var olan ve yıkılması gerekli olan bir sistemin karşısında durmaktan söz ediyoruz. 5000 yıllık iktidarcı bir geleneği yıkmaya kalkıştığınızda orada karşınızda duracak olan karşı olduğunuz güç tek olmayacaktır, cümle cemaat, bu kirli sistemi korumak isteyenlerin tümü, dünyanın öbür ucunda da olsalar size karşı duracak ve sizi boğmak için her şeyi yapmayı planlayacaklardır.

İşte devrimciliğe adım attığınızda -özelde de burası Kürdistan ise- dünyanın tüm zulüm merkezlerine kafa tutmuşsunuzdur demektir. Bu ise zorluk demektir. Bu ise inanılmaz ölçüde baskı demektir. Ve tabii dünyanın her yerinde egemenlerce aforoz edilmek demektir.

Buna karşı söyleyecekleriniz varsa o zaman inadınıza, yüreğinize, beyninize ve ne kadar yaşam emaresi gösteren hücreniz varsa yüklendikçe yükleneceksiniz.

Dağlara, Kürdistan'a bu şart altında çıkılıyor. Devrimciliğe bu temelde katılım yapılıyor. Denilecek ki herkes böyle bir çıkışı ve katılımı yapmıyor.

Herkes gelirken söylediklerimizin tümünü hesaplamayabilir. Lakin dağlara gelinmiş ise, az bir şey PKK'nin suyunu içmeye başlamış ise burada devrimciliği artık öğrenmeye başlanacak ve bu işin ne kadar zor olduğunu da bilince çıkaracaktır.

Nurhak yoldaş dağlara gelirken her şeyi ölçüp biçmiş değildir. Ancak onun sezdikleri ve hissettikleri vardır.

Yurtsever bir çevrede büyümüştür. Şehitleri vardır. Gerilayı görmüştür. Özcesi özgürlük ateşinin etrafında yolunu almaktadır. Özgürlük ateşi herkesi etkilediği gibi onu da etkilemiştir. Özgürlük dağlarına gelme şurada dursun, çocuk yaşta iken evlendirilecektir. İki kız çocuğu olacak ve o henüz çocuk iken baba olacaktır. 1998 yılında dağların yolunu tuttuğunda

Nurhak yoldaşın kendisi henüz çocuk sayılacak yaşıdır. On yedi ya da on sekiz yaşındadır. Ama iki çocuk babasıdır.

Dağlara ilk adım atacağı yer Haftanın alanıdır. Haftanın'de ismi Canşer'dir. Kendim onu Canşer olarak tanıdım ve o ismini Nurhak olarak değiştirdikten sonra da benim için hep Canşer kaldı. Nedenini bilmesem de aklımda, hafızamda kalan isim Canşer'dir. Canşer'in Nurhak yoldaşa daha fazla yakışmasından mıdır, bilemiyorum. O benim için her zaman Canşer olarak kaldı.

Nurhak, yani Canşer yoldaşın boyu kısıydı. Yaşı dediğim gibi zaten fazla gençti. Ben onu tanırken muhtemelen on dokuz yaşındaydı. Ve ileriki yıllarda yine birlikte kaldık, karşılaştık ve birlikte kalmadığımız süreçlerde ise hep takip ettik, selam gönderdik.

Kendi adıma söyleyecek olursam, Canşer kadar insanı kendisine çeken, sempatik, cana yakın ve de yoldaşının yüreğine gülümseyen çok az insan vardır. Yılların gerillası olarak çok güzel yoldaşlarla karşılaşmışım. Her dağa çıkanın kendine has bir güzelliği, çekiciliği, insanı etkileyen bir ya da çok sayıda yönü vardır. Ancak Nurhak yoldaşa siz "merhaba" dediğiniz anda artık onun çekim sahasındaydınız. Ve onunla ilişkide olmanız sizin belirleyeceğiniz bir ilişkiden ziyade artık onun manyetik sahasında, onun sıcaklığıyla yürüyen bir ilişki içerisinde olmanız demektir.

Anlatılması zor gelebilir, ancak anlatmaya çalışacağım. İnsana gösterdiği saygı düzeyi çok ama çok az insanda görülebilecek düzeyde bir inceliği içeriyordu. Öyle ki o sizinle ilişkilendiğinde siz mahcup olurdunuz. O kadar nezaket dolu, ince ve hassas bir ilişkilenebilirliği söz konusuydu.

Hele bu inceliğe siz bir de onun yüreğinde adeta adım adım hazırlanıp yüzüne bir gülün açılması gibi açılan, saçılan gülümsemesini de eklerseniz ne dediğimi daha iyi anlarsınız.

Gülmek en çok da ona yakışırdı diyeceğim. Gülüşü, gülümsemesi, tebessümü insanı ferahlatırdı, rahatlatırdı. Ve onun bu havası, etkileşimi o ortama başka bir hava verirdi. Bu havayı soluyan PKK'yı solurdu. PKK'nin yoldaşlığını solurdu.

Canşer böyle güzel bir gençti. Hamarat kelimesi çok çalışan, emek sarf edenler için kullanılıyor. Ama hamarat sözcüğü Nurhak yoldaşın yanında sönük kalan, onu yeterince izah et-

meyen, edemeyecek olan bir sözcüktür. Siz yine de hamarat sözcüğünü alın, bu hamarat sözcüğünü matematiksel bir dille ifade edecek olursak, karesiyle, küpüyle çarpın o zaman ancak biraz Nurhak yoldaşın emekçiliğine, girişkenliğine, iş bitiriciliğine ne yakınlaşabilirsiniz.

Nurhak yoldaş adeta bir enerji deposuydu. Yorulmak nedir bilmediği gibi yaptığı her işi de kimsenin “olmadı” diyemeyeceği bir beceriyle yapardı.

Emek, emekçilik, usta, ustacılık derken üretmekle ilgili ne kadar kavram varsa hepsi Nurhak yoldaşa fazlasıyla vardı.

Bir beceri ustasıydı. Buna kimisi pratik yetenek diyor. Kimisi yaşamın dilini çözme diyor ve kimisi ise hayat üniversitesinin profesörü diyor.

Kim ne dersin desin ama Nurhak yoldaş yanınızda ise orada yaşam sorunuz “yoktur” demektir.

Canşer yani Nurhak yoldaş bir diğer farklı özelliği atik olmasıydı. Kimi gençler vardır yerinde durmaz hemen beli olur. Hatta öylelerine hiperaktif dediklerini bile duymuşuzdur. Ancak Nurhak yoldaşa bakarken kimse hiperaktif demez, lakin onunla kaldığınızda hiperaktifliğin onun yanında sönük kaldığını kendiniz görürdünüz. Çünkü onun kadar kimsenin gözüne batmadan hareket eden, koşan, koşturan, iş yapan, yerinde durmayan bir gerillayı az görmüşsünüzdür.

Evet, Nurhak yoldaş bir de böyledir işte. Onun yoldaşlığına daha değinmedik. Onun insanın içini ısıtan halk sevgisine daha gelmedik. Onun insana olan sıcak ilgisine gelmedik daha.

Nurhak yoldaş yukarıda dile getirdiğim özelliklerinden dolayı gerçekten de tek başına bir ordu gibiydi. Hani derler ya “tek kişilik ordu” aynen öyleydi. Birçok insanın ancak yapabileceği işleri o tek başına-hem de kimseden yardım istemeden yapardı. Yaparken yağdan kıl çekercesine yapardı. Görenler sadece sonuçlara bakarlardı. Ancak sonuçların nasıl ortaya çıktığını kimse anlamazdı, çünkü bu sonuçları ortaya çıkaran büyük insan, her türlü kendini övmekten, popülist olmaktan uzak dururdu. Sessiz kahraman demeyeceğim, çünkü herkes onun işleri düzene koyduğunu bilirdi. Ancak nasıl yaptığına kimse akıl erdirmezdi.

Tüm yüreğimle belirtmek isterim ki, böylesine ustalıklı yaşama katılan, yaşamın dilini böyle okuyan bir militan azdır dağlarda.

Tüm yüreğimle belirtmek isterim ki, yoldaşların yüreğine bu kadar sıcaklık yayan, o yüreklerde kendisine bu düzeyde özel yer açan az militan olmuştur. Ve kendi adıma söylemek isterim ki böyle güzel bir gençle karşılaşmak herkese nasip olmaz ve olmamıştır da.

Nurhak yoldaş uzun yıllar Haftanın'de kaldı, bir müddet Zap'ta kaldı, Mahsum Korkmaz Akademi'sinde eğitim aldı ve sonra da yönünü Botan'a, daha doğrusu Gabar'a verdi.

Gabar özgürlük mücadelemizin en anlamlı alanlarının başında gelmektedir. Burada özgürlük savaşının en seçkin militanları emekler sarf etmişlerdir. Yine özgürlük mücadelesinin birçok efsanesi burada sonsuzluğa erişmişlerdir. Agit, Adil Aslan, Adil Bılıka derken nice büyük komutan buralarda toprağa düştü. Ve niceleri dediğimiz gibi burada emek sarf etti.

Bunun içindir ki Gabar alanı manevi değerlerle dolu olan bir alan ve çalışma mekanıdır. Buraya gelenler, burada çalışma yürütmek isteyenler öncelikli olarak bu manevi dünyayı yaşarlar. İçlerine bu manevi dünyayı akıttırılar. Manevi dünyalarını buranın maneviyatıyla birleştirerek, uyumlu hale getirerek yaşamaya çalışırlar. Bunu başaranlar Agitlerin iyi birer takipçisi olurken, bunu başaramayanlar Gabar'ın onlara vereceklerini görmeden yaşarlar.

Nurhak yoldaş nerede olursa olsun kendi rengini katmasını bilmiştir. Ancak onunla Gabar'larda kalanlar Nurhak yoldaşın Gabar'da efsanelere yakışırçasına, yaraşırçasına yaşadığını da anlattılar bana. O nasıl ki diğer sahalarda yürekleri fetheden bir yoldaş, bir gerilla, bir militan, bir efsane olarak yaşamış ise Gabar'da bunu kat be kat aşan bir PKK yoldaşı, militanı, gerillası ve de efsanesi olarak yoldaşların yüreklerine akmış, yoldaşlarının yüreklerinde unutulmayacak bir taht kurmuştur.

Böylesine güzel, seçkin, cana yakın, insan sevgisiyle dolu, yaşamın her alanına kendi rengini katarak yaşayan bir PKK militanını yitirmenin acısıyla, hüznüyle onun şahadetini karşılarken, Nurhak yoldaş gibi hepimizin yüreğine inen böyle güzel bir yoldaşı tanımanın da gururunu yaşıyoruz.

Özgürlük dağlarında Nurhak yoldaşın insanı ferahlatan,
güzelleştiren o tüm özelliklerini de gelecek nesillere aktaraca-
ğımızı belirterek ona bağlı kalacağımızın sözünü veriyoruz.

**Mücadele Arkadaşı
Kasım Engin**

Yoldaşlığın Sembolüyü

Nurhak arkadaş Mardinliydi. Geri çekilme sürecinden sonra Haftanın'de tanıştık. Katılımı çok farklıydı. Ailesi yurtseverdi. Bilindiği üzere Kürt halkı hep ağır bir baskı ve sömürü düzeni altında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Yurtseverliğiyle bilinen ve düşman baskılarına asla boyun eğmeyerek özgürlük ideallerine sarılan yörelerimizden biri de Mardin yöresidir. Soykırım ve özel savaş politikalarına serhildanla, direnişle cevap veren bir halk gerçekliği söz konusu. Düşman, Kürt halkını PKK'den uzaklaştırmak için akla gelen ve gelmeyen her türlü yöntemi devreye koymuştur. Özellikle özel savaş politikalarıyla Kürt gençlerini etkileyip harekete akışlarının önüne geçmek istemiştir. Bir korku imparatorluğu yaratıp "sadece ölmek için doğdunuz" der gibi. Oysa yaşam bu topraklarda Kürt halkının varlığıyla anlam kazandı. Toplumsallığın gelişimindeki emek ve çabaları, egemenler tarafından yazılan tarihin sayfalarına eklenmemiş olsa da, onlar köklerine sıkı sıkıya tutunmuş kadim bir halk. Nurhak da bu kadim halkın biricik evlatlarından. Kendi kültürel değerlerine, diline ve kimliğine ölümüne bağlı bir halkın özgürlük fedaisiydi.

Onu tanıyan ve onunla yaşayan her arkadaş eminim onu anlatırken, öz geçmişine, yine yaşam duruşuna değinmiştir. Geleneksel toplumun baskıları Nurhak'ı daha çocuk yaşta bir baba yapmıştı. Genç yaşlarda evlenmiş ve dünyalar güzeli iki kız çocuğu babası olmuştu. Özgür bir ülke hayaliyle yaşadı hep. Onu özgürlüğe doğru götürecek yolların arayışına koyuldu ve kendisini PKK'de buldu. Özgürlüğe büyük anlamlar yükleyerek yol aldı. Kendisinin yaşayamadığı özgürlüklü zamanların bir hayal olmaktan çıkması ve gerçeğe dönüşmesi için yürüdü. Halkının yaşadığı acılara hiçbir zaman sırtını dönmedi ve hep ağır sorumluluklar alarak halkına layık olmaya çalıştı.

Uluslararası komplo sürecinde mücadele saflarına katıldı. Önderliğimizin esaret altına alınışını hiçbir zaman hazmetmedi ve Önderlikle yirmi dört saat yaşamayı esas aldı. Duygusal bir insandı. Yoldaşlığa, yaklaşımı çok farklıydı. Çok saygılı ve ölçülüydü. Yaşamın ve sorumluluğun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Yaşama ve şehitlere çok bağlıydı. Bir arkadaş şehit düştüğünde derin bir keder sarmalıyordu onu. Ama kendisini

kedere teslim etmiyor, onlara daha fazla layık olabilmenin arayışına yöneliyordu. Bu temelde de mücadeleye onların da yarım kalan hayallerini gerçeğe dönüştürme iddiası ve kararlılığıyla yüklenirdi. Şehit arkadaşları anlatan yazılar ve şiirler yazardı. Çok özlü ve titiz bir yoldaşı, nasıl yaşadıysa onu öyle de anlatmak gerekiyor. Sınırlara takılmazdı, yoldaşlık ilişkilerini güçlendirmeye çalışıyordu. Hep öncülüğüyle ön plandaydı. Bazen erzak sorunu yaşırdık, herkesi doyurabilecek yemeğimiz bile olmazdı çoğu kez. Nurhak yoldaş, yoldaşlar aç kalmasın diye kendisini aç bırakırdı. Yola çıktığımızda bilmediği bir yol olsa bile hep öncülüğü esas alırdı, yoldaşlarına bir şey olmasın diye tehlikelerin önüne atlardı. Çok duyarlıydı. Askeri boyutta da yoldaşlıkta olduğu gibi güven veriyordu etrafına. Hep dolu dolu konuşurdu, söze büyük anlamlar biçerdi. Şakaları bile sıradan değildi. Etrafındaki arkadaşları iyice tanıyıp ona göre yaklaşıyordu. Yaşam içerisinde önemli bir dengeydi.

Nurhak yoldaş, iyi katılmak için öğrenme meraklısıydı. Onu geliştirecek her şeyin peşinden koşardı. Pes etmezdi. Heyecanla yürürdü ve bu heyecanı etrafını da sarardı. Kendi baharını kendisi yaratan militanlardandı. Bir çatışma ya da eylemde en önde olmazsa, kendisini rahat hissetmezdi. Nurhak arkadaşın olduğu yerde herkes kendisini rahat hissetmeli ve heyecanla, coşkuyla yaşama katılmalıydı. Kim olduğu, nereli olduğu çok önemli değildi, herkes onunla doğru bir yoldaşlık kurardı. Önderliğin görüşme notları geldiğinde herkesten önce kalkar ve değerlendirme yapardı. Müthiş bir sahiplenme duygusu vardı. İyi bir teorik birikimi, okuma yazması da olmadığı halde, eğitimlerden geri tutmazdı kendisini. Aktif bir katılımcıydı. Kendisini eğitmeyi esas alıyordu, tutumunu ortaya koyuyordu ki ondan sonra da arkadaşlar cesaret alıp kalsınlar diye.

Büyük bir heyecanla koşardı her işe. Herkes gıptayla bakardı ona. Coşkusundan, moralinden güç alırlardı. Eylem anlarını kollardı, büyük bir kinle düşman gerçekliğine yaklaşıyordu.

Bazı hastalıkları vardı, ama hiçbir zaman önünde engel yapmazdı. Çok uzak köylere göreve giderdik bazen. Göreve giden arkadaşlar hep yüklerini ağır yaparlardı. Ama Nurhak arkadaşın her zaman herkesinkinden daha fazlaydı yükü. Bazen çok konuşmadan da sadece insan birbirinin gözlerinin içine baktığı zaman ne yaşadığı anlar. O da gözleriyle anlatırdı ken-

disini. Bazen hastalanırdı, ama her şeye rağmen gülerdi, gözle-
rinin içi gülerdi. Her zaman yüreğinde bir hasret vardı. Önder-
likle olmayı hep hayal ederdi. Halkla özgür bir mekanda birlikte
olmayı hayal ederdi.

Gerillacılığa büyük bir anlam yüklerdi. Mücadelenin her
alanına anlam verirdi, ama mücadelenin en sıcak alanlarında
olmayı tercih ederdi. Kuzey sahasını gerillanın kiblegahı olarak
görürdü. Bu yüzden hep Kuzey sahasına gitmek isterdi. Gabar'a
tutku düzeyinde, aşk düzeyinde bağlıydı. Yaşama da, mücade-
leye de aşk düzeyinde katıldı. Nurhak arkadaşı tanıyanların onu
unutması mümkün değil. Bazı insanlar var semboldürler. Nur-
hak yoldaş da emeğin ve yoldaşlığın sembolüydü. Komutandı,
bir sıfatı olsa da olmasa da hep yaşama büyük bir sorumluluk
düzeyinde katılırdı. Olduğu her yerde aktif katılmayı esas alı-
yordu.

Özgürlük, Önderlik hasretiyle hep yaşadı. Artık kanın ak-
madığı bir yaşamın özlemiyle yaşadı. Bu yüzden büyük savaştı.
Daima bizim için unutulmayacak bir öncü olacak, anısı mücade-
lemizde hep canlı tutulacaktır. Güneş ışınları gibi daima yolu-
muz aydınlatacaktır.

Mücadele Arkadaşı
Xalit Xabur

Bir Emek Abidesiydi

Düşmanın Kürdistan'ı işgali ve Kürt halkı üzerindeki baskısı Nurhak arkadaşı çok etkilemişti. Aile ve akraba çevresi düşmanın Kürdistan üzerindeki baskılarından payını almıştı. Kürdistan'da yaşanan savaş gerçekliğine tüm çıplaklığıyla tanıklık etmişti. Bu da Nurhak arkadaşı bir özgürlük arayışına itmişti. Nurhak yoldaşın köyü de düşman tarafından boşaltılan bir köydü. Göç etmek zorunda bırakılmışlardı. Hem düşman baskıları hem de Kürdistan'da yükselen özgürlük mücadelesi Nurhak arkadaşı genç yaşta gerilla saflarına çekmişti. Oldukça yurtsever bir aileden geliyordu. Gerillanın sürekli gidip kaldığı, çalıştığı bir köyde doğup büyümüştü. Bu yüzden gerillaya ve harekete bağlılığı çok farklıydı. Köyleri boşaltıldıktan sonra İstanbul'a taşınmak zorunda kaldılar. Bu dönem içerisinde gerilla ile ilişkileri kopmuştu. Bir yandan aile ekonomisine katkıda bulunmak için çalışırken, bir yandan da legal çalışmalara katılırdı. Fakat bu durum onu tatmin etmeye yetmiyordu. Bu yüzden hep yönü Kürdistan'a, onun dağlarına dönüktü. Aklı ve yüreği hep Kürdistan dağlarındaydı. Çok erken yaşlarda olgunlaşmıştı, Kürdistan'ın çok erken büyüyen çocuklarındandı. Ailesi de Nurhak'ın içini görebiliyor, yüreğindeki yangının sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu yüzden de Nurhak'ın bir gün onlardan kopup dağların yolunu tutacağını da öngörüyorlardı. Nurhak ailenin direğiydi. O yüzden ondan kopmak da istemiyorlardı. Genç yaşlarda evlendirilmişti. Nurhak yoldaş istemeyerek evlenmişti, ailenin baskısıyla evlenmişti. Özgürlük arayışları önünde bu durum engel olmadı. Aksine daha da hızlandırdı.

1998 yılında özgürlük mücadelesine katıldı. Şehit Canşer arkadaşın ismini aldı. Haftanın alanında uzun süre kaldı. Özgürlük mücadelesinde başarılı oldukça, önüne daha büyük hedefler koyuyordu. Nurhak arkadaşı küçük başarılar asla tatmin etmezdi. Bu yüzden daha büyük hedeflere yönelirdi.

2005 yılında Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde tanıdım Nurhak arkadaşı. Onunla ilk kez karşılaşıyordum. Hem yaşama katılımı, hem güler yüzlülüğü hem de yoldaş sıcaklığıyla dikkatleri üstüne toplardı. Akademide bir çekim merkezi gibiydi. Dikkat çekici özellikleri de vardı. Yaşam içerisinde paylaşımlarımız sıkça oluyordu. Eğitim bittikten sonra 2006 baharına

kadar anakarargah bünyesinde çalışmalara katıldı. 2006 yılında da Kuzey'e gidecek gruplara dahil olmak istedi. Babası şehitti, arkadaşlar onu korumaya çalışıyordu. Fakat Nurhak bu durum karşısında çok hoşnut değildi. Hep ön cephelerde yer almak, savaşın orta yerinde bulunmak istiyordu. Kuzey sahasına gitmek için rapor üstüne rapor yazıyordu. Arkadaşları çözümsüz bırakmıştı. Hareket Nurhak arkadaşı artık durduramayacağını anlayınca Kuzey sahasına düzenlemek zorunda kaldı. Onunla birlikte gruplara katıldık. Hazırlık eğitimlerini birlikte gördük. Botan sahasına düzenlenmiştik. Nurhak arkadaş daha çok Agit arkadaşın kaldığı ve şehit düştüğü mekanlara, Gabar'a gitmek istiyordu. Adil arkadaş ikna ederek Adil arkadaşla birlikte Gabar'a gitti. Orada da bir süre birlikte kaldık. Hareketli timlere dahil olmak istemişti, fakat arkadaşlar karargah gücünde bırakmışlardı. Nurhak arkadaş bir eylemin olduğunu duymuşsa, araziye düşmanın çıkacağını duymuşsa mutlaka herkesten önce kendisini önerir ve büyük bir cesaretle düşman üzerine yönelirdi. Eğer arkadaşlar onu eylem gruplarına ya da düşmanı püs-kürtecek gruplara dahil etmeseydi, Nurhak kıyamet koparırdı. Kısa bir süre içinde birçok eyleme katıldı, önemli bir savaş tecrübesine sahip oldu. Eylem planlaması gerçekleştirir ve öncülüğünü yapardı.

En çok dikkat çeken özelliklerinden biri de aşırı emekçi olmasıydı. Durmak nedir bilmezdi, zamanı boşa harcamazdı. Her anını dolu dolu geçirirdi. Özgürlük mücadelesi için ter dökmek, emek harcamak onun için bir yaşam ilkesiydi. Bir emek abidesiydi.

Örgütsel anlamda çok duyarlıydı ve kendisini çok geliştirmişti. Radikaldi, örgütsel ölçü ve ilkelerden taviz vermezdi. Onunla birlikte kalan arkadaşlar da bunu hesaplayarak yaklaşırlardı. Findike alanının komutanlığını yaptı. Findike alanı da zorlu bir alandı. Onun denetiminde kalan arkadaşlar Nurhak ismini duyduklarında gözleri parlar, hemen bir gülümseme belirir yüzlerinde. Nurhak denilince, inanç, örgüt, mücadele ve emek akla gelirdi. Örnek bir yoldaşı. Bu hareketin büyük değerler birikimine karıştı o da.

Nurhak arkadaş fiziki olarak bugün aramızda bulunmayabilir, ama o yarattığı yoldaşlıkla, emeğiyle, inancıyla özgürlük hareketinin hep yaşayan özü olarak kalacaktır. Şahadeti herke-

si çok etkiledi, yaşarken de insanları etkilerdi. Bugün Gabar dağlarında yüzlerce Nurhak var, Nurhak büyük bir değerdi. Silahı hiç susmadı, Gabar dağlarında Agitlerin diktiği bayrak Nurhaklarca hep dalgalandırıldı.

**Mücadele Arkadaşı
Mazlum Rojin**

NURHAKLI ZAMANLARDAN KARELER

"Şehitleri Toprağa Değil, Yüreğinize Gömün"

